

குமுறல்கள்

சீறுகதைத் தொகுதி

கனகசபை தேவகடாட்சம்

Accno: 2302.

C/no: 894.8113

G. S. S.

RS. 104.00

24.12.1998

Handwritten text at the top of the page, including the number '2800' and the word 'Class'.

Handwritten text in the upper left quadrant, including the date '17-1998' and the number '100-100'.

இன்னறங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
 இனிய நீர்த்தண் சுனைகளியற்றல்
 அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
 ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
 பின்னருள்ள தருமங்கள் யாவும்
 பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
 அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
 ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத்தறிவித்தல்.

- பாரதி -

செய்து (4/5)

உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்
 உய்யும்படி நல்லாணங்கி கீழ்க் கட்டினார்

- கிராம -

குழறஸ்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

கனகசபை ~ தேவகடாட்சம்

பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களின் கல்வி
மேம்பாட்டு நிதிக்காக -

வெளியீடு: பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களுக்கான
கல்வி மேம்பாட்டு நிதியம்
முதுார் (திருக்கோணமலை மாவட்டம்)
இலங்கை

“CUMURALCAL”

(A collection of Short Stories)

Author : Canagasabai - Thevakadatcham

: Copy right reserved.

Publisher : Trustee for the Affected Students
Muthur (Trincomalee District)
Sri Lanka.

First Edition : August 1998

Price

104/=

Printers : Uthayan Pathipakam
Trincomalee.

Contact : Trustee for the Affected Students
45/23, Teachers' Square,
Orrs' Hill, Trincomalee.
Sri Lanka. ☎ 026-21425

In aid of education of the Affected Students

என்னுள்
நித்தியமாய்
நிறைந்திருக்கும்
என் அன்புத் தந்தை
அமரர் ஆசிரியமணி
எ.முத்துக்குமாரு கனகசபை
அவர்கட்கு
என் குழறல்களை
நூலாக்கிப்
படைக்கின்றேன்.

卍

நல்லா

யாயுக்கி

ய்க்குக்கி

கல்குக் கி

கல்குக் கி

பல்கல்குக் கி

கல்குக் கி

கல்குக் கி

கல்குக் கி

கல்குக் கி

卍

கலை வாழ்வும் அருள் வாழ்வும் நலம் சேர்க்கும் கொடையே
காலத்தால் அழியாத தெய்வீக திருவே,
அறியாமையை அகற்றிய தந்தையின் தனயனே - நின்
அப்பாவை நினைக்கிறோம் - அழிவில்லை அவர்க்கு.

நன்றிக்கு நன்றி சொல்வேன்

நன்றிக்கடனென்பேனா

இல்லை

குருபக்தி என்பேனா

இரண்டிலொன்று

எதுவானாலும்

“நல்ல உள்ளம்”

அதையே

கனிந்த மனம் கொண்ட

கடாட்சத்திற் கண்டேன்.

மறைந்த என் தந்தை

நிறைந்த அறிவாளி

இவர் பதியிற் சிறுவயதில்

இவருக்கு

அறிவுச் சுடருட்டிய ஆசான்

அந்த நாள் ஞாபகத்தை

இன்றும் மறவாமல்

தொடர்ந்துவரும்

நற்பணியின்

இரண்டாம்

சிறுகதை வடிவத்திலும்

என்னருமைத் தந்தையை

நினைவுகூரும்

கடாட்சத்தின் நன்றிக்கு

நானும்

நன்றி கூறுவேன்.

கங்கை மாவலியாள்

அரவணைத்தோடும் மண்

வெறும் மண்ணல்ல.

கற்றோர் பலரை

காட்டிக் களிப்படையும் பூமி.
 மல்லிகை முல்லை இன்னும்
 காலை இளந்தென்றலையும்
 காதலையும் பாடி
 கதைகளிலும் காட்டிய
 எத்தனையோ எழுத்தாளர்
 கவிஞர்களுங்கூட
 இன்று
 கால ஓட்டத்தில்
 ஏற நனைந்து
 அலுத்துக் களைத்துவிட்ட
 மாந்தர் நிலைகாட்டும்
 சின்னக் கதைகளில்
 சிந்தனையைத் தூண்டுகின்ற
 கடைச்சத்தின் பணிவளர
 கடவுள் துணை
 வேண்டிநிற்பேன்.

நன்றி.

அருட்பணி. N.C. அருள்வரதன் (முதுார்)
 புனித. நிக்கலாஸ் ஆலயம்
 செங்கலடி.

இலக்கியத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் பரிச்சயம்.
 இதுவொன்றே அவர் சிறப்பு கூறிநிற்கும் நிச்சயம்.

ஒரு
 வெட்டுமுகம்

நவீன இலக்கியப் பரப்பில் சிறுகதை என்பது ஒரு
 காத்திரமானதும் பாதிப்புள்ளதுமான வடிவமாகும். தனியே
 கற்பனை கதை வடிவமைப்புகளாக இருந்த சிறுகதை, கால

ஓட்டத்தில் யதார்த்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாக உருப்பெற்றது. இன்று சிறுகதைக்குள்ளும் பல வடிவங்கள் பரீட்சார்த்த நிலையில் பரவியுள்ளன. கால ஓட்டத்தின் வேகம் கருதி சின்னஞ் சிறுகதை, குட்டிக் கதை, மணிக் கதை, மினிக் கதை, நொடிக் கதை எனத் தொடர்கின்றன. இவை ஜனரஞ்சகமானவையாகவும் வியாபித்துள்ளன. அதற்கு சில வாரமலர்கள் இன்று முடிசூடிக் கொண்டுள்ளன!

அத்தகைய சிறுகதை வடிவங்களுள் கனகசபை தேவகடாட்சம் அவர்களின் கதைப்பாங்கை சின்னஞ்சிறு கதைகளுக்குள் அடக்கலாம். அவரை நான் நேரில் சந்திக்கும் முன் அவரது கதைகளைத்தான் பத்திரிகைகளில் சந்தித்தேன். அவரது கதைகளில் நல்ல கவிதையின் பாதிப்பை உணர்ந்தேன்.

திரு.தேவகடாட்சம் அவர்களை நான் நேரில் சந்திக்கக் கிடைத்தது அலுவலக நிமித்தமாக இருந்த போதும் அவர் முதல் சந்திப்பிலேயே என் அன்பை வென்றுவிட்டார். அது அவரது உடன்பிறந்த சபாவம்.

அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 'காலக் கீறல்கள்' வெளியான போது அவரது மானுட நேர்மையை யாரும் உணர முடிந்தது. அந்த நூல் விழிப்புலன் இழந்த மாணவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக தன் நிதியை வழங்கியது. அந்த சமூக சேவையின் அடுத்த கட்டமாகவே இங்கு 'குமுறல்கள்' வெளிவருகின்றது.

இது யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு கல்வி வசதி இழந்த மாணவர்களுக்கு கல்வி வசதி வழங்கும் நிதிக்காக வெளியிடப்படுகின்றது. நாம் வாழும் இக்காலகட்டத்தில் இவ்வகையான மனித நேய முயற்சிகள் அத்தியாவசியமானவை. அதை தன் உழைப்பால் ஈய முன்வந்திருக்கும் திரு.தேவகடாட்சம் அவர்களின் பணியை நாம் பாராட்ட வேண்டும். அவருக்கு தோள் கொடுக்க வேண்டியது நமது கடமை. அவரது மனித நேயப் பணி தொடர நாமும் பங்களிப்போமாக.

மாவை - வரோதயன்

ஆழமான சிந்தனை! நட்புதனில் நாட்டம்!
அப்பாவின் வழிவந்த உயர் இலக்கிய கோட்டம்!

**புகழன்..
உங்களுடன்..**

‘புகழ் அனைத்தும் இறைவனுக்கே.’

சூழ்நிலையின் கைதிகளாக வாழும் எமது சிந்தனைகளைத் தகர்ப்பது இலக்கியமே. இலக்கிய இரசனையற்றவனை முழு மனிதனாகக் காண்பது அரிது. அந்த வகையில் இலங்கையில் எமக்கு சிறுகதை இலக்கியமும் தம்பங்கை செவ்வனே ஆற்றுகிறதெனலாம்.

ஒரு காலத்தில் பத்திரிகைப் பரப்பின் சிறுகதையாதிக்கம் ஒரு வகை ‘குத்தகை’ எழுத்தாளர்களால் மாத்திரம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்ததை எவரும் மறுக்க முடியாது. அது இப்போது உடைக்கப்பட்டு திறமையான ஆக்கவாளிகளை நோக்கி வாசல் திறக்கப்பட்டு, இலை மறைத்த காய்கள் வெளித் தெரிய வைக்கும் தற்போதைய பத்திரிகைகளின் முன்னெடுப்பைப் பாராட்டாது இருக்க முடியாது.

அந்த வகையில் அன்புக்குரிய கனகசபை தேவகடாட்சத்தின் இலக்கியப் பிரவேசம் ஒரு புரட்சிப் படிமத்தை ஏற்படுத்தி வாசகர் மத்தியில் விரைவான சுவடுகள் பதிக்க வழிவகுத்தது எனலாம்.

இலக்கியங்கள் இலகுவாக்கப்பட வேண்டும்.

இதில் எனக்கு முழுமையான உடன்பாடு!

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கவிமேதை பாரதியின் கவிதைகள் மக்கள் மத்தியில் இயல்பாக ஊடுருவக் காரணம் இதுவெனலாம்.

திரையுலகில் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், கண்ணதாசன், சுரதா, போன்றவர்களின் பாடல்கள் இன்று வரை சிரஞ்சீவியாக வாழ்வதையும் பொருத்தமாகக் கொள்ளலாம். இதையொற்றி வெளிவரும் கனகசபை தேவகடாட்சத்தின் ஆக்கங்கள் யதார்த்தமாக எளிய நடையில் அமைகின்றது.

வித்துவத் தன்மையை வெளிக்காட்ட விளங்காத தமிழில் இலக்கியம் படைக்கும் விற்பன்னர்களுக்கு இவரின் இலக்கியப் படைப்புக்கள் திருப்புமுனையாக அமைவதை உணரக் கூடியதாக உள்ளது.

அவர் வாழ்ந்த கிராமியச் சூழலின் பல சமகால துர்நிகழ்வுகளை மென்று இலகு தமிழில் செறிவான சிறுகதைகள் படைப்பதால் பாமர மக்கள் வரை அது வடிகால் ஆகிறது. அத்துடன் 'நம்முடையவனின்' கதை வந்துள்ளதென்ற வேட்கையும், மக்கள்பால் ஏற்படுகையில் அவரின் இலட்சியமும் இலக்கியமும் செல்வாக்குடன் வாழ்கின்றது.

மறுபக்கம் பார்க்கும் போது இலக்கியத்தினூடே சமூக மேம்பாடுகள் அவசியமாகின்றது! இவரின் முதல் நூலான 'காலக் கீறல்க' எரின் விற்பனை வருவாயை விழிப்புலனற்றவரின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு வழங்கியமை! தொடரும் இப்புத்தகத்தை, இப்பகுதியில் தொடரும் அனர்த்தங்களால் பாதிக்கப்படுபவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு வழங்கப்படவிருப்பது!

அரசியலுக்கு அப்பால் நின்று கொண்டு கூறுகின்றேன், இலக்கியத்தை ஊடகமாகக் கொண்ட அவரின் அர்ப்பணிப்புச் சிந்தையை எண்ணி பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன்.

இலக்கியத்துடன் கல்வி மேம்பாடும் இணைந்து கொள்கின்றது. தன் கிராமத்தின் முதல் இலக்கிய சிருஷ்டியாளரான அவரை வாழ்த்தி ஆதரவு வழங்க வேண்டியது எம்மவரின் கடமையெனக் கூறி இலக்கிய வாசகராக நின்று விடைபெறுகிறேன்.

அல்ஹாஜ் நஜீப் அப்துல் மஜீத்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
திருக்கோணமலை மாவட்டம்.

உங்களுடன் சில வார்த்தைகள்

“கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி ஒருவர்க்கு
மாடல்ல மற்றயவை”

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்குப் போல, இந்நாட்டில் எத்தனை வன்முறைகள் வந்தாலும் அழிக்க முடியாத கல்வியை எம்மவர்கள் பெறுவதற்கு பெரும் தடைகளைத் தாண்ட வேண்டிய நிலை உள்ளது.

நாளாந்த நிகழ்வுகளில் தினந்தோறும் பெறும் அனுபவங்கள் பல பாடங்களை நம்மவர்க்கு கற்றுத் தந்தது. ‘கதிர் பொறுக்கியாவது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றலாம்’ என்ற நிலை இப்போது இல்லாமல் ஆகிவிட்டது.

விளை நிலங்களுண்டு, விளைவிக்க சிரமங்கள்! விளைந்தால் வெட்ட முடியாது. வெட்டினால் விற்க முடியாது. இந்நிலைபற்றி மேலும் விபரிக்கத் தேவையில்லை.

இப்போது கல்வி கற்றுத்தான் ஆகவேண்டிய நிலை. இந்நிலையில் கற்க ஆர்வமுள்ள திறமைசாலிகளின் நிலை பரிதாபகரமாகின்றது. இவைகளை மேலும் மனதில் கொண்டு திரு.கனகசபை தேவகடாட்சத்துடன் கலந்துரையாடியதன் விளைவுதான் இந்த ‘குமுறல்கள்.’

இங்கு வாழும் ஒவ்வொருவரது தலையிலும் வெவ்வேறுபட்ட சமூகப் பணிகள் சுமத்தப்பட்டிருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

அப்பாதையில் மானிட நேயமும், சமூக நலனும் கொண்ட இந்நூல் ஆசிரியரை நினைவு கூருதல் சாலச்சிறப்பு. தன் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை நல்நோக்கிற்கு செலவிடும் நூல் ஆசிரியர் கனகசபை தேவகடாட்சத்திற்கு நாம் அனைவரும் என்றும் நன்றியுடையவராவோம்.

மேலும் பிற நாடுகளில் வசிக்கும் எம்மவர்களுக்கு நாம் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்த்து நிதியுதவி புரிந்த அனைவருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அத்துடன் இந்நூலை அழகுறப் பதிப்பித்த உதயன் பதிப்பகத்திற்கும் நன்றி.

மேலும், பல வழிகளிலும் பாதிக்கப்பட்ட எம்மவர்களின் கல்விக்கு உதவிய உவர்மலை கிராமோதய சபையினரையும் பல வழிகளில் ஒத்தாசை நல்கும் சமூக அபிவிருத்தி ஒன்றியம் மணல்ச்சேனை, பழைய மாணவர் சங்கம் மல்லிகைத்தீவு, இளைஞர் விளையாட்டுக் கழகம் மல்லிகைத்தீவு, இளைஞர் விளையாட்டுக் கழகம் உவர்மலை ஆகியவற்றுடன் திரு.வி.திவாகரசர்மா, திரு.ம.சிவபாலன், திரு.ஜா.விஜயராஜா ஆகியவர்களையும் என்றும் எண்ணுகிறோம்.

அத்தோடு, நீங்கள் இப்புத்தக விற்பனைக்குத் தரப்போகும் பேராதரவிற்கு முன்கூட்டியே நன்றி செலுத்துகின்றோம்.

இவ்வண்ணம்

பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கான மேம்பாட்டு நிதியம் சார்பாக

ஒ.குலேந்திரன்
உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்
திருக்கோணமலை.

கா.ஸ்ரீதரன்
ஆசிரியர்
புனித பிரான்சிஸ்
சவேரியார்
மகா வித்தியாலயம்

ந.ரவிசங்கர்
(மருத்துவ பீடம், யாழ். பல்கலைக்கழகம்)
கங்குவேலி,
முதுார்.

நீண்டும்

உங்களுடன்

எல்லாம்வல்ல முத்துக்குமரன் பாதம் தொழுது
நின்று சமர்ப்பிக்கிறேன்.

எனது கன்னிப் படைப்பான 'காலக் கீறல்கள்' சிறுகதைத் தொகுப்பில் சந்தித்ததன் பின் இதில் உங்களைக் காண்பதில் எனக்கு பெருமகிழ்வு.

நீங்கள் வழங்கிய பேராதரவால் விழிப்புலனற்றவரின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கான நிதியாய் ஒரு கணிசமான வருவாய் (ஒரு லட்சம் வரை) தேறியுள்ளது.

நன்றிகள்.

இலக்கியத்துடன்....

இலக்கியப் பிரசவங்கள் அனைத்தும் சமூக நல மாற்றங்களுக்கு உந்து சக்தியாய் உதவ வேண்டுமென்பதில் எனக்குப் பெரும் உடன்பாடு உண்டு. அதற்கமைய,

என் உள்ளாந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளுக்கு களம் சமைக்கும் 'தினமுரசு' பத்திரிகையை முதலில் நினைத்தல் நியாயமாகிறது.

இவைக்கெல்லாம் காரணிகளாக என்னை இலக்கியத்துறைக்கு இறக்கிவிட்ட நண்பர் செல்லையா நவசோதிராசா அவர்களையும், என் ஆக்கங்களுக்கு விமர்சனங்களை வழங்கி ஆர்வத்தைத் தூண்டிய வாசக நெஞ்சங்களையும் தொடராக நெஞ்சில் நினைவு வைக்கிறேன்.

இவைகளுடன் இன்னுமொன்று....

பத்திரிகையில் ஆக்கங்கள் பிரசுரமாவதாலோ அல்லது புத்தகங்களை வெளியிடுவதாலோ சமூகத்தில் பெரும்

இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றுவிட்டதாக எண்ணுவது அர்த்தமற்றது. சூழலின் கைதிகளாகப் பல இலக்கியவாதிகள் தங்கள் திறமைகளை வெளிக்கொணர முடியாதிருப்பதை இக்கணம் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

ஆகவே, வழமையான சிறுகதை கட்டமைப்புகளை என் கதைகள் மீறியிருந்தால் அது, இக்கால அழுக்கங்களை தகர்ப்பதாகவே இருக்கும். இது போன்று பல இலக்கியவாதிகளின் தேக்கங்களுக்கு வடிகால் இன்றி குமுறுவதை அரச இலக்கிய காப்பாளர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

அதனால் இலக்கியப் பணியில் இவர்களின் அளப்பரிய பங்களிப்பின் சிறு குறிப்புகளை முகவுரைகளின் முடிவைத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். இவ்விலக்கியவாதிகளில் காணப்படும் திறமைகளை அறிந்து எமது பாரம்பரிய விழுமியங்களை அழியாது காக்க சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தன்னலமின்றி முயன்றால், அது அழியாத நல் இலக்கியத்திற்கு ஆற்றும் பெருந் தொண்டாகும்.

நம்பிக்கையுடன்....

‘கற்க மறுப்பவன்

வாழ மறுக்கிறான்’ - பகவான் இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர்

தொடரும் யுத்தங்களால் பல புத்தி ஜீவிகள் கற்கவும், வாழவும் மறுக்கப்படுகிறார்கள்.

போரின் அகோர கரங்கள் பலரை பாதியில் ஏழையாக்கி கல்வியில் பாதிப்பை உண்டு பண்ணுவதை நாம் அறிவோம்.

அனர்த்திற்கும் ஏழ்மைக்கும் நேர்விகிதமாய் எமது மாணாக்க சமுதாயம் பல்கலைக்கழக புகுதலிலும், புலமைப் பரீட்சையிலும் திறமைகாட்டி நிற்பது வியக்கத்தக்க உண்மையாகும். இருப்பினும்,

பாதியில் படிப்பைக் கைவிட பல ஏதுக்கள் இருந்தாலும், பொதுவாக பொருளாதாரப் பாதிப்பே கதியற்று தடுமாற வைக்கிறது எனலாம்.

இவற்றை ஓரளவு நிவர்த்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்நூல் விற்பனை வருமானத்தை முழுமையாக அந்த மாணாக்க சமூகத்திற்கு அர்ப்பணிக்கிறேன்.

‘ஆட்காட்டி பறவை இடியை தன் கால்களால் தற்காக்க’ எண்ணியது போன்றது இம்முயல்வு. தங்களைப் போன்ற நன்னோக்கு கொண்ட சமூக சிந்தனையாளர்களுக்கு கட்டாய கடமையாக்கப்படுகிறது.

அதனால் ஆதரவு நல்குவார்களென்ற பெரு நம்பிக்கையும் எமக்குண்டு.

நன்றியுடன் நீளைக்கீடுகள்

நல்ல தமிழ் ஊட்டிய நல்லாசான் அமரர். பண்டிதர். வ.நீக்கொலாஸ் அவர்கட்கு என் முதல் நன்றி.

தெளிவான ஆலோசனையுடன் நற்கவிதைகளை ஈந்து இந்நூலை தொகுக்க உதவிய நண்பர் திரு.க.கோணேஸ்வரன் அவர்கட்கும், வேண்டும் போதெல்லாம் எந்தவித சலிப்புமின்றி நூலாக்கம் பெற ஒத்துழைப்பு நல்கிய திருமதி.இராஜேஸ்வரி லலிதானந்தசிவம் அவர்களுக்கும், இந்நூலுக்கு அழகுறு அட்டைப்படம் வழங்கிய திரு.மா.சி.சிவதாசன் அவர்களுக்கும், தமது நல் ஆலோசனைகளைத் தந்த இலக்கிய அன்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயம் நிறை நன்றியினை வழங்கி நிற்கின்றேன்.

கனகசபை தேவகடாட்சம்

மல்லிகைத்தீவு

முதூர் - திருக்கோணமலை மாவட்டம்.

வாழ்த்துகிறேன்

1 - 12.10.21 காலக்கீ நல்கள் தந்தானை கலை நெஞ்சம்

2 - 12.10.21 கோலக் 'குமுறல்' எழ நின்றானை - சீலம் பேண்

3 - 12.10.21 நல்லானை, மாணவ நலம் கண்டானைச் சென்றடையும்

4 - 12.10.21 எல்லாம் இவ்வுலகில் காண்.

5 - 12.10.21 க. கோணைஸ்வரன்

6 - 12.10.21 திருக்கோணமலை.

7 - 12.10.21

8 - 12.10.21

9 - 12.10.21

10 - 12.10.21

11 - 12.10.21

12 - 12.10.21

13 - 12.10.21

14 - 12.10.21

15 - 12.10.21

16 - 12.10.21

17 - 12.10.21

18 - 12.10.21

19 - 12.10.21

20 - 12.10.21

21 - 12.10.21

22 - 12.10.21

23 - 12.10.21

24 - 12.10.21

25 - 12.10.21

26 - 12.10.21

27 - 12.10.21

28 - 12.10.21

29 - 12.10.21

30 - 12.10.21

31 - 12.10.21

32 - 12.10.21

33 - 12.10.21

34 - 12.10.21

35 - 12.10.21

36 - 12.10.21

37 - 12.10.21

38 - 12.10.21

39 - 12.10.21

40 - 12.10.21

41 - 12.10.21

42 - 12.10.21

43 - 12.10.21

44 - 12.10.21

45 - 12.10.21

46 - 12.10.21

47 - 12.10.21

48 - 12.10.21

49 - 12.10.21

50 - 12.10.21

51 - 12.10.21

52 - 12.10.21

53 - 12.10.21

54 - 12.10.21

55 - 12.10.21

56 - 12.10.21

57 - 12.10.21

58 - 12.10.21

59 - 12.10.21

60 - 12.10.21

61 - 12.10.21

62 - 12.10.21

63 - 12.10.21

64 - 12.10.21

65 - 12.10.21

66 - 12.10.21

67 - 12.10.21

68 - 12.10.21

69 - 12.10.21

70 - 12.10.21

71 - 12.10.21

72 - 12.10.21

73 - 12.10.21

74 - 12.10.21

75 - 12.10.21

76 - 12.10.21

77 - 12.10.21

78 - 12.10.21

79 - 12.10.21

80 - 12.10.21

81 - 12.10.21

82 - 12.10.21

83 - 12.10.21

84 - 12.10.21

85 - 12.10.21

86 - 12.10.21

87 - 12.10.21

88 - 12.10.21

89 - 12.10.21

90 - 12.10.21

91 - 12.10.21

92 - 12.10.21

93 - 12.10.21

94 - 12.10.21

95 - 12.10.21

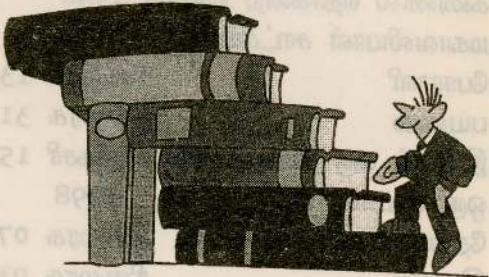
96 - 12.10.21

97 - 12.10.21

98 - 12.10.21

99 - 12.10.21

100 - 12.10.21

வாழ்த்துகிறேன்

காலக்கீ நல்கள் தந்தானை கலை நெஞ்சம்
 கோலக் 'குமுறல்' எழ நின்றானை - சீலம் பேண்
 நல்லானை, மாணவ நலம் கண்டானைச் சென்றடையும்
 எல்லாம் இவ்வுலகில் காண்.

க. கோணைஸ்வரன்
 திருக்கோணமலை.

குமுறல்களின் குமிழ்கள்

		பக்கம்
1. பொங்கல்	தினமுரசு 12.01.97	~ 19
2. எரிமலை	தினமுரசு 12.01.96	~ 21
3. கண்ணில் தெரிகின்ற வானம்	1998	~ 23
4. மகாவலியாள் சாட்சியாக	1998	~ 28
5. போராளி	தினமுரசு 13.08.97	~ 34
6. பயணம்	தினமுரசு 31.08.96	~ 36
7. இதுவும் ஒரு தியாகந்தான்	வீரகேசரி 15.06.97	~ 38
8. ஒரு தேடல்	1998	~ 40
9. தேசிய உடை	தினமுரசு 07.11.96	~ 43
10. இளமை	தினமுரசு 03.08.97	~ 45
11. மிதப்பு	1998	~ 46
12. சுமை	1998	~ 49
13. எச்சில் இலை	97 பி. செ. சாகித்திய பரிசு	~ 51
14. தடம்	தினமுரசு 01.02.97	~ 57
15. (சு)தந்திரப் பொதி	1997	~ 60
16. வெறுமைகள்	தினமுரசு 16.11.97	~ 62
17. நல்ல சேவை (பாப்பா சிறுகதை) நவமணி	97	~ 65
18. இரட்டை மாட்டு வண்டி	1998	~ 67
19. கைது	தினமுரசு 06.12.97	~ 72
20. வாத்தி 'யார்!'	1998	~ 76
21. சூனியம்	தினமுரசு 18.01.98	~ 79
22. ஊனம்	தினமுரசு 01.07.96	~ 81
23. பத்து ரூபாய்க்கு	1998	~ 86
24. பொன்னாடை	தினமுரசு 28.09.97	~ 89
25. சுதேசியம்	நவமணி 30.11.97	~ 92
26. காருண்யம்	தினமுரசு 12.10.97	~ 94
27. தடை	நவமணி 27.07.97	~ 96
28. மாமிக்கு	தினமுரசு 15.06.97	~ 98
29. ஈரம்	நவமணி 22.02.98	~100
30. பிரமைகள்	தினமுரசு 09.03.97	~102
31. கணதெய்யோ	நவமணி 16.10.97	~105

ஆக்கங்கள் அதன் கருத்துகள் யாவும்
ஆக்கியோனின் தனித்துவம்.

- உதயன் பதிப்பகம் -

யொங்கல்

என்றுமில்லாதவாறு ரவிவர்மனின் உள்ளம் இன்று உவகையால் கூத்தாடியது. சதா நோயாளிகளின் உள்ளக் குமுறல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு மரத்துப் போயிருந்தது அவன் மனம்.

கடந்து ஐந்து வருடங்களாக கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் டாக்டராக பணியாற்றியதில் பெரிய அளவில் மனநிறைவோ, மகிழ்வோ ஏற்பட்டதில்லை ரவிவர்மனுக்கு! ஆனால் இன்று ஏன் அப்படிச் சந்தோஷம்!

இம்முறை பொங்கலுக்கு வரும்படி அவர் தாயார் அனுமதி தந்தமைதான் - இவைகளுக்குரிய காரணங்கள். இயற்கை சுக உணர்வு அடி மனதில் எப்போதும் பூத்து மணம் வீசுவது இயல்புதான். அவனும் சராசரி மனிதன் தானே? ரவிவர்மனின் தந்தையை யுத்தம் சாப்பிட்டுவிட்டது. தன் மகனுக்கும் இந்நிகழ்வு ஏற்படலாகாது என் ஒரு தாயுள்ளம் எண்ணியமையே - சொந்த ஊர் வருகைக்கு தடையாகும்! பொங்கல் பண்டிகை - தடையை சற்றுத் தளர்த்தியிருந்தது.

இந்தப் பண்டிகை காலத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டிய ஊர்! சிறைப்படுதப்பட்டிருந்தது. 'வெள்ளி விழுந்த மரம்' போல் காட்சி தந்தது ரவிவர்மனுக்கு! ஊரில் தென்னை, பனை மரங்களைக் காண்பதென்றால் பாகத்திற்குப் பாகம் சுற்றிவர அமைந்திருக்கும் காவல் அரண்களில்தான்!

ஊர் மக்கள் அனைவரின் முகத்திலும் சோகச் சுமைகள் முடிச்சுக்களாகத் தொங்கின. 'இவைகள் காணவா ஓடி வந்தேன்!' ரவிவர்மனின் மனம் ஊளையிட்டுக் கொண்டது.

"டேய் ரவி! சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்கு முன்னால குந்திக்கிட்டு என்னடா யோசிக்கிறாய்?" அம்மாவின் தொனி கேட்டு சிந்தனையைக் கலைத்துக் கொண்டான் ரவி. அவன் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடை பயின்ற ஊர்!

ஊர் சந்தியின் நுழைவாயிலில் அமைந்த பிரதான காவல் அரணில் அவனை எப்படியெல்லாம் விசாரணை செய்தார்கள்? 'இது உனது சொந்த ஊரா? இதுவரைக்கும் உன்னை நாங்கள் காணவில்லையே! அடையாள அட்டை பதிந்து பாரம் கொடுத்துவிட்டுத்தான் நீ தங்க வேண்டும்.'

சுயகௌரவத்தையும், உணர்வுகளையும் புதைக்கின்ற விசாரணைகள்! 'எங்கிருந்தோ வந்து, இங்கிருந்து கேட்கின்றன!' - உணர்வலைகளின் சிறைகளிலிருந்து விடுபடாமல், தாயாரின் வேண்டுகோளுக்கு அமைய சோற்றுக்குள் கை புதைத்தான் ரவி.

"இஞ்சேர் ரவி! உனக்கு படிப்பிச்ச சின்னையா வாத்தியாரும், நம்மட தங்கப்பிள்ளை ஆச்சியும் படுத்த படுக்கையாக கிடக்கிறாங்க! நாளையண்டைக்கு அதுகள் பொங்குதுகளோ தெரியாது! சாப்பிட்டுப் போட்டு ஒரு தரம் எட்டிப்பார்" மெதுவாக மகஜரை வைத்தாள் அவன் தாயார்.

தன்னுடைய மகன், இவ்வூரின் முதன்முதல் தோன்றிய டாக்டர் என்பதை காட்டிக் கொள்வதிலும், சுற்றத்தாருக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கிலும் - அந்தத் தாய் இருந்தாள்.

இவை எதுவுமே ரவியின் சிந்தையைத் தொடவில்லை. ஏதோ எண்ணியவாறு எழும்பினான். தன் மூட்டை முடிச்சுக்களை தூக்கினான்! உள்ளம் பொங்கியது! "அம்மா! நான் இஞ்ச நிண்டனெண்டால், என்ற எண்ணமெல்லாம் மாறும்! அப்பா இல்லாத நிலை போல.. மீண்டும்.. வரலாம். நான் போகப்போறன்!" பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் காவல் அரண் நோக்கிச் சென்றான் ரவி. தனது அடையாள அட்டையைப் பெறுவதற்காக!

(தினமுரசு)

எரிமலை

அந்த ஒலி வந்த திசை நோக்கி தன் தலையை நிமிர்த்தினாள் சாரதா! உச்சியில் தான் பல்லி அடித்தது. உச்சம் பல்லிக்கு அச்சம் இல்லை. தனக்குள் ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு.

மெதுவாக அந்தக் காகித கோவையின் தாட்களை ஒவ்வொன்றாக வேறுபடுத்தினாள். 'நாளையோடு இத்தனை வருடகாலமாக அலைந்தமைக்கான இறுதி நாள்' என்று எண்ணிய போது, அவள் மகன் பெரியதொரு தும்மலுக்கு விடுதலையளித்தான்.

'பெண் நினைக்க ஆண் தும்மினால் காரிய சித்தி.' இதை எண்ணிய போது அவள் இதயம் ஆனந்தித்தது. இப்போதெல்லாம் சாரதா ஐதீகத்திலே பெரிதளவு நம்பிக்கை வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். அதன் காரணம், உரிய காலத்தில் இறையருள் கிட்டாமையா? அல்லது உதவும் மனப்பான்மை மானிடரிடையே மங்கியமையா? அல்லது மலிந்து பெருகும் மரணங்களின் காரணங்களினாலா? எதையும் திடமாக ஏற்றுக் கொள்ள அவளால் இயலவில்லை.

தன் கண் முன்னால் கணவனை கவர்ந்து சென்ற காவலர்கள் - பல மாதங்களுக்குப் பின் அப்படி ஒருவரையும் கைது செய்யவில்லை எனக் கூறியபின் மரணித்த கணவனுக்காக - கடந்த இரு வருடங்களாக பிரித்து வைத்திருந்த காகிதங்களை நோக்குகிறாள் சாரதா! மறைந்தவருக்கான நட்ட ஈடு பெறும் பொருட்டு தேவைப்பட்ட ஆவணங்கள் வேண்டப்பட்டமையால், அவள் கடந்து வந்த கரடுமுரடான பாதைகள் எத்தனையோ! அதில் ஏற்பட்ட செலவீனங்கள் - அனாவசிய பயணங்கள் - அவதூறுகள் - மன உளைச்சல்கள் - கணவனின் இறப்பினால் உண்டான தாக்கத்தை விட இவைகளினால் ஏற்பட்டவை அதிகமாகப்பட்டது அவளுக்கு!

நாளாக்கு ஆவணங்கள் அனைத்தும் காவலர்கள் தலைமையகத்தில் கையளித்தாக வேண்டும். கவனமாகப் பரிீட்சித்து கோவைப்படுத்தினாள் ஒவ்வொன்றாக! விவாக அத்தாட்சிப் பத்திரம் - அணர்த்தத்தால் அழிந்தவைகளில் ஒன்று! அதில் நிலைக்குற்றி நின்று அவள் சிந்தை!

இவ்வாவணம் பெற எத்தனை இன்னல்கள் - தன்மகனின் பிறப்புப் பத்திரத்தில் கணவன் பெயரைக் காட்டி உறுதி கோரியும் இந்நாட்டின் சட்டம் இடம் தரவில்லை! பத்திரமும் பெற்றாக வேண்டும்! மெய்யான திருமணத்திற்கு - பொய்யாகப் பெற்ற ஆலய சான்றிதழ் மெய்யாக காட்டியது - எம் நாட்டின் சட்டத்திற்கு!

இறப்புப் பத்திரம் - கிடைக்கப் பெறாத அவள் கணவனின் பூதவுடல் - கிடைத்ததாக அது அடக்கப்பட்டதாக கற்பனை சாட்சிகளால் கிடைக்கப்பெற்ற ஆவணம் அது!

உண்மைகளுக்காக பொய்யான சோடனைகள் - சோதனைகள்! இந்தப் பின்னலை இலகுவாக்க முடியாத அரசையும், எம் அரசியல்வாதிகளையும் எண்ணி அவள் நகைக்காமலில்லை.

அந்தக் காலை விடியலில், ஆவணங்களுடன் காவலர் தலைமையகத்தில் - அழைப்பின் உத்தரவுக்காய் காத்து நின்றாள் சாரதா. அவளோடு பல விதவைகள்.

காவலர்கள் விசாரணை பற்றி அவர்களுக்குள் கலந்துரையாடல்கள். இறுதியாக அலைச்சல்களால் அனுபவம் பெற்ற ஒரு விதவை அறிவுரை வழங்கினார்!

“உங்கடையவர் சாவுக்கு ஆர் காரணம் எண்டு அவனுள் கேப்பானுகள். அதுக்கு நீங்க ஆர் எண்டு தெரியாது, அது பயங்கரவாதிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் எண்டு வாக்குமூலம் கொடுக்கணும். உண்மை சொன்னீங்களோ நட்டஈடும் கிடைக்காது, ஒண்டும் கிடைக்காது.”

சாரதாவால் இதை மட்டும் தான் ஜீரணிக்க இயலவில்லை. ‘இப்படி அபாண்டமான பொய்யைக் கூறி அதைப் பெற வேண்டுமா?’ உண்மை மௌனித்திருந்தது.

அவள் மனம் குமுறியது. ஒரு கணம் பின் நோக்கினாள்! நட்டஈட்டிற்காய் கடன்பட்டவைகள் - இந்த ஆவண சேகரிப்புக்காக அவள் செலவிட்டவைகள்.

அவளது பெயர் அழைக்கப்படுகிறது. மௌனமாகப் போகிறாள்.

கண்ணில் திரிசுந்ரு வானம்....

வீட்டின் பின்புறமாக இருந்த யன்னல் ஓர சாய்வு நாற்காலியில் அன்றைய ஞாயிறு பத்திரிகையை கையில் பிடித்தவாறு சாய்ந்தார் ராசலிங்கம்.

தனது குடும்பத்தில் தனக்காகவே மட்டுமே தமிழ் பத்திரிகை வாங்குவது வழக்கம்.

எப்போ அந்த சிங்களப் பெண் பிரேமலதாவை கொழும்பில் திருமணம் செய்து கொண்டாரோ, அன்றிலிருந்து முழுமையான 'அந்த' ஆதிக்கத்துடன் வாழ ஆரம்பித்துவிட்டார்.

அலுவலகம், நண்பர்கள், குடும்பம், இனபந்துக்கள் அனைத்துமே இந்த இடைவந்த கலாசாரம் அவரை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அதனால் தாய்மொழி அவரில் இருந்து ஓரளவு அந்நியப்பட்டிருந்தது.

இதை - ராசலிங்கம் வலிந்து வரிந்து கட்டிக் கொண்டமைக்கு அவர் மட்டும் தான் காரணமில்லை. அவரின் சொந்த மண் சூழலின் உட்புறத் தாக்கங்களேயாகும்.

ஆயாசமாக ஒரு மிட்டு 'பிளேன் டீயை' அருந்திவிட்டு அந்த ஞாயிறு பத்திரிகையை மேலோட்டமாக 'நுனிப்புல் மேய்வது போல்' நோட்டம்விட்டார்.

பக்கத்துக்குப் பக்கம் வடகிழக்கு நிலைமையும், தமிழ் மக்களின் அந்தரித்த வாழ்க்கையையும் காட்டி நின்றன. பத்திரிகையின் பத்தாம் பக்கத்தில் அவர் கண்கள் நிலைகுற்றி நின்றது.

தான் பிறந்து, வளர்ந்து, சுற்றித் திரிந்த அந்த சொந்தக் கிராம மக்கள் அனர்த்தம் காரணமாக இடம்பெயர்ந்து விட்டனர். அத்துடன் அமோக 'ஷெல்' அடியால் உடமைகள் உயிர்கள் அழிவுகள் நடந்தேறியிருந்தது.

'தாத்தே' என்று அழைத்தவாறு ராசலிங்கத்தின் கைகளில் இருந்த பத்திரிகையை தட்டிவிட்டு அவரின் மடியில் ஏறி

அமர்ந்து கொண்டான் அவரது ஐந்து வயது கடைசிச் செல்லமகன் நிர்மலராஜன்.

கடைசிப் பிள்ளைக்காவது தமிழ் பெயர் வைக்க வேண்டுமென்ற இலட்சிய நோக்கம், மிகுந்த சர்ச்சையின் பின் நிறைவேறியிருந்தது.

ஆனால் அது எங்கே முழுமை பெற்றிருந்தது. பெரும்பான்மை மேலாதிக்கம் அதனையும் பறித்துவிட்டது. நிர்மலராஜன் என்ற பெயர் 'நிர்மலன்' ஆகி, பின் 'நிர்மல்' ஆகி, தற்போது 'நிமல்' ஆகிவிட்டது.

'தாத்தே' என்று மகன் அழைத்ததுமே நிலை மாறியிருந்தார் ராசலிங்கம். தன் சொந்தக் கிராமம் அழிக்கப்பட்டதற்கும் 'தாத்தே' என்ற மொழிக்கும் ஓர் ஒற்றுமை இருப்பதை உணர்ந்ததுமே தன் மகனிலே இனத்தெரியாத வெறுப்புணர்வு இயல்பாகவே அவருக்கு ஏற்பட்டது.

இது காலத்தையும், சொந்தங்களையும், சூழல்களையும் தாண்டி நிற்கும் உணர்வு. அதாவது இனம்புரியா ஆக்ரோஷ உணர்வு!

இதுதானா இன உணர்வு? வேறுபடுத்தி இனங்காண முடியவில்லை ராசலிங்கத்தால்.

மடியில் இருந்த மகனின் தலையைத் தன் மார்பில் சாய்த்துவிட்டு, ஆவலாக அந்த செய்தியைப் படித்து முடித்தார். தன் தாய் சகோதரங்களின் நிலை எவ்வாறு இருக்கும்? எந்தக் காட்டினுள் கிடந்து அவலப்படுகிறார்களோ? இப்படியே அக்கிராமத்தைச் சுற்றி அவர் கற்பனைகள் நீண்டுகொண்டே இருந்தது.

கடந்த இளமை கண் முன் வந்தது.

“டேய் ராசலிங்கம்! எழுத வாசிக்கப்படித்தால் மட்டும் போதுண்டா. அங்காலை நமது தொழில் இருக்கு. எனக்கு பிறகு நீதானோடா செய்யணும்.” ராசலிங்கத்தின் தகப்பனாருக்கு அவரின் எதிர்காலக் கல்வி பற்றி தெரிந்தது அவ்வளவுதான்.

குறைந்த சாதிக்காரரின் உச்சக்கல்வி அவ்வளவு தான் என 'பெருஞ்சாதிக்' காரரால் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. இவைகளுக்கெல்லாம் சாவு மணி அடிப்பதுபோல் முற்போக்கு எண்ணங்கள் கொண்ட பட்டதாரி ஆசிரியரான பற்குணம் அவர்கள், ராசலிங்கம் படிக்கும் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்தார். திறமைக்கும், முயற்சிக்கும் முதலிடம் வழங்கும் அவருக்கு, ராசலிங்கத்தின் திறமை கண்களில் பட்டது.

கல்வியிலும், விளையாட்டிலும் ராசலிங்கம் முதன்மையாக நின்றார். அதை ஜீரணித்துக் கொள்ள சமூகத்தால் இயலவில்லை. இயன்ற அளவு எதிர் நீச்சல் போட பற்குணம் ஆசிரியர் துணையாக நின்றார்.

அது காலத்துக்குக் கூட பிடிக்கவில்லை. பல்கலைக்கழகம் தெரிவான ராசலிங்கத்தின் எதிர்காலம், பற்குணம் ஆசிரியரின் திடீர் மறைவால் திசை மாறி, அரச அலுவலகத்தில் ஒரு 'சாதாரண இலிகிதராக' மாற்றிவிட்டிருந்தது.

அலுவலகத்திலும் 'சாதிக் கொடுமைக்கு' எதிராக நீச்சலடித்து வெற்றி காண முடியாத ராசலிங்கம் ஊரையும், உறவையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு, இந்தச் சமூகத்தினதும் சாதிக் கொடுமைக்கரம் தீண்ட முடியாத இடத்திற்கு மாற்றம் பெற்றுவிட்டார்.

இப்போ ராசலிங்கத்திற்கு! புதிய-இனங்கள் - கலாசாரங்கள் - உறவுகள்.

கொழும்பு வாழ்க்கை - அனைத்தும் கலந்த கலகலப்பான சூழல்கள் காதலில் ஆரம்பித்து.. கலப்புக் கலியாணத்தில் முடிந்தது. சொந்த இனத்திலிருந்து அன்னியப்படுத்தும் வெளிப்பாடுகள் இவைகள்.

இயற்கையாக அமைந்த திறமைகள் ராசலிங்கத்திற்கு அந்த கொழும்பு அரச அலுவலகத்தில் உயர் பதவியை வகிக்க வாய்ப்பளித்தது. இருந்தும் யாது பயன்? கொழும்பில் இடம்பெறும் வன்செயல் அனர்த்தங்களால் அவ்வப்போது அந்த 'உயர் அதிகாரி' என்ற பதவி தூக்கி வீசப்படும்.

தமிழன் ஒரு சர்வ பயங்கரவாதி - என்ற பொதுக் கோட்பாட்டிலிருந்து ராசலிங்கத்தால் தப்பித்துக்கொள்ள

முடிவதில்லை. எப்படியான நிர்வாகத் திறமையிருப்பினும், அவரின் கீழ் பணியாற்றுபவர்கள் மதிப்பதும் இல்லை, நம்புவதும் இல்லை. பார்வைக்கு வேடிக்கை ஜந்து போல் தோன்றினார்.

இந்நிலை குடும்பம் வரை நீடித்து இருப்பது, இதய வேதனையை கனக்க வைத்தது. சுடு சொற்கள், வசைகள் இதயத்தில் மாறா வடுக்களாயின.

சாதிக் கொடுமைக்காக இடம்பெயர்ந்த ராசலிங்கத்தால் இன ஒடுக்கலை இப்போ ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

‘தாத்தே’ மீண்டும் அந்த பிஞ்சு மகன் எதையோ கேட்க முனைகின்றான். தகித்துக் கொண்டிருந்த அவரின் உணர்வுகள் மேலும் சூடாக்கப்படுவதை அவரால் உணரமுடிந்தது.

‘இப்ப போய் என்ற சொந்தங்களையும், நான் பிறந்த மண்ணையும் பார்க்கணும் அப்பதான் மனசு நிம்மதியடையும்.’ அவரின் அடி மனத்திலிருந்து அந்த ஆதங்க வேட்கை கிளர்ந்து எழுந்தது.

அதில் புதிய மகிழ்வும், தைரியமும், உத்வேகமும் கலந்திருந்தது. தன்னைச் சுற்றியிருந்த அடிமைச் சங்கிலிகள் தளர்படுவதுபோல் ஒரு பிரமை. புரட்சியின் எழுச்சிகள்.

அவர் கண்களுக்குத் தெரியும் புதிய வானத்தின் அந்தத் தாரகைகள் பிரகாசமாயிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையை மடக்கி பக்கத்து மேசையில் வைத்தார். ‘புதியதொரு மாற்றமும் தீர்வும் அவர் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தது. மடியில் இருந்த அவர் மகன் நிமல்.. இல்லை, நிர்மலனைத் தூக்கி தன் மார்புக்கு மேலே பிடித்தார் ராசலிங்கம்.

“தாத்தா செல்லுறன்! இல்லை.. இல்லை.. இனி அப்பிடிச் சொல்லமாட்டன். அப்பா சொல்லுறன்! தமிழ்தான் உன்ர தாய்மொழி! தமிழ் பள்ளியிலதான் நீ படிக்கணும்.”

ஆக்ரோசத்தோடு கூறிய அவர் கண்கள் சிவப்பேறியிருந்தன. அவரின் தணலாக அனல் கக்கிய உள்ளத்திலிருந்து என்றோ படித்த பாரதியின் பாடல்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

ஆயிரம் உண்டிங்கு ஜாதி - எனில்
 அந்நியர் வந்து புகல் என்ன நீதி - ஓர்
 தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர் - தம்முள்
 சண்டை செய்தாலும் சகோதரர்கள் அன்றோ!

தந்தையின் மடியில் இருந்துகொண்டு ஏதோ இவையெல்லாம்
 ஆமோதிப்பது போல் தலையை ஆட்டிச் சிரித்தான் அந்தப்
 பாலகன் நிர்மலன். அதில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்து
 கிடந்தன.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

மகாவலியாள் சாட்சியாக....

‘சலோர்’, ‘சலோர்’ என்ற சத்தத்தை தொடர்ந்து வந்த அந்த, அனுங்கல் ஒலியையும் கேட்டவுடன் துணுக்குற்று விழித்துக் கொண்ட வேலர்,

‘பண்டியாகத்தான் இருக்கணும்’ என எண்ணியவாறு படுத்திருந்த படியே அந்த வயல்க்குடலின் தாழ்வாரத்தின் மறைப்பு மட்டையை மெதுவாகக் கிளப்பிப் பார்த்தார்.

மனித நடமாட்டமோ, வேறு இடையூறுகளோ இல்லாத ஒரு இன்பபுரியை தேர்ந்தெடுத்த ஆனந்தத்தில், அந்தப் பெட்டை நாயை இரு ஆண் நாய்களும் கொஞ்சிச் சல்லாபிக்க ஆயத்தமாகின.

“அடி.. அடி” என படுத்திருந்தபடியே வேலர் போட்ட சத்தத்தில் - சற்றும் எதிர்பாராத அந்த வைரவ வாகனங்கள் ‘சலோர்’ என்ற ஓசையை உண்டாக்கியவாறு பனையடிச் சேனை வயலுக்குள்ளால் பாய்ந்து சென்றன.

நித்திரை குழம்பிவிட்டது வேலருக்கு!

தலையை வலப்புறமாக ஒருக்களித்து பார்க்கிறார்.

வயல் குடலின் முகட்டில் - சற்றுச் சாய்வாக உள்ள துவாரத்தினூடாக -

இளநிலவின் ஒளிக்கிரணங்கள் அவர் முகத்தில் வட்டமாக பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

‘விடிவெள்ளி முளைக்கவே இன்னும் எவ்வளவோ நேரம் இருக்கு!’ மனதில் எண்ணியவராய் அந்தப் பசளைப் பைகளால் ஆன படுக்கை விரிப்பில் அமர்ந்து கொண்டு, நூர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் நாவல் கட்டைகளின் தீவறையை நன்றாக மூட்டிவிட்டார்.

நீண்டு எழும்பிய தீவறையின் ஒளியிலே துல்லியமாகத் தெரிந்தது அந்த ‘இறப்பில்’ செருகியிருந்த புகையிலை.

உன்னி எழும்பி அந்த புகையிலையை எடுத்துக் கொண்ட வேலர், அதை அதற்கென தலைமாட்டினுள் வைத்திருந்த ஓலைக்குள் வைத்து சுற்றி, ஓர் நவீன சுருட்டாக்கிக் கொண்டார்.

தீவறையில் இருந்து சிறு கொள்ளிச் சிராயை எடுத்து அந்தச் சுருட்டை மிக ஆயாசமாக பற்றவைத்து இரண்டு, மூன்று 'டம்' இழுத்துக் கொண்டார்.

கச்சான் காற்று மெதுவாக ஓய்ந்து 'நறுவுளிக்காற்று' 'சில்' என்று வீசிக் கொண்டிருக்கும் ஆவணிக் காலம், அது.

அந்த 'டம்' இழுப்பில் அவரைக் கௌவ்வியிருந்த கூதல் விடைபெற்றுச் செல்ல ஆயத்தமானது.

இயல்பாகவே இருந்த வேலர் சடுதியாக எழும்பிக் கொண்டார்.

'வக்கடைகள் தமைஞ்சாலும் தமைஞ்சிருக்கும்' என எண்ணிக் கொண்டவாறு குடலின் பின்புறமாக இருந்த மண்வெட்டியைத் தூக்கி தோளில் வைத்துக் கொண்டு வக்கடைகளைப் பார்வையிட வரப்பால் நடக்கத்தொடங்கிவிட்டார்.

வரப்பை நோக்கி வளைந்து வளர்ந்திருந்த வேளாண்மைக் கதிர்கள் வேலரின் கால்களில் பட்டு ஒருவித 'சுணையை' ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக கால்களை நகர்த்திய போது தலைப்பில் பழுத்திருந்த நெல்மணிகள் சிதறுண்டு தெறித்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

'தலப்பு நெல்லு பழுத்திட்டு, இனி என்ன! வாற தலைப்பிறைக்கு கத்தி வைக்கலாம்!' அவரின் மனம் எண்ணிக் கொண்டதும் அவரை அறியாத சந்தோச மேலீட்டால் ஆழமாகவே சுருட்டை ஒரு இழுவை இழுத்துக் கொண்டார்.

'வேலருக்கு ஒரு முறையும் வெள்ளாமை வராத வரத்து, இந்த முறை வருகுது!' என அந்தப் பணையடிச்சேனை வயலைப்பற்றி ஊரே கதைத்துக் கொண்டிருந்தது. வரப்பில் இருந்த ஒவ்வொரு வக்கடையையும் பார்த்துக் கொள்கிறார். வரப்பில் இவர் நடந்து வரும் வருகையை அறிந்ததும் இராக்குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஆமைகள் 'தபுக்.. தபுக்..' என்று வயலினுள் பாய்ந்து கொண்டன.

அவரின் வயல் எல்லையில் உள்ள அந்த வடிச்சல்
வக்கடையை நோட்டம் விட்டார். ஆமைகள் உழக்கித்
தமைந்து கொண்டிருந்தன.

‘இந்த ஆமைகளால் பெரும் நெருக்கம்டாப்பா’ என்று
முணுமுணுத்தவாறே சல்லுச் சேற்றை அள்ளிவைத்துக்
கட்டிவிட்டு,

சகல வக்கடைகளும் இறுக்கமாய் இருப்பதை ஒரு தரம்
மேலோட்டமாக பார்த்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு
வயல்க்குடிலை நோக்கி நடந்தார்.

ஒரு காலத்தில் ஏறக்குறைய பனையடிச்சேனை வயல்வெளி
முழுவதும் வேலரின் தந்தையாருக்கே சொந்தம்.

வீட்டில் செல்லப்பிள்ளையான வேலர், ஊரில்
‘செல்வப்பிள்ளையம்’ கூட.

கால நகர்வுகளால் குடும்பங்களாகப் பிரிந்து,
பாகப்பிரிவினையாக மாறி தற்போது தமக்குக் கிடைத்த பங்கு
வயலோடு மட்டும் சோலியின்றி வாழ்பவர்.

கடந்த பதினான்கு வருடங்களாக ஒழுங்கான விளைச்சலைப்
பெறமுடியாவண்ணம் நாட்டு அனர்த்தங்கள் தடுத்து வைத்துக்
கொண்டிருப்பது அப்பகுதி மக்களின் சாபக்கேடுதான்.

‘பாஸ்’ பெறும் சிக்கலினால் உரம், கிருமிநாசினி
போன்றவைகளை உரிய நேரத்திற்கு இடமுடியாமை!

இராக்காவலுக்கு சென்று வேளாண்மையை பாதுகாக்க
முடியாமை!

இத்தனைக்கும் முகம் கொடுத்து விளைவித்து அறுவடை
செய்ய முன்வந்தால் மட்டக்களப்பு, கிண்ணியா
வெட்டுக்காரர்களின் வருகை இல்லாமை!

ஒரு மாதிரியாக உள்ளூர் ஆட்களை போட்டு வெட்டி
அடித்தாலும் பாடுபட்டதற்கு ஏற்ப நல்ல விலைக்கு
சந்தைப்படுத்த முடியாமை!

தொடர்ந்து ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நட்டம் வேலருக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவானதுதான்!

இருந்தாலும் வயோதிப காலத்தில் 'தனிக் கட்டையாக' மகன், மகள் குடும்பத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டு 'தண்டச் சோறு' வாழ்க்கை வாழக்கூடாது என்ற கௌரவ எழுச்சி,

வேலரை பணையடிச்சேனை வயல் மத்தியில் உள்ள களத்திடலில் ஓர் தனிக்குடில் அமைத்து வாழச் செய்தது.

'அந்துசந்தமாக' தீவறையில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் கட்டைகளின் தணலை உடைத்து உட்தள்ளிக் கொண்டிருந்தார் வேலர்.

தீச்சுவாலை தன்நாக்கை நாலாபுறமும் நீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சொண்டுவரை சுருங்கியதால் 'இனிச் சுடப்போகிறேன்' என எச்சரிக்கை செய்த அந்தச் சுருட்டை, வாயில் இருந்தவாறே துப்பிவிட்டு,

'ஒரு பிளேன்டி அடிச்சா நல்லா இருக்கும்' என எண்ணியவாறு கோவணத்தின் பின் தொங்கலை அறுநாக்கொடியோடு முடித்துவிட்டு 'குடமும் கையுமாக' வயலின் பாய்ச்சல் வாய்க்காலை நோக்கி நடந்தார்.

வாய்க்காலிலே ஆடி, ஆடி மிதந்து வரும் கோரைப் புற்களின் பூக்கள் அந்த இள நிலவில் அவருக்கு நன்றாய் தெரிந்தது.

அடிக்குடத்தால் அந்தப் பூக்களை 'உலாஞ்சித்' தட்டிவிட்டு, குடத்தை அமிழ்த்தி மகாவலியாளின் நீரை அள்ளிக் கொண்டு குடிவை நோக்கி நகர்ந்தார்.

தீவறையின் ஓரமாக வைக்கப்பட்ட நீர்க்குடுவை தேனீருக்காக குடேறிக் கொண்டிருந்தது.

வேலர் தனது இரு கால்களையும் தீவறையை நோக்கி நீட்டிக் கொண்டு அதன் அளவான வெப்பத்தை பெற்றவாறு விடியல் கூதலை விரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆசுவாசமாகத் திரும்பி அந்தச் தீச்சுடரின் வெளிச்சத்தில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குடிலையும், களத்தையும் ஒரு தரம் பார்த்து மீட்டிக் கொண்டார்.

பல நினைவுகள் விரிந்தன.

“இளந்தாரியில் ஒரு சாக்கு விதை நெல்லை சர்வ சாதாரணமாக இடுப்பில் வைச்ச விதைத்து வருவன். எங்கே இப்போதைய இளந்தாரிகள் செய்யட்டும் பாப்பம், அதோட இப்பத்தைய ஆணுக்கும் பொண்ணுக்கும் நூற்றி எட்டு வருத்தங்கள் உடம்பில. அந்த நாளில் வருத்தமெண்டால் குஞ்சுப் பரியாரியார் கதிர்காமரிட்ட கையைக் காட்டினா, நாடி பார்த்திட்டு நாலு நாளுக்கு முதல் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டையும் சொல்லி, ரெண்டு கறுத்த உருண்டைக் குசியையும் தருவார். அத தேனில் கரைச்ச உள்ளியில் சாப்பிட நோய் பறந்திடும்” ஒரு இறுமாப்புடன் எண்ணிக் கொண்டார்.

இறந்த தன் மனைவியை இந்த எழுபது வயதில் அதுவும் இன்று, ஏனோ தெரியவில்லை நினைத்துக் கொண்டார்.

‘வெள்ளாப்பில் அவள் தாற பழஞ்சோற்றையும் தயிரையும் ஒரு புடிபுடிச்சிட்டு வயலைச் சுத்திப் பார்த்திட்டு, மத்தியானம் வந்து அவளினர் கையால விரால்மீன் குழம்போட சாப்பிடிறதிலதான் எத்தனை இன்பம் தேங்கிக் கெடக்கும்.’

தண்ணீர்க்குடுவை தேனீருக்காப் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

உதயத்தின் திசையில் தலைகாட்டும் விடிவெள்ளியை ஒரு தரம் விறைப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டார். கண்களை வெட்டாது அதுவும் பதிலுக்கு பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அவரின கடந்து போன இரணமான நினைவுகள் - கண்ணீராக வெளி வந்தது.

இப்போது நாய்களின் குரைப்புச் சத்தம் மிக அண்மையில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

சிறிதளவு ஐயத்தோடு எழும்ப முற்பட்டது மட்டும் தான் வேலருக்குத் தெரியும். சுற்றிவரப் பதுங்கி வந்து..

‘படபட’வெனக் குண்டு பொழிந்ததும், குடிலும், தீவறையும்
சின்னாபின்னமாகச் சிதறிப் பறந்ததையும்,

சிந்திய அவரின் செங்குருதி மகாவலி கங்கையின் மேனியை
அலங்கரித்துப் பாய்ந்து ஓடுவதையும்,

அங்கு வெடிபட்டு மரணித்துக் கிடக்கும் வேலருக்கு எங்கே
தெரியப் போகிறது?

அனைத்தும் மகாவலியாளுக்குத் தெரியும்! புரியும்!

அறியாததுபோல் பொறுமையாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆயினும் எம் தொடர்பு சாதனங்கள் ஊடாக மறுநாள்
வெளிவந்த செய்திகள் வழமையான..

பயங்கரவாதங்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களை மிகத்
தெளிவாகக் கூறின.

“பயங்கரவாதிகளின் காப்பரண் ஒன்று முற்றாக
நிர்மூலமாக்கப்பட்டது. ஒருவர் ஸ்தலத்தில் மரணம். ஏனையோர்
தப்பிவிட்டனர்.”

இவைகளுக்கு உண்மை சாட்சியான அந்த மகாவலியாள்
மட்டும் மௌனித்துப் பாய்கிறாள்,

விரைவில் விடியப்போகும் பொழுதை எண்ணி! எண்ணி!

போராள்

“விதானையார் ஐயா!” ஆய்வு நடத்திக் கொண்டிருந்த என் சிந்தனையைச் சிதைக்கின்றது அந்த மெல்லிய பெண் குரல். மெதுவாக தலையைத் திருப்பி முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.

‘இடியப்பக்காரி மனோரஞ்சிதத்தின் மகள்’ மனதுக்குள்ளே ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டவாறு “என்ன புள்ள?” என்று சாய்வு நாற்காலியில் படுத்தவாறே கேட்டேன்.

மனோரஞ்சிதத்தின் கணவன் - அப்பன்னிரெண்டு வயது சிறுமியின் தந்தை! எம் நாட்டு அனர்த்தங்களுக்கு அடிக்கோடிட்டுக் காட்டும் ஜீலை மாதங்களின் கலவரத்தில் ‘வித்தியாசமாக’ மரணமடைந்தவன்.

இரவு சுற்றிவளைப்பில் பெருவாரியான ஆண்கள் காணாமல் போயிருந்த காலம் அது! உயிரை மாத்திரம் காத்துக் கொண்டால் போதும், என்ற எண்ண மேலீட்டால், தம் இல்லம் விட்டு சிறு சிறு காடுகளுக்குள் இரவைக் கழித்துக் கொள்வார்கள், அப்பகுதி ஆண்கள்.

ஒருமுறை உண்டான உக்கிரமான சுற்றிவளைப்பில் தன்னைக் காத்தக் கொள்வதற்காக ஓடிய மனோரஞ்சிதத்தின் கணவன், பாம்பின் புற்றென அறியாது அந்த இரவிலே அங்கு தங்க நேரிட்டது.

அவன் உடல் மட்டும் தான் நிரந்தரமாக தங்கிவிட்டது. மனிதனையே மனிதன் கொல்லும் போது, சதா எதிரிகளுக்குப் பயந்து வாழும் சர்ப்பம் மட்டும் ஏன் விதிவிலக்காக அமைய வேண்டும்.

“ஐயா! அப்பாட நட்டஈடு விஷயமா நேற்று வந்த அம்மாட்ட தர ஏலாது எண்டு சொன்னீங்களாம். அதுதான் என்னெண்டு கேப்பம்..” தன் பரட்டைத் தலைமயிரை கோதியவாறு மிக பணிவுடன் கேட்டாள் மனோரஞ்சிதத்தின் மகள். அவளின் அந்த பவ்வியமான பணிவு எனக்கு ஒரு விதமான அசட்டுத் தன்மையை தந்தது.

“உனர் அம்மாட்ட எல்லாம் விபரமாக சொல்லிட்டேனே! அதாவது பாம்பு கடிச்ச செத்தவங்களுக்கு நட்டஈட்டுக் காசு கொடுக்க மாட்டாங்க! அப்பிடி சிபாரிசு பண்ண எங்களுக்கு சட்டமுமில்லை? அது சிக்கலில் கொண்டு விட்டிடும்” எதையும் இலட்சியப்படுத்தாது கூறி முடித்தேன்.

“எனர் அப்பா பாம்புட்ட ‘கடி’ எண்டா போனவர்?” சிறுமியின் சிவப்பேறிய கண்களைப் பார்க்க எனக்கு பயமாக இருந்தது. அப்படியே தொடர்ந்தாள்.

“இரவில் சுத்திவளைச்சு ஆக்கள அவனுகள் கூட்டிவந்தபடியாத்தான் எண்ட அப்பாவும் ஓடி பாம்பிட்ட கடிவாங்கி சாக வந்தது. இவ்வளவு காலமும் ஓடாதவர், வீட்டுல் படுக்கிறவர் ஏன் ஓடனும். எல்லாம் அந்த உசிர காப்பாத்திக்கத்தான். இத பயங்கரவாதத்தில சாகல எண்டு எப்படி நீங்க சொல்லுவீங்க? எங்கட குடும்பம் படுறபாட்டை எங்கையா நீங்க காணப்போறீங்க? அது கிடக்கட்டும்! இதற்கொரு முடிவு சொல்லுங்க! முடிவு தெரியாம நான் போகப் போறதில்லை.”

அவளின் பத்திரகாளி பாவனை என்னை அதிர வைத்தது. சமையலிலும், துவையலிலும், குடும்ப வாழ்விற்குள்ளும் தம்மை அடைத்துக் கொள்பவர்கள் பெண்கள் என்ற கோட்பாடு சரிவதை உணர்ந்தேன். உலகமெங்கே? நாம் எங்கே? என்ற ஆய்வுக்கு பதிலடியாக அமைந்தாள் அவள்.

எவ்வளவு நியாயமாக தென்பட்டாலும், அதை எடுத்துரைக்கும் பாணியில்தான் அதன் செயல்பாடு தங்கியிருப்பதை தெரிந்து கொண்டேன். அரசின் சுற்றுநிருபங்களும், சட்டங்களும் என் கண்முன்னால் இலவம் பழமாக வெடித்துச் சிதறியது. அதில் முடிவு தெரிந்தது. ‘போராளி’ போல் தோன்றிய அச்சிறுமியின் பக்கம் அச்சத்துடன் அவள் முகத்தை நோக்காது கூறினேன், “சரி..! அம்மாவை வரச்சொல்லு..!”

(தினமுரசு)

பயணம்

‘என் வாழ்க்கையிலே எத்தனையோ வன்செயல்கள், அனர்த்தங்களுக்கு முகம் கொடுத்து தப்பிவிட்டேன். அவற்றையெல்லாம்விட இது பெரிதா?’ என்று தனக்குள்ளே வினாவியவாறு மூதூர் - திருக்கோணமலை படகுச் சேவையின் பயணக் ‘கியூ’ வரிசையில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தான் பாலன்.

இறங்கு துறை பயணிகளின் தரிப்பு கட்டிடத்தின் திண்ணைக்கட்டிடில் இடக்கையால் இடுப்பிற்கு ஆதாரம் கொடுத்து, வலக்கையை தலையணையாக்கி சாய்ந்தவாறு வேதனையால் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் தேவி. வரிசையில் நின்றவாறு கண்ணால் ஆறுதல் கூறினான் பாலன். தேவிக்கு இது முதல் பிரசவம். முன்பின் தெரியாத அனுபவம். இதுபற்றி பலரும் பலவாறு பேசிக்கொண்டதை அறிந்த அனுபவம் தான். கற்பனையும் வேதனையும் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

நடுமதியம் 12 மணிக்கு வைத்தியர்கள் கைவிரித்துவிட்டார்கள். உடன் திருமலை வைத்தியசாலைக்கு தேவியை கொண்டு செல்ல வேண்டும். முன்பின் சிந்திக்க வேளையில்லை பாலனுக்கு! மனைவி தேவியை அழைத்துக்கொண்டு உடன் மூதூர் இறங்குதுறைக்குச் சென்றான். திருமலை ஆதார வைத்தியசாலை செல்வதற்கு!

வரிசையில் நின்றவர்களுக்கு இலக்கங்கள் வழங்கப்படுகிறது. “இலக்கங்கள் முடியப்போகிறதாம். நூறு பேருக்கு மேல் லோஞ்சில் ஏத்த மாட்டானுகள்.” வரிசையில் முன்னுள்ளவர்களின் பேச்சு. ‘எப்படியாவது தேவியை கொண்டு போகணுமே’ பாலன் எண்ணிக்கொண்டான்.

இலக்கங்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்த பொலிஸ் அதிகாரி சகலதையும் மூடிவிட்டு எழுந்து செல்ல ஆயத்தப்பட்டார். “ஐயா! இஞ்ச பாருங்கோ ஐயா! மனிசியை, பிள்ளை பெறுவுக்கு கொண்டு போகணும்! தயவு செய்து எங்களை விடுங்கோ!” பாலனின் கதறல் அவர் காதில் ஏறவில்லை.

நிமிர்ந்து நோக்கினான் பாலன். நம்பிக்கை நட்சத்திரம் கண்ணில் தெரிந்தது. ஆமாம்! ‘லோஞ்ச றைவர்’ தெய்வேந்திரன் வருகிறார். அவர் நல்லவர், எப்படியாவது உதவுவார்.

நம்பிக்கையோடு   பாலன்   கேட்டான்   றைவர்
தெய்வேந்திரத்திடம்!

“என்னால் ஒரு ஆளைத்தான் பொலிசிட்டு சொல்லிக்கில்லி ஏத்த முடியும், அதுவும் என்ற தங்கச்சியெண்டு,” என்று கூறியவாறு தெய்வேந்திரம் லோஞ்சை நோக்கி நடந்தார்.

முடிவெடுக்க நேரமில்லை, மெதுவாக அணைத்தவாறு மனைவி தேவியை லோஞ்சில் ஏற்றுவதற்கு தெய்வேந்திரனிடம் கொடுத்துவிட்டு இக்கரையிலே தவித்து நின்றான் பாலன். ஒரு படகுதானே! இனி பயணமில்லை. நாளை தான்.

“எட்டு மைல் கடக்க எட்டு மணித்தியாலம் கிடந்தும் முடியவில்லை! எலக்சன் காலத்தில எத்தினை வாக்குறுதி கொடுத்தவங்க எல்லாம் எங்கேயெண்டு காணல்ல. அதுவும் பாலம் போட்டுத் தர்றமாதிரி சொன்னவனுகள். ஆசுப்பத்திரியை அப்பிடி ஆக்குவம், இப்படி ஆக்குவம் எண்டவனுகள், வரட்டும் அடுத்த முறை!” இலக்கமின்றி பயணம் செய்ய முடியாது தவிக்கும் பயணிகளின் பேச்சு! இது ஒன்றும் பாலன் காதில் விழவில்லை.

மறுநாள்! விடியல் இருளோடு நின்றபடியால் பாலனின் பயணத்திற்கு இலக்கம் கிடைத்தது.

லோஞ்சுக்குள் ஏறியதும் றைவர் தெய்வேந்திரனிடம் தன் மனைவி நிலையை கேட்டான் பாலன். “ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டன்” என்று கூறியதும் ஆனந்தக் கண்ணீரோடு தெய்வேந்திரத்தின் கையைப் பற்றினான் பாலன்.

திருக்கோணமலை வைத்தியசாலையின் சவச்சாலை அதிர்ந்தது. தேவியின் நெஞ்சில் முகத்தைப் புதைத்து கதறினான் பாலன்! அநாதரவாகக் கிடந்தது தேவியின் சடலம். பாலனின் ஓலம் அந்த அரசியல்வாதிகளுக்குக் கேட்குமா? பாலன் போன்று எத்தனை ஜீவன்களின் ஓலம் நாளாந்தம் ஒலிக்கிறது!

(தினமுரசு)

இதுவும் ஒரு தியாகந்தான்

“எப்படித்தான் இருந்தாலும் இந்தப் படிச்ச கிழட்டு ஞானம் வாத்தியார் மூளைதான் எங்க போச்சு, அறுவது வயதில் என்ன கலியாணம்? வாத்தி ஓம் எண்டாலும் புள்ள பெத்த அந்த பாக்கியத்திட புத்தியும் என்ன சுடலை ஏறித்தோ? சீ.. வெக்கங் கெட்டவள்..”

அந்த ஆலமரத்து பொதுக் கிணற்றடியின் “வெள்ளாப்பு ஒன்று கூடலின்” வெளிப்பாடு அது! கிணற்றடியை நோக்கி வெறுங் குடத்துடன் வந்து கொண்டிருந்த பாக்கியத்தின் காதில் இவை விழாமலும் இல்லை. இதயத்தில் இவ்வாக்கியங்கள் கனக்காமலும் இல்லை.

எதையுமே இஷ்டப்படுத்தாதவளாக, இப்பெண்கள் குழாமிற்கு சற்று ஓரமாகத் தள்ளி நின்று தன் குடத்தை நிரப்பினாள். நிரம்பி வழிந்த நீரை தன் வலக்கரத்தால் தட்டிவிட்டு, இடுப்பில் தூக்கி வைத்த குடத்துடன் வேகமாக நடந்தாள்.

திண்ணை ஓரமாக குடத்தை மெதுவாக இறக்கி வைத்துவிட்டு, திண்ணைக் கட்டில் உட்கார்ந்து குடத்து நீரை விறைத்துப் பார்த்தாள்.. பாக்கியம்..

தழும்பிய அந்த நீர் அமைதியடைந்தது. அதில் தன் வதனத்தை நோக்கினாள்! நெற்றிக் குங்குமம் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. தனக்குள்ளே நகைத்துக் கொண்டாள்.

பாக்கியம் துரைலிங்கம் காதல், அக்கிராமத்து நடைமுறை ஒழுங்குகளை மீறாத காதல், என்பதால் எளிதாக திருமணத்தில் முடிந்தது. இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வரை காலன் பொறுத்திருந்தான். அதன் பின்னர் துரைலிங்கத்தை அழைத்துச் சென்றவர்கள்..

“அப்படி ஒருவரை நாங்கள் அழைத்துச் செல்லவில்லை” என்று முடிவு கூறும் வரையில்.. பாக்கியம் பட்ட துன்பங்கள் எம்மாத்திரம்..! இறுதியாக காதுத் தோட்டை விற்றுவிட்டு ‘கணவனைக் காட்டுகிறேன்’ என்று யாரோ கூறியதை நம்பி சென்ற பாக்கியத்திற்கு,

அவன், 'தற்காலிக கணவனாக' முற்பட்டது. அவள் வாழ்வில் புதிய சிந்தனையை கருக்கட்டச் செய்தது. பாலக வயதுடைய இரு பிள்ளைகளையும் வளர்த்தாக வேண்டும். எனக்கொரு வேலியும் வேண்டும் -

அப்போது தான்.

ஓய்வூதியம் பெறப்போகும் ஞானம் ஆசிரியரை அவள் சந்திக்க நேர்ந்தது. இளமையில் ஞானம் வாத்தியாருக்கு ஏற்பட்ட காதல் தோல்வி இறுதிவரை கல்யாணம் செய்வதில்லை என்ற முடிவுக்கு அவரை தள்ளிவிட்டிருந்தது. ஆனால் கால அணர்த்தங்களால் அவர் முடிவும் சற்று நெகிழ்ந்திருந்தது.

காமம் கலக்காத - கொள்கையிலும் மாற்றமில்லாத திருமணம். எம்மவர்களின் வகைவகையான தியாகங்களில் இதுவும் ஒன்று. ஞானம் வாத்தியாருக்கும் நியாயமாகப்பட்டது அது.. பாக்கியத்திற்கும் நியாயமாகப்பட்டது.. பதிவுத் திருமணம் நடந்தது. இப்போது ஞானம் ஆசிரியரின் ஓய்வூதிய கொடுப்பனவிற்கு சட்டபூர்வமான மனைவி பாக்கியம்.

உடலாலோ உள்ளத்தாலோ அவர்கள் கணவன், மனைவி இல்லை. என்றுமே அவள் தன் கணவனுக்கு துரோகம் நினைக்கவும் இல்லை.

இவையெல்லாம் சமூகத்திற்கு விளங்குமா, விளங்க வைக்க வேண்டிய அவசியமும் அவளுக்கில்லை! அனைத்தும் தாண்டிய நிலையை வெளிப்படுத்த அவளின் இதழோரத்தில் ஒரு வெற்றிப் புன்னகை மட்டும் வெளியேறியது!

(வீரகேசரி)

ஒரு தேடல்

இப்படி 'செக் பொயிண்டு' களில் இறங்கி இறங்கி பயணம் செய்வதை விட நடந்தே வந்திருக்கலாம் என அலுத்துக் கொண்டவாறு பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிய டாக்டர் ரகு, தனது லோங்சை விட்டு வெளியேறி பூமாதேவியை பரிதாபமாக நோக்கிக் கொண்டிருந்த சேட்டை மீண்டும் பழையபடி சிறையிட்டவாறு 'இன்னும் இரண்டு மைல் நடக்க வேண்டும்' என் எண்ணியபடி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அந்த ஊர்! அவன் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்து ஊர்! சாலையின் இரு மருங்கிலும் பசுமையாகக் காட்சி தந்த குடலை வேளாண்மை இப்போ இல்லை. வயல் நிலங்கள் 'கமார்' வெடித்திருந்தது. ஆங்காங்கே தென்பட்ட சிறுசிறு குழிகள் ஈரமாக இருந்தமையால் கோரையும் பன்னும் போட்டி போட்டு வளர்ந்திருந்தது.

சற்று நடையைத் தளர்த்திய ரகு, அத்தெருவில் நின்று சுழன்றவாறு பார்வை எட்டும் தூரம் வரை நோக்கினான். ஒரு கால் நடைகூட இல்லை. சில்வண்டு போல் ஆகாயத்தில் வட்டமிடும் ஆலாவும், அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக பறக்கும் பாஞ்சான் குருவியும் அவனுக்கு மயானத்தின் சாயலைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது.

'எப்படியெல்லாம் மாறிவிட்டது' அவன் உள்ளம் தணலாய் உஷ்ணித்தது.

இப்போது தன் கிராமத்தை அண்மித்துவிட்டான். கிராமத்தின் தலைவாசலில் அவன் கல்வி கற்ற பாடசாலை அமைந்திருந்தது. மெதுவாகப் பாடசாலையில் பார்வை படர்ந்தது. பார்க்கக் கூடாததை பார்த்தது போல் தன் பார்வையை சட்டென்று திருப்பிக் கொண்டான்.

அவ்வளவிற்கு வெறுப்பு அவனுக்கு. ரகு என்னதான் டாக்டர் ஆனாலும் அவனை வித்திட்டு ஆளாக்கிய பாடசாலையை வெறுப்பது தர்மமா? ஒரு சராசரி மனிதனின் ஆத்மாத்துவமான எண்ணங்களிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட உணர்வுகள் அவனுக்கு உரமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

விசாலத்திருந்த அந்தப் பாடசாலை அவனை எள்ளி நகையாடுவது போல் ஒரு பிரமை. அணையிட்டுத் தடுத்தாலும் நினைவுகளின் ஓட்டத்தை நிறுத்தவே முடியாது. நாலா புறமும் 'கறந்தெறிந்த பனம் பழம்' போன்றிருந்த ரகுவின் தலைமயிரில் எண்ணெய் சீப்பு பட்டதற்கான தடயமெதுவுமே இருக்கவில்லை!

அந்த பால வயதினில் 'சைக்கிள் நிம்' மை ஒரு கையினால் உருட்டிக் கொண்டு ஓடுவதில் தான் அவனுக்கு இன்பம்..! ஆகா.. ஆகா.. பாடசாலை விடும் நேரம் தேனாக இனிக்கும். சுண்டுவில்லோடு காற்சட்டைப் பைகளை கல்லால் நிரப்பிக் கொண்டு, குருவி அடிக்க ஓடிவிடுவதில் உண்டான இன்பம்..

கல்வி அவனுக்கு கசந்தது, ஆசிரியர்கள் பேயாகத் தெரிந்தனர். இவைக்கெல்லாம் மூலம்.. அந்தப் பள்ளிக் காலத்தில், பருவம் புரியாத வயதில் - அவனின் ஏழ்மையையும், சாதியையும், தந்தையிலா நிலையையும் மையப்படுத்தி ஆசிரியர்களும், சமூகங்களும் அவனை எப்படியெல்லாம் அலட்சியப்படுத்தியிருந்தது.

இவ்வேளையில்தான் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளினால் பாதிப்படைந்த மங்களம் அக்காவின் பார்வையில் தன் சாதிக்காரான ரகு பட நேர்ந்தது. பலரின் அறிவுரையை முழுமையாக நம்பிய மங்களம் அக்கா அப்பாடசாலையில் மூன்று ஆண்டுகள் வரை தொண்டர் ஆசிரியராக பணியாற்றியவர்.

அவ்வூரில் பரம்பரையாக புரியும் குலத்தொழிலில் பாகுபாட்டால் அரச ஆசிரியையாகக் கூடாதென்று கைவிடப்பட்டவர் மங்களம் அக்கா!

அவரின் அந்த உள்ளக் கிளர்ச்சிதான் ரகுவை மனிதனாக்கியது. அதுதான் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரீட்சையில் மாவட்டத்தில் அதிக புள்ளி ரகுவிற்கு.

மாபெரும் பாராட்டு வைபவம் நடந்தேறியது. அதில் வகுப்பாசிரியர், அதிபர் வெகுவாய்ப் பாராட்டப்பட்டார்கள். உயர் அதிகாரிகள் பாடசாலையை வாழ்த்தினார்கள்.

ஆனால் அந்தப் பிஞ்சு ரகுவிற்கு அப்போது ஏதாவும் பெரிதாகப் புரியவில்லை.

ஒன்று மாத்திரம் புரிந்தது அவனுக்கு. 'இந்தப் பரீட்சையில் சித்தியடைய மங்களமக்காதான் காரணம். பாராட்டு வைவமும் அவவுக்குத்தான் உரியது. தேவையற்று ஒரு கூட்டம் வாழ்த்தப்படுகிறது.'

மங்களமக்காவின் வழிகாட்டல் நேர்தியாகவே தொடர்ந்தது. அதுதான் ரகு போன்ற பலருக்கு ஆலயமாக விளங்கும் அநாதைகள் புகலிடம் - அந்த 'அன்பு' இல்லத்தில் கல்வி தொடரப்பட்டது. அவன் உயிருள்ளவரை மறக்கப்படாதவைகள் 'மங்களமக்கா', 'அன்பு இல்லம்' - அந்த இரண்டும் தான்.

இப்போது டாக்டர் ரகுவின் பார்வையிலிருந்து அப்பாடசாலை விலகிக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சமூகக் கட்டமைப்புகளின் விலங்குகள் நொறுங்கி அவன் காலடியில் கிடப்பது போல் ஒரு பிரமை.

உள்ளத்தில் புத்துணர்வு.
கால்களில் புது வேகம்.

அவன் தேடல் அவ்வூரில் எதையுமே இல்லை. சமூகத் தள்ளலினால் தொடர்ந்து ஒதுங்கி வாழும் மங்களம் அக்காவை மட்டும் தான்.

இத்தேடலின் உள்ளர்ந்த உணர்வுகளை உணர்வதற்கு மரணித்த மங்களமக்காவால் முடியாவிடினும், அவரின் தூய்மையான ஆத்மாவால் அது இயலும்!

தேசிய உடை

“இந்த விளையாட்டுப் போட்டியின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக வினோத உடைப் போட்டி நடைபெறவிருக்கின்றது. பெற்றோர், பார்வையாளர்கள் அமைதியாக இருந்து கண்டுகளிக்குமாறு வேண்டப்படுகின்றார்கள்” ஆசிரியர் அமானுல்லாவின் தொனி கணீர் என்று ஒலிபெருக்கியில் முழங்கியது. ‘அநியாயம் சொல்லக்கூடாது! இந்த வானொலி அறிவிப்பாளர்கள் எல்லாம் பிச்சை வாங்க வேண்டும்.’ அவர் பற்றி பரவலாக பேசப்படும் கருத்து அது!

போட்டி ஆரம்பமானது. வினோதமான உடைகளுடன் பிள்ளைகள் மைதானத்தைச் சுற்றிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை அந்த உடையில் படம் பிடித்துக் கொள்ள முண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்த மைதான வேம்பு மரத்துக்கருகில், ஒரு ஓரமாக, ஒதுங்கி நின்று தன் பிள்ளை கோபியை காண்பதற்காக காத்திருந்தாள் கமலா. அன்றாட சாப்பாட்டிற்கே தாளம் போடும் அவள் குடும்பம்! எப்படியாவது கோபியை நல்ல நிலைக்கு கொண்டுவர வேண்டும். இது தான் அவள் குறிக்கோள்.

அதற்கு அந்த அதிபர் தண்டாயுதபாணி இடமாற்றம் பெறாமல் இருந்திட வேண்டும். மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டாள் கமலா. தொடர்ந்து வந்த அனர்த்தங்களால் அல்லலப்பட்டது அவள் குடும்பம். இறுதியான அனர்த்தத்தில் விறகு வெட்டி சம்பாதித்துத் தந்த தன் கணவனையும் பறிகொடுத்தாள்.

அப்படியே தன் ஒரே மகனுடன் ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டவள் தான்! முற்றுப்பெறாத யுத்தத்தால் மீண்டும் சொந்த இடம் புக முடியவில்லை அவளால்! இப்போது வீடு வீடாக, கூலிப்பணி செய்யும் விதவை அவள்! அப்போது தான் பாடசாலையில் கோபியை சேர்ப்பதற்கு அதிபரை காணவேண்டியிருந்தது. ‘அகதியாக அடிபட்டு வந்த என்பிள்ளைக்கு இப்பெரிய பாடசாலையில் இடம் கிடைக்குமா?’ கமலா நினைத்துக் கொண்டாள்.

எதிர்பார்த்ததற்குமாறாக அமைந்தது. அதிபரை வாழ்த்திக் கொண்டாள். இப்போது வகுப்பில் கோபி தான் முதல் பிள்ளை.

வினோத உடையில் வரும் கோபியை கண்டதும் பூரித்துக் கொண்டாள் கமலா! அது கணநேரம் நீடிக்கவில்லை. அவள் முகம் மாறியது! விறகு வெட்டி வேஷத்தில் வினோத உடை! அதிர்ந்து போனாள்.

அப்பனை அப்படியே உரித்து வைத்தது போல் கோபியிருந்தான். மீண்டும் அக்கோர நினைவுகள் சூழ அவள் மனம் இடம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. விறு.. விறு.. என்று சென்ற கமலா போட்டி முடிந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்த கோபியை கையில் பிடித்து இழுத்த வண்ணம் அவ்வெல்லையைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் அம்மா அவசரப்படுறியள்? முடிஞ்சதுக்குப் பிறகு போகலாமே?” இது கோபியின் கனிவு கலந்த வேண்டுகோள். “வினோத உடையா காட்டிறியள்? இது தான் உன் அப்பாட உடை! அதுதான் அகதி உடை! மத்தவங்களுக்கு இது வினோத உடையா இருக்கலாம். நமக்கு இதுதான் தேசிய உடை,” என்று பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டு சென்றாள்.

மீண்டும் ஒலிபெருக்கியில் ஆசிரியர் அமானுல்லாவின அறிவிப்பு! “குளக்கோட்டன் இல்லத்தைச் சேர்ந்த செல்வன் கோபி, வினோத உடைப் போட்டியில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.”

(தினமுரசு)

இளமை

‘அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று ஐந்தாண்டுகள் ஆகின்றது. ஆனால் இப்படி ஒரு சுகம்.. அதுவும் இந்த வயதில் கிடைக்கின்றது..’ என்று மனதிற்குள்ளே ஸ்பரிசு உணர்வு ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மெதுவாக என் கன்னத்தை கிள்ளுகிறாள். அதுவும் இருபத்தியைந்து வயது பருவ மங்கை. என் உள்ளம் ‘கிளுகிளு’ க்கின்றது. மீண்டும் அவளின் சந்திரவதன முகம் எனது முகத்தருகே நெருங்கி வந்து வந்து போகின்றது. இளமை என்னுள் துள்ளி எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறது.

அவள் குனிந்து கொண்டு கன்னத்தைக் கிள்ளும் போது.. ஆகா.. அந்த இளமை ஆடுகின்ற ஊஞ்சல்தான் என்ன? என் முதுமையை இப்படி ஆட்டுகின்றதே!

மெதுவாக எழுந்து என் காலணிகளை தேடிப் போட்டுக் கொண்டு, அவள் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். ‘மீண்டும் எப்போ’ என என் இதயம் ஆசுவாசப்பட்டுக் கொண்டு கேட்கிறது. பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு நகர்கிறேன்.

நேரம் நகர, நகர வேதனை அதிகரிக்கிறது. அனைத்தையும் இன்ப வேதனையாய் ஜீரணித்துக் கொண்டு வீடு வந்துவிட்டேன்.

வீங்கியிருந்த எனது கன்னத்தைக் கண்டதும் என் மனைவிக்கு ஒரு நகைப்பு. ‘கன்னத்தில் வீக்கம் குறைந்தால், காற்று இல்லா பலூனும் தோற்றுவிடும் என நினைத்திருப்பாள் போலும்.’

இப்போ வேதனை உச்சம். கண்ணாடியின் முன் நின்று எனது வாயை திறந்து பார்க்கிறேன். இறுதியாக இருந்த அந்த ஒரு பல்லையும் பிடுங்கியாயிற்று. மனதிற்குள் ஒரு இன்ப ஏக்கம். இனி அந்த பல்வைத்தியசாலை பக்கம் தலையே வைக்கமாட்டேன்! மீண்டும் சந்திக்க ஒரு பல்லுக்கூட இல்லையே!

(தினமுரசு)

மீதப்பு

சீவன் கோயில் ஓரமாக இருக்கின்ற சின்னமணல் ஆற்றின் மறுமருங்கில் தலைவிரி கோலமாக விசாலித்து நின்றிருந்த ஆலமரத்தின் அடிவேரில் அமர்ந்து கொண்டு வட்ட வடிவமாய் தென்பட்ட சல்லு இலைகளின் இடைவெளியில் அந்த தூண்டலைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் சீலன்.

இரையைக் காட்டி மீனைப் பிடிக்க தூண்டல் களையை சுண்டிச் சுண்டி அசைத்தான். மீதப்பு துள்ளித் துள்ளி நாட்டியமாய்து. ஏமாற்றம்தான் மிச்சம்.

மகாவலி கங்கையில் வெள்ளம் ஏறியிருந்தமையால், சீலன் எதிர்பார்த்துப் போட்டிருந்த தூண்டலில் பெரிய விரால், பனையான் போன்ற நல் மீன்வர்க்கம் பிடிபட வாய்ப்பிருக்கவில்லை. வெள்ளாப்பில் இருந்து மதியம் வரைக்கும் இரண்டு சுங்கானும், மூன்று கீரைக் கெளுத்தி மீனும்தான்.

கோரைப் புல்லில் கோவையாக்கிக் கிடந்த அந்த மீன் கோர்வையை ஒருதரம் நோட்டம்விட்டுக் கொள்கிறான். அனைத்தும் இறந்து போய் அதிக நேரம் என்பதை அந்த 'ஈ'க்கூட்டம் சுட்டிக் காட்டியது.

நடனமாடி ஓய்ந்திருந்த அந்த தூண்டல் மிதப்பிலே அவன் கண்கள் நிலைகுற்றியிருந்தன. ஆனால் சிந்தனைகள் இடம் மாறியிருந்தது. உணர்வுகளால் நினைவுகள் தூண்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு காலத்தில் சீலன் - சேகர் நட்பை இந்நாட்டின் வன்முறைகளால் கூட உடைக்க முடியவில்லை. தேடுதல் படலத்தில் அகப்படாதிருக்க இளைஞர்கள் ஒவ்வொரு இரவையும் அந்த வவுணாவில் காட்டில் கழித்த காலங்களில் இருந்து ஒன்றுபட்ட நட்பு பிரியவே இல்லை.

இந்த வனாந்தர வாழ்க்கையில் விரக்தி அடைந்த பல வாலிபர்கள் திசைமாறி நிரந்தரமாக அவ்வாழ்க்கையை

உள்வாங்க வேண்டிய நிலை, அச்சுமுலின் காரணமாக நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இதற்கு சீலனின் தம்பி மட்டும் எப்படி விதிவிலக்காக முடியும். அதுவே 'மண்ணுக்காய் மரணித்த மைந்தர்களின்' பட்டியலில் அவனும் முடிந்துவிடப்பட்டான்.

இவைகளினால் சீலன் அனுபவித்த மன உளைச்சல்கள் தான் எம்மாத்திரம்! இந்த வேளை தான் சேகரின் நட்பு மன ஆறுதலை அளித்திருந்தது. அதுகூட நிலைத்திருக்க வழியிருக்கவில்லை சீலனுக்கு!

சடுதியாக ஐரோப்பிய நாடு ஒன்றுக்கு அவன் நண்பன் சேகர் அழைக்கப்பட்டிருந்தான். அதற்கு அரச அணைவும், குடும்ப பொருளாதாரமும் கை கொடுத்திருந்தது. அவன் புறப்பட ஆயத்தமான போது, சீலனும் சேகரும்! அதே ஆற்றங்கரை, அதே ஆலமர வேர்! இருவர் கண்களிலும் புது கங்கை! அவை இன்றுவரை, சேகர் கூறியவற்றிற்கு சாட்சிகளாய் இருந்தது. ஆனால் வாய் மொழிந்து கூறமுடியா சாட்சிகள் அவை!

“டேய்! சீலன்! அழாதேடா! உன்னை விட்டுப் பிரியிற தெண்டால் கஸ்டமாகத்தான் இருக்கு. வெளிநாட்டில் இந்த சுகமெல்லாம் எங்கடா கெடைக்கப்போகுது. இந்த நாட்டு நிலவரத்தில போய்த்தாண்டா ஆகணும். நீ எதுக்கும் யோசிக்காதை! ஒண்ட நிலைமை நல்லாத் தெரியும் எனக்கு! இந்த சமூகத்தில நாட்டிற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட குடும்பம் உன்ர குடும்பம். இது நம்மட சமூகம் மறந்தாலும் நான் மறக்கமாட்டன். அது என்ட மனசில எப்பவும் இருக்கும். வெளியில போன உடனே உன்ர வேல தான் பார்ப்பன். ஒரு மாதத்திற்குள்ள நீ வெளிக்கிட ஆயத்தமாக இருக்கணும். அடுத்த சந்திப்பு இனி நமக்கு வெளிநாட்டில்தான். இது சத்தியம்.”

மிதப்பு - சுண்டிச் சுண்டி நீருக்குள் இழுபடுவது, சீலனை சுயநினைவுக்கு கொண்டுவந்தது. அப்போது மிதப்பு முழுமையாக மூழ்கிவிட்டது. ஆனந்தம் அவனுக்கு. 'பெரிய விராலாகத்தான் இருக்கணும்.' மனம் எண்ணிக் கொண்டது.

தன் விலாவை வளைத்து தூண்டல் களையை வெட்டி இழுத்தான். வெறுமைதான். மீனும் இல்லை. அதற்கிட்ட இரையும் ஊசியில் இல்லை. அவனை அறியாத வெறுப்பு அவனில்! 'வாழ்க்கை என்பது ஏமாற்றமும் விரக்தியும்தான்' உள்மனம் உறுத்தியது.

சாட்சியாய் நின்ற அந்த ஆலமரத்தைப் பார்க்கிறான் சீலன். அவனது அன்பு நண்பன் வெளிநாடு சென்று இன்றோடு ஐந்து வருடங்கள் பூர்த்தி. 'என்னை தன்னுடன் எடுப்பதற்கான முயற்சி செய்கிறேன்' என ஆரம்பத்தில் வந்த சேகரின் இரு கடிதங்களுள் முற்றுப்புள்ளி. தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டு ஆலமர நிழலைப் பார்க்கிறான்.

மதியத்தால் சறுகிவிட்டது சூரியன். புறப்பட ஆயத்தமானான். அந்த மீன் கோவையையும், தூண்டல் களையையும் கையில் பிடித்தக் கொண்டான். சடுதியான மனமாற்றம்.

'இந்த மீன் ஒரு பொரியலுக்கும் காணாது' எண்ணியவாறு அந்த ஆற்றினுள் வீசிவிட்டு - ஏமாற்றங்களை முழுமையாய் தாங்கியவாறு - மீண்டும் ஒரு தரம் அந்த ஆலமரத்தை சோகத்துடன் பார்த்தான். அந்த ஆலமரம் தன் பரட்டைத் தலையை ஆட்டி, சிரித்துக் கூறிய பாலை எங்கே சீலனுக்குப் புரியப் போகிறது.

"இந்த நாட்டிலே உண்மையாக பாதிக்கப்பட்டவர்களின் இன்னல்களையும், அனர்தங்களையும் சாதகமாக்கி அவர்களின் முதுகை ஏணியாகக் கொண்டு ஏறுகின்ற சுயநல புத்திசாலிகள் வாழும் வரை சீலன் போன்றவர்களின் நிலை, சதா மிதந்து கொண்டிருக்கும் மிதப்புதான்."

சூமை

“ஏண்டி தூர்க்கா! யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த நாள் தொடங்கி வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடக்கிறாயே, அலுப்பாய் இல்லையா?” அறைக் கதவை திறந்தவாறு மூச்சவிடாமல் பேசி முடித்தாள் மாலா. இராமநாதன் எழுதிய ‘பாரதியார் கவிதை’யில் மூழ்கியிருந்த தூர்க்காவுக்கு தோழி மாலா சற்று ‘அறுவையாய்’ இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டாது கட்டிலில் படுத்திருந்தவள், சம்மணமிட்டு அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இஞ்சேர் தூர்க்கா! கனகாலத்திற்குப் பிறகு கலாசார மண்டபத்தில் ‘பாட்டுக்குப் பாட்டு’ நிகழ்ச்சி நடக்குது. எழும்பி வெளிக்கிடி. யாழ்ப்பாணம் போனா எங்க பார்க்கப் போறாய்” கையைப் பிடித்து இழுத்தபடி கூறினாள் மாலா.

தூர்க்கா இறுதிவருட மருத்துவபீட மாணவி! விடுமுறையை தன் சொந்த ஊரில் கழிக்கும் அவளுக்கு, களியாட்டங்களில் நாட்டம் குறைவுதான், அதற்காக இரசனையில்லா ஜடமும் அல்ல அவள்.

மிகத் தெளிவாகக் கேட்கிறது அந்த ஜனரஞ்சக அறிவிப்பாளரின் கெம்பீரக் குரல். அதோடு ஒலிக்கும் எம்மவரின் பாடல்கள் இம்மண்ணின் ‘ஜாமகீத’ வரலாற்றை அழியாச் சுவடுகளாக்கிக் கொண்டு இருந்தது.

கானத்தின் இதம், தூர்க்கா மாலாவின் நடையை வேகப்படுத்தியது.

மண்டபம் நிறைந்த ஜனக் கூட்டம். வெளியில் இரசித்து வந்த அவர்களுக்கு உள்ளகத்தில் இயலவில்லை. அந்த அளவில் விடலைகளின் கூச்சல். மகளிரின் திறமைகள் பாடல்களில் பிரகாசிக்கும் போது - அதை இம்சைப்படுத்தும் கொச்சைத்தனமான வார்த்தைகளின் கூச்சல். கௌரவமான பார்வையாளர்கள் அனைவரினதும் கண்களிலும் ஆத்திரம் பொறிப் பறந்தது.

அந்த ஜனரஞ்சக அறிவிப்பாளர் பொறுமையை இழந்துவிட்டார். “தயவு செய்து அமைதியாக இருங்கள். நீங்கள் என்ன

சகோதரிகளுடன் பிறக்கவில்லையா? உங்கள் தாயும் பெண்தானே?" நீண்டு கொண்ட சென்ற அறிவிப்பாளரின் உரை இறுதியில் எச்சரிக்கையாக மாறியது.

“இறுதியாக கூச்சல் இடுகிறவர்களுக்கு ஒன்று கூறுகின்றேன். ‘பாதுகாப்பு கடமையில் இருக்கும் உத்தியோகத்தர்களுக்கூடாக தக்க நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்.’ எனவே அமைதியாக இருங்கள்.”

கூச்சல் குறையவே இல்லை. பயிரை மேயும் வேலையைப் பற்றி அறியாதவர்கள் இவர்கள். கூச்சல் மேலும் அதிகரித்தது. தூர்க்கா எழுந்து சட்டென்று ‘வாடி போவம்’ என வேகப்படுத்தியதை அவள் கைப்பிடியில் இருந்து அவளின் ஆத்திரத்தின் ஆழத்தை உணர்ந்தாள் மாலா.

“பிள்ளைகள் இருங்கோ! கொஞ்ச நேரத்தில அடங்கிடும். முழுசா பார்த்திட்டுப் போங்கோ.” பக்கத்தில் இருந்த நடுத்தர மாது தனக்கு துணை சேர்க்கும் ஆலோசனை அது.

குழ இருந்தவர்களை தூர்க்காவின் ஆத்திரக் கண்களுக்கு தெரியவில்லை. வார்த்தைகள் குண்டுமாரியாகப் பொழிந்தது.

“இஞ்சேர் அம்மா இவனுக்கள் எதுக்குமே அடங்க மாட்டானுக்கள். இங்க நாங்கள் சுதந்திரத்தைத் துலைச்சுப் போட்டம். யாழ்ப்பாணத்தில நாங்கள் படிச்சுப் போட்டு இரவு 12 மணிக்கெல்லாம் தெருவில் வருவம். ஒரு குஞ்சு வாலாட்டாது. அங்க பயம் இல்லை. அதனால் சுதந்திரம் இருக்கு. ஏன் நாங்க கம்பஸ்சுக்கு போன காலத்தில காட்டுமிராண்டித்தன ‘ராக்கிங்’ எண்டத கண்டதே இல்ல, அடிப்படை வசதியில்லாம நாங்க என்ன படிக்கவில்லையா? பட்டம் பெறல்லையா? எல்லாத்துக்கும் ஒழுங்கான - ஆதிக்கமுள்ள நிர்வாகம் வேணும், எண்டது இப்ப புரியுது. தந்துணிவோடையும், தன்மானத்தோடையும் வாழுவதென்டா.. அதுவும் பெண்களுக்கு.. அந்த சூழ்நிலைதான் வேணும். அப்பத்தான் நிம்மதியாய் வாழலாம்.”

பின்விளைவை நோக்காது பெரியதொரு சமையை இறக்கிவைத்த தென்பில் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள் தூர்க்கா..

எச்சில் இலை

தமிழன் என்று சொல்லலா!
தலை நிமிர்ந்து நில்லலா!

இவ்வுணர்வு மிகு தனது வசனங்களை இராயப்பு ஒரு தரம் தனக்குள்ளே மீட்டிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அதில் ஒரு ஆத்மாத்துவமான மன நிறைவு இருந்தாலும் கூடவே தனது யௌவன கால மடைமைத்தனமும் அவருக்கு பளிச்சிடாமல் இல்லை. இவை அனைத்தின் பிரதிபலிப்பாய் இதயத்தின் அடித்தள உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாய் வெளிவந்த புன்னகை, அவரின் கடைவாயில் நெளிந்தவாறு ஒரு கணம் நிலைத்து நின்றிருந்தது.

அப்போதெல்லாம் பாடசாலை மட்டத்தில் நடைபெறும் மாவட்ட, மாகாண பேச்சுப் போட்டிகளில் இராயப்புவை விஞ்ச எவருமே இல்லையெனலாம். 'அடுக்கு மொழிப் பேச்சு என்றால் இராயப்புவைக் கேட்டுத்தான்' என்ற அளவிற்கு மக்கள் மத்தியில் அதீத பிரபல்யம் அவருக்கு. இது தொடர்ந்து நிலைக்க வேண்டும் என்ற பேரவா எப்போதும் அவர் மனதில் விழித்திருந்தமையை மறைக்க முடியாதுதான்.

பள்ளி வாழ்விற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு அரச சேவையில் இணைந்து கொண்டாலும், அவரது கலை இலக்கிய உணர்வுகளுக்கு தீனி போடக்கூடியவாறோ அல்லது ஒன்றித்துப் போகக் கூடியவாறோ, அவ் அரச தொழில் அவருக்கு அமையவில்லை.

இச்சந்தர்ப்பங்களையும், சூழ்நிலைகளையும் காத்திருந்து சாதகமாக்கிக் கொண்டு வெற்றியும் கண்டனர் அன்றைய அரசியல்வாதிகள்.

மேடைகளில் இராயப்புவின வசனங்களும், உச்சரிப்புகளும் கனல் தெறிக்கும். இராயப்பு பேசுகிறார் என்றால் அதற்காக.. மக்கள் கூட்டம் அலைமோதும். தேர்தல் காலங்களில் திறந்த வாகனத்தில் பல அரசியல் பிரமுகர்கள் மத்தியில் பவனிவருவார்.

அரசியலையும், தேர்தலையும் 'மேடை நாடகங்களாக' ஒரு போதும் அவர் எண்ணியதில்லை. அதனால்தான் அவரின் உணர்வுகள் மொழி இன குடியேற்றங்களுக்கு எதிராக உத்வேகம் அடைந்திருந்தன. உயிர்ப்பாக இருந்தன. இதன் முதல் கட்டம்தான் மொழி அமுலாக்கல் என்ற போர்வையில் நடந்தேறிய 'திணிப்பு'க்கு எதிர்ப்பாக தன் அரச தொழிலை தூக்கி எறிந்தமை.

இராயப்புவின கடைவாய் ஓரம் இளையோடிய அந்த வரண்ட புன்னகை - அக்காலத்து முட்டாள்தனமாய் தொழிலை உசாராக 'தூக்கி எறிந்தமையை' பறைசாற்றி அதிர்ந்தது.

'கொக்.. கொக்..' எனப் பாழ் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கிளம்பும் நாதம் போல இருந்தது இராயப்புவின சங்கிலித்தொடரான அந்த இருமல்.

எழுபத்துமூன்று வருடங்களைத் தாண்டிய இலக்கிய - இலட்சியவாதியான - எலும்பிற்கும் தோலுக்கம் பேதம் கண்டு கொள்ள முடியாத - அந்த இராயப்பு என்ற நடமாடும் பிணமானவர், மெதுவாக தன் இரு கரங்களையும், தான் சயனித்திருந்த சாக்குக் கட்டிலில் ஊன்றியவாறு எழும்பி, தன்னுடன் சதா சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் துப்பல் சிரட்டையை கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

தான் ஒரு கயரோக நோயாளி என்பதை அடிக்கடி நினைவூட்டுவது அந்த இருமலும், துப்பல் சிரட்டையும் தான். ஏணியாய் நின்று ஏற்றுவித்த இந்த இராயப்புவை இதுவரைக்கும் எவரும் எண்ணிப்பார்த்ததாக இல்லை. மொழிக்காகவும், இனத்திற்காகவும், உரிமைக்காகவும் ஊழையிட்ட அரசியல்வாதிகளும், அவரது பிள்ளைகளும், உயர்ந்த தனவந்தர்களாக பிறநாட்டிலும், மிகுதியானவர்கள் தொடர்ந்து தங்களது வேடங்களை மாற்றி.. மாற்றிப் போட்டு.. நிலையான அரசியல்வாதிகளாய் இந்நாட்டிலும் களம் அமைத்து வாழ்வது பற்றி இராயப்பு அறியாமலுமில்லை.

தன் அறியாமையை நொந்து கொண்டவராக தலைமாட்டிலிருந்த 'பக்கூஸ்' பெட்டியினுள் கையைவிட்டு பிளாஸ்டிக் கோப்பைக்குக் கீழ் பத்திரமாக வைக்கப்பட்ட, அவரது கடந்தகால நினைவுச் சின்னங்களாய் இன்றுவரை பாதுகாக்கும் அந்து கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களை வெளியில் எடுத்தார்.

ஏதோ ஒரு உந்தல்.. அந்தப் படங்களைப் பார்ப்பதில் ஒரு திருப்தி.. உற்சாகம்.. பார்த்து முடிந்த பின்னர் - ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு.. அசட்டுச் சிரிப்பு.. இறுதியில் அவை அனைத்தும் ஒன்றுகூடி மூன்று சொட்டுக் கண்ணீர்.

இது இராயப்புவின் மனம் கிலேசமடையும் போது நடைபெறும் நிகழ்வுகள்.

ஒவ்வொரு படங்களாக தட்டுகின்றார்.

அவரது அரசியல் வாழ்வில் அவர் கடந்து வந்த கரடுமுரடான பாதைகளின் தன்மைகள் - தனக்குள்ளே ஒரு பெருமை.

அடுத்தடுத்த படங்களில் அவர் கண்கள் நிலைகுற்றி நின்கின்றது.

ஏதோ பெரிய அளவில் திரேசா அழகு என்று கூறமுடியாவிட்டாலும், இராயப்புவின் கொள்கைகளுக்கும் பணிகளுக்கும் ஒத்துப் போகக்கூடியவளாக - அதுவும் மிகப் பொறுமைசாலியான மனைவியாக வாழ்ந்தார்.

கடந்த ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் சாதாரண காய்ச்சல் பீடிக்கப்பட்ட திரேசா.. அந்த அகதிகள் முகாமில் மரணமடைந்தார். இந்த நவீன உலகத்தில் சாதாரண காய்ச்சலில் தனது மனைவியையும் பறிகொடுக்க நேர்ந்ததை இராயப்பு எண்ணிக் கவலை கொள்ளாத நாளே இல்லை.

அகதிகள் முகாம்களில் வழமையாகப் போணப்படாத வசதிகளில் மருத்துவம் ஒன்று.

'அகதிகள் தெண்டச் சோறு - அங்கீகரிக்கப்பட்ட அடிமைகள்' - அரசின் இந்த தார்மீகக் கொள்கை தான் திரேசாவின் உயிர் பிரியக் காரணமாய் அமைந்தது. தற்போதைய இந்த

அந்திமகால வாழ்வில் திரேசா இல்லையே என்ற உள்ளப் பொருமல் ஒரு புறம்..

தான் ஒரு கயரோகக்காரன்!

அகதிகள் முகாமின் ஓரப்புறமாக, ஒரு ஓலைக் கொட்டிலில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டமையால் ஒரு தொழு நோயாளியின் அந்தஸ்தை முழுமையாக அவர் பெற்றது - மறுபுறம்.

‘ஒதுக்கப்பட்ட கல்லுத்தான் மூலைக்குத் தலைக்கல்லாகும்’ என்ற யேசுபிரானின் கூற்றை மனதிற்குள் அசைபோட்டுக் கொண்டார். இராயப்புவின் இக்கூட்டு எண்ணங்களின் வெளிப்பாடுதான் - அந்த உஷ்ணப் பெருமூச்சு. அதனைத் தொடர்ந்து இருமல்.. விழிகளில் முட்டி நின்ற கண்ணீர் இருமலின் அமுத்தந்தாங்காது சிந்தித் தெறித்தது. அவர் கண்கள் நீர் வலையினால் திரையிட்டு இருந்தமையால் தெளிவற்றுத் தெரிந்தாலும் அந்தப் படங்களின் விம்பங்கள் உள்ளத்தின் அடியில் கற்சிலையாய் வடிக்கப்பட்டிருந்தது.

இராயப்பு இளமையாய் இருந்த காலங்களில் - அதாவது இரு மைந்தர்களுடனும் புத்திரி ஒருவருடனும் குடும்பமாய் வாழ்ந்த காலம்..

‘அடிமை விலங்குகள்’ ஒடிக்கப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணங்கள் அவரிடம் சிறையிட்டிருந்ததோ, அதே போன்று இரு மைந்தர்களிலும் சுடர்விட்டுப் பிராகாசித்தது. நகர்ந்து வந்த பருவங்கள் ஒரு கோணத்திலான பரிணாம வளர்ச்சியை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இல்லை! அனர்த்தங்கள் திசை திருப்பிய வடிவங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

‘பள்ளி வாழ்வும் தானும்’ என்றிருந்த இராயப்புவின் மூத்த மகன் கைது செய்யப்பட்டானோ, அதாவது.. சடங்குகளுக்காவது உடம்பு கிடையாமல் போனதோ.. அன்றிலிருந்து அக்குடும்பத்தின் இதயங்களில் தகித்த சுடர், வெப்பமாக மாறியது. இந்த மாற்றங்கள் இளைய மகனை மாற்றிவிட்டது. இப்போது இளைய மகனும் இராயப்புவின் குடும்ப அங்கத்தவர் பட்டியலில் இருந்து தாமாகவே விலகிக் கொண்டிவிட்டான்.

வறுமை.. கொடுமை.. பிரிவு.. இவைகளை ஒரே சமயத்தில் இராயப்புவின் மனைவி திரேசாவால் ஜீரணித்துக் கொள்ள

முடியாத நிலையில் ஏற்பட்ட ஏக்கம். எந்த சிறு நோயையும் எதிர்க்க முடியாது இருந்த உடல் குறுகியகால இடைவெளியில் உயிரைத் துரத்திவிடக் காரணமாயிருந்தது.

மகள்! பாளை விரியும் பருவம் - தன்னுடன் வாழ முடியாது. தனது தொற்றிக் கொள்ளக்கூடிய நோயையும் எண்ணிக் கொண்டார். மனிதனானவன் முடிவெடுக்க முடியாத நிலை ஏற்படும் வேளையில் தான் கடந்த காலங்களில் பயன்படுத்தாத பல அதிஷ்ட சந்தர்ப்பங்கள் கோர்வையாய் மனத்திரையில் வட்டமிட்டு அவனுக்கு 'அடி முட்டாள்' என்ற கௌரவ பட்டத்தை மனச்சாட்சி வழங்குகின்றது. இதற்கு இராயப்பு விதிவிலக்கல்ல.

அவ்வேளைதான் கொழும்பில் இருந்து அந்த அகதிகள் முகாமிற்கு 'விஜயம்' செய்த பெரும்பான்மை இன உயர் அதிகாரியின் வினயமான வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, இராயப்பு தன் மகளை வீட்டு வேலைக்காரியாக அனுப்பி வைத்தார்.

இராயப்பு வேதனையின் உச்சியில் நின்றிருந்தார். மகளை தன்னால் பராமரிக்க முடியாத நிலை - பாதுகாப்பு வழங்க முடியாத நிலை - நல்வாழ்வு வழங்க முடியாத நிலை - இந்த முடிவுக்கு அவரை நிர்ப்பந்தித்திருந்தது.

எமது அரசியல் பரிணாம மாற்றம் எப்படி அமைகிறது. இறுதியில் மகளின் எதிர்கால வாழ்வை பெரும்பான்மையிடம் ஒப்படைத்தமை. இதை எண்ணிக்கொண்ட இராயப்புவின் இதயம் அனலாகத் தகித்தது.

“தமிழன் என்று சொல்லடா.. தலை நிமிர்ந்து நில்லடா..” நடமாடும் ஒலிபெருக்கியில் துல்லியமாகக் கேட்ட வாசகங்கள் இராயப்புவை மீண்டும் நிஷ்டை கலைந்த நிலைக்கு கொணர்ந்தது. காதுகளை கூர்மையாக்கிக் கொண்டார். தன்னால் இயற்றப்பட்ட வாசகங்கள்.. உள்ளூர் ஓர் ஆனந்தம். இருந்தாலும்.. அதைவிட ஆத்திரம் ஆவேசமாக பொங்கி எழுந்தது.

தேர்தல் காலம் வந்துவிட்டது. தனது புரட்சிக் கருத்துக்கள் தற்போதைய தரம் கெட்ட அரசியல் சாக்கடைக்குள் நெளிவதை அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அரசியலால் எமக்கென தனிமாற்றத்தை உண்டு பண்ண வேண்டுமென்று காலம் காலமாக கண்ட கணவுகள் எப்படியெல்லாம் இப்போது வீணடிக்கப்படுகிறது என்பதை எண்ணும்போது இராயப்புவிற்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

மீண்டும் செவிகளை கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டார். நடமாடும் ஒலிபெருக்கி கூறியது, “இன்று மாலை 4 மணியளவில் திறந்த முற்றவெளியரங்கில் பல அரசியல் தலைவர்களின் பேருரைகள் கொண்ட பொதுக் கூட்டம், அனைவரும் திரண்டு வருக.”

“என்ன கஸ்டப்பட்டாலும் இன்று மாலை போகத்தான் வேணும், நான் கண் மூடுவதற்குள் இந்த அரசியல் போக்கிரிகளின் போலித் தோலை உரிக்க வேண்டும்.” இப்படி எண்ணிக் கொண்ட இராயப்புவின் உள்ளத்திலும், உடலிலும் ஓர் உத்வேகமும், உற்சாகமும் ஏற்பட்டதை அவரால் உணரமுடியாமலில்லை.

மாலை நேரம் 4.00 மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இராயப்புவின் குடிசையைச் சூழ்ந்து அகதிமுகாம் மக்கள் நின்றிருந்தனர். ஆம். முகாம் பொறுப்பதிகாரியின் குரல் மட்டும் ஓங்காரமாகவே ஒலித்தது.

“சுவத்தைத் தூக்குங்கோ, சென்றியால நேரத்துக்குப் போய் வரவேணும். இருட்டுப்பட்டா அவனுள் விடமாட்டானுகள்.”

இப்போதைய புதிய உறவுகள் இராயப்புவின் உடலை சுமக்கின்றது. அந்த விடுதலையின் அத்திபாரம்.

இப்போ எச்சிலிலை. மயானத்தை நோக்கிப் போகும் பாதையில் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் ஒலி கேட்கின்றது. ‘தமிழன் என்று சொல்லடா, தலை நிமிர்ந்து செல்லடா’ அது இராயப்புவைத் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் கேட்கிறது.

தடம்

அந்த ஓலைக் குடிசையின் நடுமுகட்டு வளையை நோக்கியவாறு கிடத்தியிருந்த தனது தாயினதும், தந்தையினதும் பிரேதங்களை விறைத்துப் பார்த்த வண்ணம் வாசல் மூலையில் அமர்ந்திருந்தான் முருகதாஸ்..!

அவனின் இட, வல புறமாக அவனது தம்பியும் தங்கையும் கேவிக் கேவி அழுது கொண்டிருந்தனர். கூடவே பாடசாலை தோழர்களும் சூழ்ந்திருந்தனர். முருகதாசுக்கு அவன் அப்பா முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க 'வெறுப்பு' தீச்சுவாலையாக கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. பிணமாகக் கிடக்கையிலும் கூட, அந்த நேற்றைய சம்பவம் அவன் நெஞ்சில் எள்ளளவேனும் ஈரத்தை உண்டாக்க நியாயமில்லைத்தான்.

எட்டுமணியைத் தாண்டிய இரவில் நாய்கள் குரைக்கின்றதென்றால் அது ஒன்று படையினருக்காக இருக்கும். அல்லது மணியத்தின் மது வெறிக் குரலுக்காக இருக்கும். மனிதனைவிட நாய்களுக்கு இவைகளின் பேதம் நன்கு புரியும். அக்கிராமத்து மக்கள் நாய்களின் குரைப்பிற்கு ஏற்றவாறு இசைவாக்கம் அடைந்து பாதுகாப்புத் தேடிக் கொள்வார்கள்.

“போனால் போகட்டும் போடா..” என பாடி வந்த மணியத்தின் குரலுக்கு நாய்கள் பக்கவாத்தியம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன. கமக்கட்டிற்குள் இருந்த அரைப் போத்தல் சாராயத்துடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான் மணியம்.

மனைவி பூரணத்தின் பேச்சில் சீற்றம் வெடியாய்ப் பாய்ந்தது. “இஞ்சேர்! உனக்கு வெக்கமெண்டதே இல்லையா? எண்ட வாழ்க்கை தான் கண்ணீரில் போகுதெண்டாலும், நம்மட வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் இந்த நிலையை அந்த கண்கெட்ட ஆண்டவன் தந்திட்டான்! அதுகள் எப்பிடி படிப்பில் கெட்டித்தனமாய் இருந்தென்ன? பள்ளியில் வெக்கம் தாங்காம ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லி அழுதுகள். இதெல்லாம் குடிகாரன் ஒனக்கு எங்க வெளங்கப் போகுது!”

“பொத்துடி வாயை! கொஞ்சம் விட வாய் நீண்டுதான் போகுது!” நாக்கு புரளமுடியாமல் கத்தினான் மணியம் - இடைவேளை விடாமல்!

“என்னடி பெரிய படிப்பு படிக்கிறானுகள்! படிச்ச உத்தியோகம் பார்த்தாலும் என்ன, நான் மேசன் தொழில்ல ஒழைக்கிறத ஒழைப்பானுகளாடி ஒன்புள்ளைகள்? அப்பிட்யான என்னை குடிகாரன் எண்டாடி சொல்லுற நாயே!” இப்படியே முற்றிய வாதம், கைகலப்பு வரை நீடித்தது.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்த மகன் முருகதாஸ், அதைப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. இது வழமையானது தானே! இப்போது மணியம் தம்பதியிடையே மெதுவாக வெண்புறா சிறகடிக்கத் தொடங்கியது. அந்த சமாதானத்தின் உரையாடலிலே, மணியம் ஓர் உபாயத்தைக் கையாளத் தொடங்கினான் - தொடர்ந்து தான் நிம்மதியாகக் குடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக!

“இஞ்சபார் பூரணம்! இண்டையோட சத்தியமாக குடியை விட்டிடுவேன். எனக்காக என்ட அன்புக்காக.. இதில் ஒரு சொட்டு குடி. அது ஒடம்புக்கும் நல்லது.” மெதுவாக அணைத்தபடி, அதுவும் பலாத்காரமும் அன்பும் பாதி பாதியாக இணைந்தபடி மனைவிக்கு அவன் கொண்டு வந்த சாராயத்தில் ஒரு பகுதியை பருக்கிவிட்டு மிகுதியை தானும் பருகிவிட்டு இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் படுத்தவர்கள் - படுத்தவர்கள் தான்! எழும்பவே இல்லை.

இப்போது மணியம் - பூரணத்தின் பிரேதங்கள் மயானத்தை நோக்கி பயணிக்க ஆரம்பமானது. அக்கிராமத்தை சுற்றிவர இந்த அகோர மரணங்கள், பல நடந்திருந்தன! மதுவில் கலந்திருந்த விஷகலப்படம் ஊரை சுடுகாடாக மாற்றியிருந்தது.

சகோதரங்கள் இருவரின் விம்மல், மேலும் முருகதாசுக்கு அவன் தந்தைமீது ஆத்திரத்தை அதிகரிக்க வைத்தவண்ணம் இருந்தது. தன் தாயைக் கொன்ற கொலைகாரனாகவே தந்தையை எண்ணிக் கொண்டிருந்தவனின் நினைவுகள் அழகையாக பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. அவனையறியாது அவன் கரங்கள் தன் சகோதரங்களை அணைத்துக் கொண்டன. “தம்பி! அழுது என்ன பலன். நடக்கிறது நடந்துதான் ஆகும்!” அனுபவத்தில் முதிர்ந்த ஒருவர்.

“சாராயத்தில் கலப்படம் செய்தவர்களை புடிச்சாச்சாமே?” அதனைத் தொடர்ந்தார் இன்னொருவர். முருகதாள் பொறுமை இழந்ததை அவன் பேச்சுக் காட்டிக்கொடுத்தது.

“இந்தக் கலப்படம் செய்தவனுகள்ப் பிடிச்சு என்ன செய்யப் போறானுகள்! அவனுகள் காசுக்காரனுகள், அரசியல் செல்வாக்குக்காரனுகள்! தப்பிடுவானுகள். ஏன் அரசாங்கம் கூட அவனுகளுக்குப் பயம். இதுக்கெல்லாம் உடனுடனே தண்டனை கொடுக்கனும். அதுக்கு அரசாங்கம் சரிவராது.

அதுக்கு.. அதுதான் ஐயா! அந்த தண்டனைதான் மற்றவங்களுக்கும் பாடமாகயிருக்கும். அப்பத்தான் எங்களப் போல ஏழைகளும் காப்பாத்தப்படுவம்!” முருகதாசின் இந்தக் குமுறலுக்குப் பின் தோன்றிய அமைதி, இரு பிரேதங்களும் மயானம் வரும்வரை நீடித்தது.

இறுதியாக மூன்று பிடி மண்ணைப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்த முருகதாசின் கண்களில் நீர் இருக்கவில்லை - தெளிவு இருந்தது.

நாளையிலிருந்து தன்னுடன் மூன்று மனித ஜீவன்களின் ‘பசிபோக்கும் பணி’ தன்னில் சுமத்தப்பட்டிருப்பதை மூத்தவனான அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

படிப்பைவிட பசிதான் முக்கியம்! புதிய தடம் அவனுக்குப் புலப்பட்டது! இப்போ அவன் சிந்தனையெல்லாம், நாளையிலிருந்து அவன் செய்யப்போகும் கூலி வேலையைப் பற்றித்தான், வரிந்திருந்தது.

(தினமுரசு)

(சு)தந்திரப் பொத்

சீம்மணமிட்டு அமர்ந்திருந்த செல்வராசா, தன் தலையை உயர்த்தி மெதுவாக நாலாபுறமும் நோட்டம் விட்டார். அந்தப் பழமைமிகு அகதி முகாம் அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அவர்களின் முகங்களிலும் தற்காலிக சந்தோச மேகங்கள் படர்ந்துதான் இருந்தது. வந்திருந்த அதிகாரிகளால் கொண்டுவரப்பட்ட அன்பளிப்புப் பொதிகளும், பொட்டலங்களும் அவ்வகதிகளின் பார்வையில் படக்கூடியதாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இப்போது மாவட்ட இராணுவ உயர் அதிகாரியால் சுதந்திர பொன்விழா உரை ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த செல்வராசாவின் உணர்வுகளின் கீற்றுக்கள் ஒவ்வொன்றையும் தட்டிஎழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அகதிகள் முகாமில் 'இந்த சுதந்திரம்' அலைமோதிக் கொண்டு தத்தளித்து அலைந்தது.

வடகிழக்கில் பிறந்ததைத் தவிர வேறு எதுவித குற்றமும் செய்யாத - பல ஆண்டுகளாக பார்க்கக்கூட சுதந்திரமற்று சிறையில் வாழும் தன் மூத்த மைந்தனை எண்ணிக் கொண்டார். நரம்புகள் புடைத்து முறுக்கேறியது.

இப்போது ஒவ்வொருவராக பெயர்கூறி அழைத்து அன்பளிப்பு பொதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. கிடைத்தவர்கள் பிரித்துப் பார்க்கின்றனர். ஒரு சோடி உடையும், உணவிற்காக இரண்டு கொத்து அரிசியும்! செல்வராசாவின் கண்கள் பிரித்த பொதிகளில் தரித்து நிற்கின்றது. 'பிரித்துத்தான்' ஆக வேண்டும். உள்ளம் ஓலமிட்டுக் கதறியது.

நில நடுக்கத்தில் அகப்பட்டவன் போன்று அமர்ந்திருக்கையில் பொதியைப் பெறும் பொருட்டு அவர் நாமம் கூவி அழைக்கப்படுகின்றது. வேகமாக எழும்பிய செல்வராசாவின் கால்களில் நடை தளர்வு கண்டிருந்தது. 'இந்த அரிசியைக் கஞ்சி காய்ச்சக்கூட சுதந்திரம் அற்றுவிட்டது.' சடுதியாக

திசை மாறியது எண்ணம். இவன் கையால் இதை வாங்க வேண்டுமா?

அது நடையையும் திசை மாற்றிவிட்டது. “செல்வராசா அண்ணே ஏன் பார்சலை வேண்டாமப் போறியள்.” அந்த அகதி கூட்டத்தில் ஓர் நலன்விரும்பியின் குரல் அது.

என்றோ பார்த்த எம்.ஜி.ஆரின் பாடல் அசைவுகள் அவர் கண்முன் தத்துருபமாக வந்து நின்றது.

அது காலத்தைக் காட்டி நின்றது.

அந்த நலன்விரும்பியை நோக்கி மட்டும் தான் அதைப் பாடலைப் பாட அவரால் முடிந்தது.

“கோடி மக்கள் சேர்ந்து காண வேண்டும் விடுதலை,
கோயில் போல நாடு காண வேண்டும் விடுதலை
அச்சம் இன்றி ஆடிப்பாட வேண்டும் விடுதலை
(தமிழர்) அடிமைவாழும் பூமி எங்கும் வேண்டும் விடுதலை”

வெறுமைகள்

வழக்கம்போல விடியலுக்கு முன்னதாகவே விழித்துக் கொண்டாலும், முன்தினம் செய்த அந்த கொங்கிறீர் வேலையின் தாக்கம் சிற்றம்பலத்தை படுக்கையைவிட்டு எழுப்பவிடாது அயர்த்திக் கொண்டு இருந்தது. மெதுவாக தலையணைக்குக் கீழ் கையை விட்டு தீப்பெட்டியை எடுத்து, தலைமாட்டில் இருந்த குப்பி விளக்கை ஏற்றி, 'யாமிருக்கப் பயமேன்' என்று வேலுடன் அபயமளிக்கும் முருகன் படக் கலண்டரை முன்னோக்கி, கண்மூடி, வணங்கிவிட்டு நிமிர்ந்தான் சிற்றம்பலம்.

ஆவணி பதினெட்டு என விளக்கு வெளிச்சத்தில் துல்லியமாய் தெரிந்தது! அதாவது! இளமை இன்னும் அவரில் வாழ்கிறது! 'ஆவணி உத்திரம் இன்று. வெருகல் கோயில் கொடியேற்ற நாள்' என மனத்திற்குள் எண்ணிய எண்ணங்களின் சமை நீண்ட பெருமூச்சாக வெளிவந்தது.

"என்னத்தை நெனச்சி பெருமூச்சு விடுறீங்க?" என்றவாறு அவர் மனைவி தங்கலட்சுமி தண்ணீர் செம்பையும், தேநீர் கோப்பையையும் தலையணை ஓர்மாக வைத்துவிட்டு நிமிர் முற்படும் போது அவளது வலக்கரத்தைப் பற்றி, மெதுவாக இழுத்தார் சிற்றம்பலம்.

"சீ.. வயசுப் புள்ளையள் எல்லாம் உள்ளூக்க கிடக்குதுகள். உங்களுக்கு வயசு போயும்.." என்ற இயல்பான நாணத்தோடு, விருப்பின்றி விடுபட்டுச் சென்றாள் அவர் மனைவி.

'அட மண்டே! உன்ர கையை பிடிச்சதை அப்பிடி நெனைச்சிட்டியே?' என மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்ட சிற்றம்பலத்தின் சிந்தனைகள் இறக்கை கட்டிப் பறந்தன.

வெருகல் கோயில் கொடியேறி திருவிழா ஆரம்பித்துவிட்டது. அப்பகுதி 'விடலை'களின் காதலும், கல்யாணமும் நிச்சயமாவது அப்போதுதான்.

"இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது 'வண்டில் பூட்டுற' காளை வயசு வந்திட்டு! இந்த முறை திருவிழாவில் ஒரு முடிவெடுத்துப்

போடு” பவ்வியமாக சிற்றம்பலத்திற்கு ஊதினான் உயிர் நண்பன் மூர்த்தி.

திருவிழா சனவெள்ளத்தால் களைகட்டி கொண்டிருந்தது. கடை வியாபாரிகளின் ஓசையும், கோவில் ஒலி பெருக்கியின் ஓசையும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சிற்றம்பலமும், மூர்த்தியும் ஆலய வீதியில் தங்கலெட்சுமி போகும் பாதையை பின்தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தனர். ‘இன்று எப்படியாவது காதலை தங்கலெட்சுமியிடம் வெளிப்படுத்தியாக வேண்டும்’ என்று சிற்றம்பலத்தின் உறுதியான எண்ணத்திற்கு துணை சென்று கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி.

முன்சென்று கொண்டிருந்த தங்கலெட்சுமியைக் காணவில்லை. சனநெரிசலில் மறைந்தவிடம் தோன்றவில்லை. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்கள் சிற்றம்பலமும் மூர்த்தியும்.

“இந்தா நிக்குது” சுட்டிக்காட்டினான் மூர்த்தி. வீதி ஓரமாக.. தங்கலெட்சுமியின் கையை ஒருவன் பிடித்துக் கொண்டு “மெதுவாக.. மெதுவாக.. எப்படியிருக்கிறது?” என்று கேட்க கொடுப்புப் புன்னகையை உதிர்த்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள். போதாக்குறைக்கு மறுகரத்தையும் தொட்டுவிளையாடினான் அவன். இப்போது தங்கலெட்சுமிக்கு பரம திருப்தி.

வேகமாகச் சென்ற சிற்றம்பலம் நூறு ரூபாய் தாளை நீட்டினான்.

“அந்தக் காப்புக் காசை இதில எடுங்க” முந்திக் கொண்டான். நாணத்தைப் போர்வையாக்கி, சிற்றம்பலத்தை நோக்கிய தங்கலெட்சுமியின் அந்த சிங்கார சிரிப்பின் அர்த்தம் காப்புக் கடைக்காரனுக்குக்கூட விளங்கிவிட்டது.

“இன்னும் என்ன தேத்தண்ணி குடிக்கல்லையா?” என்ற தங்கலெட்சுமியின் குரல், சிற்றம்பலத்தின் சிந்தனைச் சிறகுகளை ஓடித்தது. மடை திறந்த வெள்ளம் போல் அவர் கண்களால் கண்ணீர் வழிந்தது.

“இஞ்சேர்! ஒண்ட கைக்கு இப்ப ஒரு ரப்பர் காப்புத்தானும் வாங்கிப் போட வழியத்தவனாகிட்டன். இந்த யுத்தமும் அகதி வாழ்வும் நம்மள விட்டு தொலையப் போறதே இல்ல!”

தன் கணவர் கண்களை சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துவிட்ட தங்கலெட்சுமி, அந்த முருகன் படத்தையும் ஆவணி உத்திரத்தையும் மாறி மாறி பார்த்தாள். அதில் ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகள் அடைந்து கிடந்தன.

(தினமுரசு)

நல்ல சேவை

வாழ்வு அறிவு

ஒரு நாள் பாடசாலை இடைவேளை நேரத்தில், கோபி வகுப்பறையின் ஓரத்தில் அழுது கொண்டு நின்றான். அதை அவதானித்த வாசன், அருகில் வந்து அவனிடம் காரணத்தை வினாவினான். அதற்கு கோபி “இந்த வருசத்தோடு பள்ளியை நான் விட்டுவிடுவேன். தொடர்ந்து படிக்க எனக்கு வசதியில்லை. அப்பா செத்த பின் அம்மாதான் இடியப்பம் விற்று என்னைப் படிப்பித்து வருகின்றார். இப்போது அவவுக்கும் இயலாது” என்று கூறிக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தான். வாசனுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு ஆறுதல் கூறினான் வாசன். “கோபி நீ வகுப்பில் கெட்டிக்காரன். அதனால் நீ பள்ளிக்கு வராமல் விடாதே. என்னால் முடிந்த உதவி செய்வேன்” என்றபடி வகுப்பறைக்குள் கூட்டிச் சென்றான்.

அதன்பின் வாசனும் கோபியும் இணைபிரியா நண்பர்கள் ஆனார்கள். வகுப்பில் தேவையான உதவிகளை கோபிக்கு செய்தான் வாசன்.

மாதங்கள் இரண்டு சென்றன. ஐந்தாம் ஆண்டு புலமை பரீட்சைக்கு ஒரு மாதம் இருந்தது.

ஒரு நாள்..

கோபியின் வீட்டிற்கு மாலை நேரத்தில் சென்ற வாசன் ஓர் உண்டியலைக் கொடுத்து, இதற்குள் இருக்கும் பணத்தை எடுத்து உனக்கு தேவையான கொப்பி, புத்தகங்களை வாங்கி புலமை பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யுமாறு கூறிவிட்டு போகலானான். கோபியும் வாசனும் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமை பரீட்சையில் நல்ல முறையில் சித்தியடைந்தார்கள்.

இருவரும் இந்த சந்தோசமான செய்தியை கூறுவதற்கு முதலில் வாசனின் தாய் தந்தையிடம் ஓடினார்கள். வாசனின் தந்தை குதூகலத்துடன் மகனை அணைத்து “கெட்டிக்காரன்” என்று புகழ்ந்தார்.

அதற்கு வாசன் “என்னை கெட்டிக்காரனாக்கியது இந்த கோபிதான் அப்பா! அவன் தான் எனக்கு தெரியாத பாடங்களை சொல்லித் தந்தவன்” என்றான்.

அதற்கு கோபி “இல்லை, இல்லை! எனக்கு படிப்பதற்கு பண உதவி செய்து ஊக்கம் தந்தவன் வாசன் தான்” என்றான்.

உடனே வாசனின் தகப்பனுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“டேய் வாசன் உனக்கு எங்காலை பணம்?” என்று கத்தினார். அதற்கு வாசன் “அப்பா நான் பள்ளிக்குப் போகும் போது ஐஸ்பழம் வாங்க தருகின்ற பணத்தையும், நீங்கள் ‘சிகரெட்’ வாங்க தருகின்ற பணத்தில் மிச்சத்தையும், உண்டியலில் போட்டு கோபியின் படிப்புக்கு கொடுத்தேன். அது தப்பா?” என்று பயத்துடன் கேட்டான்.

உடனே மகிழ்ச்சியால் வாசனைக் கட்டியணைத்த தந்தை “நல்ல சேவை செய்தாய் மகனே! இன்றிலிருந்து நான் சிகரெட் குடிக்க மாட்டேன். அந்தப் பணத்தை மிச்சப்படுத்தி படிப்பிற்கு உதவி செய்து கோபியை என் பிள்ளை போல் படிப்பிப்பேன்” என்றவாறு இருவரையும் முத்தமிட்டார்.

கோபியும் வாசனும் ஆனந்தத்துடன் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

(நவமணி)

தேவகடாட்சம் - கிருபதன்

இ.கி.ச. ஸ்ரீ கோணேஸ்வர இந்துக் கல்லூரி
திருக்கோணமலை.

இரட்டை மாட்டு வண்டி

“இந்தா அம்மா! சின்னவனுக்கு தீத்தி விட்டிடு!” விரால் மீன் பால்சொதியோடு நன்றாகக் குழை பருவத்தில் பிசைந்த சோற்றைக் கிண்ணத்துடன் கொடுத்த வேணி ஒருதரம் அவரின் சின்னமகன் முகத்தையும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஏனோ தெரியாது தன் தாயிடம் உண்பதைவிட அவனுக்குப் பாட்டி பத்தினியம்மாவிடம் உண்பதுதான் பத்தியமாகப்பட்டது. வேணிக்கும் ஆரம்பத்தில் சின்னவன் மீது ஒரு இனம்புரியாத வெறுப்பு.. சின்னவன் அவள் வயிற்றில் இருக்கும் போது தான் கணவன் சுடுபட்டு மரணித்தவன். திருமணத்திற்கும் - மரணத்திற்கும் இடைத்தூரம் ஆறு ஆண்டுகள்.

“இந்தப் புள்ளட பலன் அப்பனுக்கு நல்லமில்ல” இப்படிக்கூறிய சாத்திரியார் பூபாலரின் வாய்ச்சொல் பலித்ததா? அல்லது விதியா என்பது பற்றி வேணிக்கு தெரியாவிடினும், துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு, அதற்கு வடிகால்விடத் தெரியாத ஓர் சராசரிப் பெண்ணாக இருந்தமையால் முற்று முழுதாக ஐதீகத்தை மட்டும் நம்பியிருந்தாள்.

இடுப்பில் வைத்து இடக்கையால் வளைத்து சின்னவனை வழுகவிடாது சோறூட்ட தலைப்பட்ட பாட்டி பத்தினியம்மாவிற்கு, வெறுப்பை உணர்த்தும் வடிவமாக நேர்கோடாக தன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான் சின்னவன்.

“இந்தா.. கிளி கொண்டு போகப்போகுது சோத்தை..” “சோச்சி.. சோச்சி.. இந்தா சோச்சி” பத்தினியம்மாவின் எந்தத் தந்திரமும் அவனிடம் பலிக்கவில்லை. மூடியவாய் திறக்காத அதே நேர்கோட்டு ஆட்டம்..

பேரனுடன் பின்பக்க மரவள்ளித் தோட்டப் பக்கம் நகருகிறாள் பாட்டி. இரண்டு முழம்வரை வளர்ந்திருந்த மரவள்ளி மரத்திற்கு மண் அணைத்துக் கொண்டிருந்தான் கோபால்.

குந்து காலில் குந்தியிருந்து புரட்டிய மண்ணில் இருந்து புல்லை உதறி உதறி வேறொக்கிக் கொண்டிருந்தான்

கோபாலுவின் மகள். “இந்தாப்பா கோபாலு! செப்பமா மண் அணைச்சுப்போடு! பொறகு வயல் வேலை தொடங்கித்தா ஒன்ன கூலிக்குப் புடிச்சிக்கேலாது” மேலெழுந்தவாரியாக ஒரு ‘எஜமானிய சத்தம்’ போட்டுவிட்டு மாட்டு மால் பக்கமாக சென்றாள் பத்தினியம்மா.

கோபால் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் மனைவியை பறிகொடுத்தவன். அன்று இரவு - அவன் மனைவிக்கு சடுதியான பிரசவ வேதனை. அதுவும் தலைப்பிரசவம்.

எப்படித் தலைகீழாக நின்றாலும் காவல் அரண்களைத் தாண்டி வைத்தியசாலைக்கு செல்ல முடியாதென்று கோபாலுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருப்பினும் இங்கிருந்து வைத்தியமில்லாமல் சாவதைவிட, தாயையாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் பத்தினியம்மா வீட்டு மாட்டு வண்டியைப் பூட்டி மனைவியுடன் வைத்தியசாலையை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

எதிர்பார்த்தது போல் யாவும் நடந்தது. சென்ற வண்டில் திரும்பி வந்தது. மூன்று பேருடன், புதிய ஜீவன் மகளாக ஜனனித்திருந்தது. மனைவி என்ற ஆலவிருட்சம் மரணித்திருந்தது.

காவல் அரண்கள் அனைத்தும் கொலை வெறியர்களின் கோட்டமாகவே இன்றுவரை தென்படுகிறது கோபாலுக்கு! சின்னவன் தொடர்ந்து அடம்பிடிப்பு - பகிஷ்கரிப்பு!

சின்னவன் உண்ண மறுப்பது பாட்டிக்கு சங்கடமாகத்தான் இருந்தது.

இப்போது மெதுவாகச் சின்னவனை கொண்டு போய் மாட்டு மாலுக்குள் கவர்க் கம்பினுள் நுகத்தடியை பொருத்தி நிப்பாட்டி வைத்திருக்கும் அந்தப் பழைய மாட்டு வண்டிலின் ஆசனப் பலகையில் அமர்த்தினாள் பத்தினியம்மா.

பக்கத்து வளவு மங்கடைக்கால் புகுந்து ஒழுங்கைக்குள் வந்த அந்த இரண்டு சிறுவர்களையும் உன்னிப்பாக நோக்கினாள். தென்னம் மட்டையில் வெட்டிய இரு மாட்டு உருவங்களையும் ஒரு சிறுவன் கட்டி இழுக்க மற்றவன் பின்னால் ஒரு கம்புடன்

அதற்கு அடித்தவாறு 'ய.. யா.. த.. த..' எனக் குரல் எழுப்பிய வண்ணம் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அதை நோக்கிய சின்னவன் கண்களிலும் ஆதங்கம் பரிசீலித்தது. புரிந்து கொண்டாள் பாட்டி. அருகில் கிடந்த ஒரு கம்பை எடுத்துக் கொடுத்தாள் சின்னவனிடம்! இப்போது வண்டியின் ஆசனப் பலகையில் இருந்து கொண்டு மழலைக் குரலில் 'ய.. ய.. த..' என ஓசையிட்டான்.

சின்னவனுக்கு உணவூட்டத் தகுந்த நேரமென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டாள். உள்ளம் சின்னவனை நன்றாக இரசித்தது. பத்தினியம்மாவின் திருமண காலம் தொட்டு வயோதிபமாய் ஒதுங்கும் வரை இந்த வண்டிலுக்கு எல்லாம் தெரியும். திருமணம் முடித்து முதல் சென்ற திருவிழா, அந்த வெருகல் முருகன் ஆலய திருவிழா.

அந்த இரட்டை மாட்டு வண்டியில் தான் பயணம். அவளது கணவனின் காதுக்கடுக்கனின் ஆட்டம் அதிகரிப்பை, 'அந்தப் பூச்சன் பிணையல்' நாம்பன் மாடுகளின் ஓட்டத்தின் சலங்கை ஒலியிலிருந்து எடைபோடலாம்.

என்ன அருமையான இரம்மியமான காலங்கள்!

இதுவரை இரணங்களாக பதிந்த காலங்கள்!

'அந்தக் காலம் இனி எங்கே வரப்போகுது' என்று எண்ணியபடி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள் பத்தினியம்மா. இறந்த தன் கணவனையும், கடந்த காலத்தையும் ஒரு கணம் மீட்டிக் கொண்டாள். சில்லு உடைந்து ஓட முடியா நிலையில் நிற்கும் அவ்வண்டியையும் கூடவே ஒரு ஆசுவாசத்துடன் தடவிக் கொடுத்தாள்.

"கிழடாய்ப் போய் வண்டில் மாடுகளும் செத்துப் போயிತ್ತು" அவளை அறியாமலே வாய் முணுமுணுத்ததை சின்னவனும் அவதானித்தான். கூடவே, அவள் கண்ணீரும் உருண்டு வண்டிலில் விழுந்து சிதறியது.

"பாட்டி, பாட்டி" புதியதும் பழையதும் கலந்த நினைவிலிருந்து அவளை மீட்டது சின்னவனின் குரல். இறுதியாக இருந்த ஒரு

பிடி சோற்றையும் ஊட்டிவிட்டு புறம் கையால் வாயைத் துடைத்துவிட்டாள்.

பசி போனாலும் மழலையின் ஆதங்கம் குறையவில்லை. “பாட்டி! அப்பா வந்து இந்த வண்டில்ல நம்பிளை எல்லாம் கூட்டிப் போவாரா?” திக்கித் திக்கிக் கேட்டான் சின்னவன்.

பத்தினியம்மாவிற்கு தலையே சிதறியது போல் இருந்தது. அவன் கேள்விக்குள் ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகளும், எண்ணங்களும் வியாபித்திருந்தன. அவளுக்கு யதார்த்தம் புலப்படத் தொடங்கியது. தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளும் சம்பிரதாயங்களும் உடைந்து நொறுங்கியது. காலத்துக்கேற்ற மாறுதல் தேவைப்பட்டது. தன்னுடைய காலங்கள் - பருவத்தை தாண்டிய காலங்கள். மகள் வேணியும், பேரனும் பாதுகாப்பாய் வாழ வேண்டிய காலங்கள்.

சின்னவனின் கேள்வியால் ஒரு மாறுதலை உணர்ந்து கொண்டாள். ஒரு தரம் மாடுகள் இல்லாது ஓடாது நிற்கும் அந்த வண்டிலைப் பார்த்துக் கொள்கிறாள்.

பத்தினியம்மா ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கே வந்துவிட்டாள். திரும்பிப்பார்க்கிறாள்! சின்னவனுக்கு குடிப்பதற்கு தண்ணீர் கொண்டு வருகிறாள் வேணி. மறுபக்கம் பார்க்கிறாள். கோபால் தொடர்ந்து மரவள்ளிக்கு மண் அணைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான். அருகில் மகள் புற்களை பக்கமாகக் குவிக்கிறாள்.

“இங்கே கோபாலு இங்கையொருக்கா வாவேன்.” பத்தினியம்மாவின் அழைப்பு அது. மகள் வேணியும் வந்துவிட்டாள். அந்த ஓடாத வண்டியை சாட்சியாக வைத்தே சம்பாஷணை. பத்தினியம்மாவின் குரலில் தெளிவும் உறுதியும் இருந்தது.

“கோபாலு நேரடியாகவே கேட்கிறன், உன் மகளும் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ பெரியவளாகிவிடுவாள். கூலி வேலைக்கு கொண்டு செல்லவும் ஏலாது. வீட்டோட அவளுக்கு ஒரு பெண் துணை வேணும். அதேபோல் நானெல்லாம் கஸ்டப்பட்டிட்டுப் போய் எல்லாம் ஒண்ட கையாலே செய்யணும்.

புள்ள வேணி! ஒண்ட வயசுக்கும் ஒரு துணை வேணும். சின்னவனுக்கும் அப்பா வேணும். சாவற காலத்தில் என்ட கடைசி ஆசை. சுயநலமில்லா நியாயமான ஆசை. ஆனா, இந்த ஊர் உலகத்துக்குப் பயப்பிட்டா, அது மடத்தனம். நம்மட துன்பங்களில் அவங்க பார்வையாளராகத்தான் இருப்பாங்களே தவிர பங்காளிகளாக இருக்க மாட்டாங்க. அதனால் பிள்ளைகளினர் எதிர்காலத்தை நீங்க எண்ணினால், உடனே இருவரும் கல்யாணம் செய்யணும்” மூச்சுவிடாமல் முடித்தாள் பத்தினியம்மாள்.

கோபாலும் வேணியும் மௌனித்தார்கள். இயல்பாகவே இருவரது முகத்திலும் நாணம் போட்டியிட்டது.

பத்தினியம்மாவின் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது. மருமகன் கோபாலுவை ஒரு தரம் மரியாதையாகப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

‘ய.. ய.. த.. த..’ சின்னவனின் மழலைக் குரல் கெம்பீரமாய் ஒலித்தது. ஓடாத அந்த வண்டி அனைத்தையும் பார்த்து மௌனமாய் சிரித்து நின்றது.

கைது

அந்த தலைநகர் பொலிஸ் நிலைய சிறைச் சுவரில், சற்று உயர்த்தியவாறு தலையை சாற்றி தன் இடக்கரத்தை, தலைக்கும் சவருக்குமிடையில், ஒரு தலையணையின் ஸ்பரிசத்தை உண்டாக்க முயன்றவாறு - அக்காலத்தில் அவன் தந்தை - உணர்வு மிகு சத்தியாக்கிரக கோஷங்களை, தனக்கும், தன் தாய்க்கும் கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதை மனத்திற்குள் எண்ணி சுவாரசித்தான் - ரகு!

அறப்போரின் பரிணாம வளர்ச்சியா? அல்லது திசை திரும்பிய வடிவமா, இச்சிறை வாசம்? அவன் மனம் ஏதுக்களை ஆராய்ந்தன. காண இயலவில்லை! அவன் என்றோ ஒருநாள் மு.வ.வின் 'அறமும் அரசியலும்' படித்த நினைவுகளின் வெளிப்பாடுகளே இவைகள் அனைத்தும்!

சிறை - புதுமையிலும் புரட்சி காணும் சிந்தனைகளின் தோற்றுவாய் என்பார்கள் - ரகு, சார்ந்த மட்டில் முரண்! காரணமோ தொடர்போ இல்லா சிறைவாசம் - வெளியாக்கம் செய்யப்படாத வடிகால்கள்! ஆனால் பொருத்தமான தீர்வை அவனால் கொள்ளக்கூடியதாய் இருந்தது.

'எலிவளை - அது தனி வளை' - இது அவனுக்காக மட்டுமல்ல - அனைவருக்காகவும் - அனர்த்தங்களுக்காகவும்..!

ரகுவிற்கு, அப்போது வயது இருபத்திரண்டுக்கும்! திருக்கோணமலை பகுதி கொட்டியபுரத்தில் (முதுார்) மறப்போராட்டம் உக்கிரம் அடைந்த காலப்பகுதி!

மறப்போராளி என ஐயத்தில் கைது செய்யும் தாக்கத்தை கணிசமான அளவு தவிர்த்துக் கொள்ளும் நோக்குடன், மணம் செய்து கொண்டவன் - இப்போது சுமக்க முடியாதளவு குடும்ப சுமை பாரித்தது அவனுக்கு!

1985ம் ஆண்டு ஆடி 14ம் திகதி. இரணமான வடுக்களாக அழியாது இதயத்தில் பதிந்த அந்தநாள்! வளைகுடா நாட்டின் வேலைவாய்ப்பிற்காக நேர்முக தெரிவிற்காய் - கொழும்பிற்கு பயணித்த நாள்.

திருக்கோணமலையிலிருந்து புறப்பட்ட புகைவண்டியின் மூன்றாம் வகுப்பு ஆசனத்தில் - கைக்குழந்தையுடன் அமர்ந்திருந்த சுமணாவதிக்கு அருகில் அமர்ந்தான் ரகு!

மொழி, இனத்திற்காக இட்ட வேலித் தடைகளைத் தாண்டி, தன்பாஷையால் பேசிக்கொண்டு சுமணாவின் குழந்தை ரகுவைத் தாவினது. ரகுவிற்கு தன் குழந்தையின் நினைவு நிழல். குழந்தைக்கு தன் தந்தையின் நினைவு நிழல். 'குழந்தையாய் மனிதன் இருந்திருந்தால் குழப்பமே இருந்திருக்காது' என எண்ணியவாறு இலேசாக குழந்தையை அரவணைத்து, சுமணாவதியுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான். 'அவள் சொந்த ஊர் திருக்கோணமலை, அபயபுரம்! திருமணம் செய்தது கொழும்பு - தெகிவளை. தாய் தந்தையரை காண இவ்விடம் வந்தமை!'

இவைகளில் ஆரம்பித்த உரையாடல், அரசியல், நாட்டு நடப்பு, இன ஒற்றுமை, சுய இலாபத்திற்கான யுத்தம், ஆகியவைகள் உள் அடக்கமாக இருந்தன. இரு காரியாலய மொழிகளும் சங்கமித்த சம்பாஷணை.

இவை எதையுமே கவனத்திற் கொள்ளாத புகையிரதம் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தது. புகையிரதம் 'அளவை' புகையிரத நிலையம் தாண்டி சிறிது தூரம் சென்றிருக்கும்! மெதுவாக யன்னல் வழியால் சுமணாவும், ரகுவும் தலையை வெளியால் இட்டுப் பார்த்தார்கள்.

அடர்ந்த காடுகளில் இருந்து காடையர் கூட்டம், கூரான இரும்பு ஆயுதங்கள் சகிதம், பேரிரைச்சலாக கத்திக் கொண்டு புகைவண்டியினுள் ஏறியது.

கணப்பொழுதில் இருவருமே புரிந்து கொண்டனர். எங்கோ நடந்த தாக்குதலுக்கு, இங்கே பயணிக்கும் தமிழர்கள் பலியாகப் போகிறார்கள்.

'ஐயோ.. அம்மா..' மரண ஓலங்கள். தமிழ் இனத்தின் அடையாளம் காணப்பட்டு, சூறையாடல்களும், கொலைகளும் வெற்றிகரமாக நடந்தன. சுமணாவதிக்கு வேறு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. 'ரகுவின் உயிராவது தன்னால் காப்பாற்றப்பட்டும்' என எண்ணிக் கொண்டவள், தன் கைக்குழந்தையை ரகுவின் மடியில் வைத்தாள். அந்தக்

காடையர்களை ரகுவுடன் கதைக்க விடவில்லை. தன் மொழியிலே தன்னை அடையாளம் காட்டி, ரகுவையும், குழந்தையையும் தன் கணவன், குழந்தையெனக் காட்டினாள்.

‘அனைத்தும் எனக்குப் புரிந்துவிட்டது’ என கூறிச் சிரிப்பது போல் இருந்தது, உயிர் தப்பிய ரகுவின் மடியில் இருந்த குழந்தை.

அன்றிலிருந்து - அதாவது அவள் தந்த உயிரிலிருந்து - தொடங்கிய உறவு - இரு குடும்பங்களிடையே இன்றுவரை துல்லியமாக தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

1996ம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 24ம் நாள் - ஆண்டுக்கு ஆண்டு இந்நாட்டின் அனர்த்தங்களை வரலாற்று ஏடுகளில் ஆவணமாக்கப்பட்டுவரும் மாதம் - காரிருள் மாதம்!

கீழ் மூச்சு, மேல் மூச்சு வாங்க ஓடி வந்த ரகு பயணச் சாமான்களோடு மூன்றாம் வகுப்பு பயணச் சீட்டை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு புகையிரதத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

அவனின் இதயச் சுமை, கனப்பதால் புகையிரதமும் அதை தன் இழுவையால் வெளிப்படுத்தியது - மெதுவாக நகர்ந்தது கொழும்பை நோக்கி! சட்டைப் பையினுள் கையை விட்டு எடுத்த அந்த தந்தியை மீண்டும் மனதிற்குள் படித்தான் ரகு! அது ஆங்கிலத்தில் இருந்தது.

‘கணவர் குண்டு வெடிப்பில் இறந்துவிட்டார்’ - சுமணாவதி.

பேரிடியை தலையில் தாங்கிக் கொள்வது போலிருந்தது. இப்போது ரகு எதையும் யதார்த்தமாய் சிந்திக்கப் பக்குவப்படுத்திவிட்டது அவனது காதோர நரை!

எப்படித்தான் தன்னை நிதானப்படுத்தியிருந்தாலும், சுமணாவதி அவனைக் கண்டு பாய்ந்து வந்து கதறிக் கட்டியழுததை அவனால் சுவீகரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. உண்மை உறவுகள் நிதர்சனமானவை.

ரகுவும் கோவென கதறி அழுதான். இரு மொழிகளும் இணைந்த கதறல்கள்! தன் கணவன் தெகிவளை ரயில் குண்டு வெடிப்பில் மரணமானது!

துயரங்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் தான் இன, மொழி பேதமில்லையே; இணைந்து ஓடுகின்ற ரயிலில் தான் எத்தனை உறவுகள் இணைகின்றன - துண்டிக்கப்படுகின்றன!

சோகங்களை சுமணாவதியோடும், சுற்றத்தோடும் பகிர்ந்து கொண்ட ரகு, மௌனமாக இருந்த - தன் உயிர் காக்க உடந்தையான குழந்தை - இப்போ பத்து வயதைத் தாண்டிய பாலகளை - இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். அவன் இதயம் கசிந்தது. இப்படி எத்தனை பேரின் எதிர்காலங்கள் பாதியிலே முடிகின்றது?

மறுநாள் விடிகிறது! சுமணாவதியின் வதிவிடத்தை குழந்திருந்தது - பாதுகாப்புப்படை. கொழும்பு - தெகிவளை குண்டு வெடிப்பின் எதிரொலியின் பிரதிபலிப்பு - ரகு கைது செய்யப்பட்டான்.

(தினமுரசு)

வாத்தி 'யார்' (?)

“சுலக்ஷணா! உன்ர மகள் ஸ்கொலஷிப் பாஸ் பண்ணியதை இப்பத்தான் அறிஞ்சனான்! அதுதான் பிள்ளையைக் கண்டு வாழ்த்திட்டுப் போகலாம் மெண்டு ஓடி வந்தனான்” என்று கூறியவாறு சுலக்ஷணாவின் பள்ளி சினேகிதி ராதிகா, உள்ளே வந்து கொண்டே ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த சுலக்ஷணாவின் மகளை வாரி அணைத்து முத்தமிட்டு, அவள் கையில் அந்த ‘சொக்லெட்’ பெட்டியைத் திணித்தாள்.

தான் பரீட்சையில் சித்திபெற்றது என்னவோ, பெரிதாக படாவிட்டாலும் ‘சொக்லெட்’ பெட்டி ‘பெரிதாகவே’ பட்டது, அவளுக்கு!

ராதிகாவின் வாழ்த்து மழை ஓயத் தொடங்கியது. இப்போது மெதுவாக ராதிகாவின் எண்ணங்கள் கேள்விகளாயின.

“ஏன் சுலக்ஷணா? உன்ர மகளை எந்த ரியூசன் வகுப்புக்கு அனுப்பினனி? சாந்தி ரீச்சரிட்டயோ, மஞ்சளா ரீச்சருட்டையோ” மெதுவாக ராதிகா ஆரம்பித்த வினாக்களில் சுயநலமும் முழுமையாக கலந்திருந்தது.

வருகின்ற வருடம் அவளின் மகளும் புலமைப் பரீட்சையை சந்திக்க காத்திருக்கிறாள்.

சுலக்ஷணா தொடர்ந்தாள். “சாந்தி, மஞ்சளா ரீச்சராக்கள் அவ்வளவு திறமில்லை. ஆனா, இப்ப ஒரு ரீச்சர் புதுசா ரியூசன் வகுப்பு போட்டிருக்கிறா! ரேணுகா பெயர். மடத்தடியில் அவ வீடு. கொஞ்சம் தூரம் தான். ஆனா, படிப்பிச்சாலும் படிப்பிச்சது தான்.”

வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் சாய்வு நாற்காலியின் இரு சட்டங்களில் தன் கால்களை மிக ஆயாசமாக நீட்டி அன்றைய தினசரியை படித்துக் கொண்டிருந்த சுலக்ஷணாவின் தந்தையான ஓய்வு பெற்ற தலைமை ஆசிரியர் கோபாலபிள்ளை, சற்று பத்திரிகைக்கு ஓய்வு கொடுத்துவிட்டு மிக உன்னிப்பாக, தன் மகள் சுலக்ஷணாவினதும் அவள் நண்பி ராதிகாவினதும் உரையாடலுக்குள் தன் காதுகளை எறிந்திருந்தார்.

சம்பாஷணை மணித்தியாலத்தைக் கடந்தாலும் அவர் எதிர்பார்த்தவைகள் அதில் வரவில்லை. இப்போ சம்பாஷணை முடியும் தறுவாய்க்கு வந்துவிட்டது. புலமைப் பரீட்சையில் பேத்தியார் சித்தியடைந்ததற்கும், அவள் கல்வி கற்ற பாடசாலைக்கும் எதுவித தொடர்புகள் இருந்ததாகவும் அவருக்குத் தென்படவில்லை. முழுக்க முழுக்க ரியூசன் வகுப்பும், அதன் ஆசிரியையும் தான் புகழப்பட்டார்கள்.

“அப்ப பள்ளிக்கூடமே தேவையில்லைப் போல” அவரை அறியாமலே கோபாலிள்ளையின் வாயால் மெதுவாக வெளிவந்தது. அதோடு, ஓர் நகைப்பும் கலந்திருந்தது.

ஆசிரியர் பயிற்சி முடிந்ததும், முதல் கிடைத்தது மல்லிகைத்தீவு பாடசாலை தான்.

முற்றும் மகாவலியாள் குறுநகையிட்டு பாயும் விவசாய கிராமம். கல்வியைப் பற்றி பெரும் சிலாக்கியம் கொள்ளாதவாறு ‘மேழிச் செல்வம்’ தடுத்திருந்தது. நாலா புறமும் செந்நெல் செழித்திருந்தது. ‘கோபால் ஐயா’ என செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட அவர், தலைமை ஆசிரியராகவும், உதவி ஆசிரியர்களாகவும் தனியே நின்று பாடசாலையை வளர்த்தவர். அரிவரி வகுப்பில் அ-ஆ-வை ஆரம்பித்துவிட்டு, ஒவ்வொரு வகுப்பாக பாடம் எடுத்துவருவார்.

தமிழ், இலக்கியம், இலக்கணம், கணக்கு - இவைகள் எல்லாம் அத்துப்படி அவருக்கு. அக்காலத்தில் ஒரு சராசரி சட்டம்பியாருக்கு இருக்க வேண்டிய அத்தனை தகமைகளும் அவரில் இருந்தது. ஊரே அவரை மதித்து நடப்பது உள்ளூர் ஓர் உவகையை உண்டு பண்ணியிருந்தது அவருக்கு!

முதன்முதலாக இவ்வுருடம் பத்துப்பேர், இப்பாடசாலையால் சிரேஷ்ட அரசாங்க சோதனை எடுப்பது பற்றி ஊரே புகழ்ந்து பேசியது. இருந்தாலும் கோபாலு வாத்தியாருக்கு சிறு நெருடல் உள்ளத்தை அச்சுறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

‘கெட்டிக்கார பையனுகள் இரண்டு போர் கைவிட்டிடானுகள்’ வீரக்குட்டியும், நாகராசாவும் இடையில் படிப்பை முறித்து கல்யாணம் செய்து கொண்டதை அடிக்கடி எண்ணிக் கொண்டார்.

எவ்வளவோ முயன்றும் இருவரையும், பெற்றோரின்
 'திருமணபிடி'யிலிருந்து விடுவிக்க முடியவில்லை
 வாத்தியாரால்! இறுதியாக திருமண விழாவிற்கு சென்று
 வாழ்த்திவிட்டுத்தான் அவரால் வரமுடிந்தது.

உயரத்தில் ஒலி பெருக்கிக் குழாய்கள் இரண்டும் கிழக்கும்
 மேற்குமாக நின்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கோபாலு
 வாத்தியாருக்கு பாராட்டு விழா! ஊரே கூடி நின்றுது!

பத்துப் பேரில் எட்டுப் பேர் பரீட்சையில் சித்தி. அதுவும்
 மாவட்டத்தில் அதி கூடிய தகமையுடன் சித்தியடைந்த ஒரே
 ஒரு மாணவி நேசமணியும் இரண்டாவது அதிகூடிய
 புள்ளிகளைப் பெற்ற அருணாசலமும் புகழப்பட்டார்கள்.

பாடசாலையின் பெருமை 'கோபால் ஐயா'வால் கோபுரமாக
 உயர்ந்து நின்றுது. விழாவில், ஊர்த்தலைவராலும், கல்வி
 அதிகாரிகளாலும் கோபால் வாத்தியாரின் சேவை வெகுவாகப்
 பாராட்டப்பட்டது.

கல்வி - திணிக்கப்படுமொன்றல்ல! ஊட்டப்படுவது! இதற்கு
 எடுத்துக்காட்டாக அந்த பாராட்டு வைபவம் நடந்தேறியது!

வாசல் வரை சென்று நண்பி ராதிகாவை வழி அனுப்ப
 சென்று கொண்டிருந்தாள் சுலக்ஷணா! வெளியேறிக்
 கொண்டிருந்த ராதிகா சடுதியாய் திரும்பிவந்து
 சுலக்ஷணாவிடம் விநயமாகவும், இரங்கலாகவும் கேட்டாள்.
 "சுலக்ஷணா! அந்த புதுரீச்சர் பேர் ரேணுகா தானே",

"ஆமாம்" என்று தலையாட்டிக் கொண்டே கூறினாள்
 சுலக்ஷணா! ராதிகா தொடர்ந்தாள்!

"சுலக்ஷணா! நாளைக்கு எனக்காக வந்து அந்த ரீச்சரை
 அறிமுகப்படுத்திவிடுமன்! என்ற மகளைக் கொண்டு சேர்க்க
 லேசாயிருக்கும். அதிலே முழுபீஸ்சும் கட்டிப் போடுவன்."

ஒன்றையும் விடாமல் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த கோபால்
 வாத்தியார் மென்மையாக புன்னகைத்துக் கொண்டார்.
 அப்புன்னகையில் புதையுண்டு கிடந்தவைகளை புரிந்து
 கொள்ளுமளவிற்கு இன்றைய சமூகத்திற்கு ஞானமே இல்லை.

சூன்யம்

“கலவை - கலவை.. கொஞ்சம் கெதியாக வரட்டும்!” தன்னை அறியாமல் மேசன் யோகனினால் வெளிவந்த வார்த்தைகளை சற்று சூடாக இருந்ததை எண்ணி அவனே தன் மனத்திற்குள் நொந்து கொண்டான்.

‘நோன்பின் வாட்டத்தை பிறர் காணக்கூடாது’ என்று எண்ணிக் கொண்ட நிசார் தன்னை இயலுமானவரை நிதானப்படுத்தியவாறு அந்தக் கனமான சீமெந்து வாளியை முக்கிச் சுமந்து கொண்டு மேசனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

யோகனால் என்ன செய்ய முடியும்? இன்னும் ஒரு வாரகால எல்லைக்குள் கட்டடப்பணிகள் முடிக்கப்பட வேண்டுமென கட்டளையிட்ட ஒப்பந்தகாரனின் குரல் அவனை வேகப்படுத்தியிருந்தது.

நிசாரும், யோகனும் பக்கத்துப் பக்கக் கிராமத்தவர்களோடு மட்டுமல்ல, ஒரே பள்ளிக் தோழர்களும் கூட. காலத்தின் கோர நிலை இருவரையும் கல்வியைத் தொடர விடாது, வேறு வழியின்றி குடும்ப வலையில் தள்ளிவிட்டது.

இடம்பெயர்ந்து வாழும் இவர்கள் புதிய தோழனாகிய ‘வறுமை’யையும் இணைத்துக் கொண்டு தற்போது வாழ்கிறார்கள். “அவசரப்படாதே நிசார்! ஆறுதலாக வா! கலவை கிடக்கு.” தன்னை அறியாது நோன்பைப் பற்றி சிந்தியாமல் கத்தியதையிட்டு மன்னிக்கும் பாவனையில் ஆசுவாசமாக கூறினான் மேசன் யோகன்.

அவன் நிழல், அவனில் இருந்து சாய்ந்த போதும் யோகனுக்கு மதிய போசனம் நினைவில் இல்லை. இருப்பினும் ‘பாங்கு’ ஒலி அவனின் பசிக்கு தூது அனுப்பியது. அந்த அளவு வேலைச்சுமை, நேரத்தை மறைத்திருந்தது.

“நிசார்! எந்தக் கடையில் சாப்பாடு எடுப்பம்?” சேட் பொத்தான்களை பூட்டிக் கொண்டே கேட்டான் மேசன் யோகன். பதிலுக்கு நிசார் உதிர்த்த புன்னகையில் இருந்து புரிந்து

கொண்ட யோகன், தன் அறியாமையை எண்ணியவாறு மெதுவாக பொத்தான்களை விடுவித்து சேட்டைக் கழட்டி படைய இடத்தில் தொங்கவிட்டான். “என்ன யோசனை சாப்பிடப் போகல்லையா?” நிசாரின் கேள்வியை சட்டை செய்யாது யோகன், “நீ சாப்பிடாம, எனக்கென்ன சாப்பாடு? என்னை தெண்டிக்காதே!” என்றவாறு அருகே அமர்ந்தான்.

“இன்றைய நோன்பின் பலன் உனக்கு அதிகமாய்க் கிடைக்கும். உன்ர தூஆ (வேண்டுதல்)வையும் இறைவன் கேட்பார்!” குரல் தளுதளுக்க கூறிமுடித்தான் நிசார்.

மெதுவாக நிசாரின் கைகளைப் பற்றிய யோகன், “அப்படி என்னதான் ஆண்டவனிட்ட பட்டினியா கிடந்து கேட்கப்போறாய்?” “யோகன்! பெரிசா அதைத்தா.. இதைத்தா.. எண்டு ஒண்டும் கேக்கல்ல! பழைய காலம் போல நீயும் நானும் ஒரே சைக்கிள்ல, இரவில் சென்றியோ, செக் பொயிண்டிலோ, மறிச்சு வைச்சு, அடையாள அட்டையை கேட்டு, நம்மள அந்நிய நாட்டுக்காரன் போல விசாரிக்காம, சுதந்திரமா, நம்பிக்கையாக, சந்தோஷமாக, வீடு போய் சேருகின்ற காலம் வரணும் எண்டு மட்டும்தான் இந்த நோன்பு காலத்தில் நான் கேட்கிற தூஆ!”

அனைத்தையும் ஆமோதித்ததற்கு அடையாளமாய் யோகனின் கண்களால் வெள்ளம் பெருகியது. அதோடு இணைந்த நிசாரின் கண்ணீரும் பெரு வெள்ளமாகி, ஒரு சூனியத்தை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

(தினமுரசு)

உணர்ம்

ஒரு குறுகிய கால எல்லைக்குள் எத்தனை விதம்விதமான பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுத்தாயிற்று. அதனால் எப்பேர்ப்பட்ட மாறுபட்ட கோணங்களினை, அனுபவங்களினை எல்லாம் அனுபவித்துக் கற்றறிந்தாயிற்று.

இவைகளிலெல்லாம் இது ஒரு புதுமையும் - புதியதும்! உள்நாட்டிற்குள்ளேயே இப்படியொரு பயணம். சகலரின் முகத்திலும் ஏதோ சோகச்சுமைகள் தாண்டவமாடிய வண்ணமே இருந்தது. இத்தனை சுமை கொண்டவர்களையும் சுமந்து கொண்டு எதுவித சலனமோ, சலிப்போ இன்றி ஆயாசமாக ஆடி ஆடி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து திருக்கோணமலையை நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருந்தது அந்த 'நரோமா' கப்பல்.

ஆகா! எத்தனை ரம்மியமான அனுபவம். சோகங்களுக்கு இடையிலும் சுகங்கள். அந்தக் கப்பல் பயணிகள் எவரும் இக்கடல் பயணத்தை ரசிக்காமலும் இல்லை! அனுபவித்த இன்னல்களையும், வேதனைகளையும் தற்காலிகமாக மறக்காமலும் இல்லை. இதுவும் இயற்கை எமக்குக் காட்டும் 'கண்ணா முச்சி' விளையாட்டா?.. ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும் என்று பயணித்துக் கொண்டிருப்பவர்களில் ராமுவும் ஒருவன்.

அந்தக் கப்பல் சாராளர்களினூடாக ராமு தன் பார்வையையும், சிந்தனையையும் கடலின் அலையிலும் மலைகளிலும் மேயவிட்டாலும் - அவன் எண்ணமெல்லாம் தன் ஆசனத்திற்கு முன், முன்று ஆசனங்களுக்கு அப்பால் அமைதியே உருவாய், அமர்ந்திருந்த அழகான அந்தக் கறுப்புக் கண்ணாடிக் கன்னி மீது பதிந்திருந்தது.

அவளின் இடக்கரத்தில் மடிக்கப்பட்ட வெள்ளைப் பிரம்பு.

மறுகரம் அவள் தாயாரின் கரத்துடன் இணைந்தவாறு கப்பலில் காலடி எடுத்து வைத்ததும், தன் இருக்கையின் வசதியை தொட்டுணர்வால் அடையாளப்படுத்தி அமர்ந்ததும், அவன் பயண ஆரம்பத்தில் அவதானித்தவைகள்.

ராமுவின் உணர்வுகள் அந்த ஆழியின் அலைகள் போன்று அசைந்தது. இறைவா! இது என்ன சோதனை! என்ன பரிதாபம்! காரிருள் தானா அவளின் வாழ்க்கை! இருளைவிட அவள் எதையுமே காணமாட்டாளே! இதய வெதும்பலின் வெளிப்பாடு இது.

ஏதோ அவனுள் ஒரு உந்தம்! அவளுடன் கதைத்தாக வேண்டும். கப்பலின் அசைவுக்கு ஏற்றவாறு தன்னையும் அசைத்துக் கொண்டு, மேல் கம்பிகளில் கெட்டியாகப் பிடித்தவண்ணம் அவளின் ஆசனமருகே சென்றான். உலக மாயைகளுக்கு தன்னை அர்ப்பணிக்காத அந்த ஜீவன், எதையுமே சலாக்கியப்படுத்தாது, ஒரு தடித்த காகிதத்தை, தன் ஆட்காட்டி விரல்களால் தொட்டுணர்ந்தவாறு இருந்தான்.

“மன்னிக்க வேண்டும். என்பெயர் ராமு! சொந்த ஊர் மானிப்பாய். நீங்க எவடம் போறியள்? மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தான். “எங்கட ஊர் அச்சுவேலி, என்ற பேர் ரேணுகா! திருக்கோணமலை மாகாண சபையில் ‘ரெலிபோனிஸ்ட்’ ஆக வேலை செய்யிறேன்.” சுருக்கமாகக் கூறியவள் மீண்டும் அந்தக் காகிதத்தை புரட்டினாள். ராமு விடவில்லை. ‘அறுவை’ யாக எண்ணினாலும் பரவாயில்லை, அந்தக் கனிவுமிகு குரலை மீண்டும் கேட்கவேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு!

ஒரு கணம் தாயாரை நோட்டம் விட்டான்.. மூலை ஆசனப் பலகையில் தன் தலையை அளவாகப் பொருத்தி ஆயாசமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். “இந்த வெள்ளைப் பிரம்பைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்” என்றான் ராமு கெஞ்சலாக.

“நீங்கள் ஆமியோ, நேவியோ இல்லைத்தானே!” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள் ரேணுகா! “இவங்கள் இந்தப் பிரம்பை பயங்கர ஆயுதம் என்றுதான் பார்ப்பானுகள். அதோட என்னைப் பற்றி பல சந்தேகக் கேள்விகள் வேற, கேட்பானுகள். ஆனா, இதில் ஒன்றும் பெரிதாக இல்ல. பிரம்பின்ர தொடுகையினால வழியையும், தடைகளையும் ஊக்கிக்கிறதும், எங்களை பார்வையற்றவர்கள் என்று இனம்காட்டிக் கொள்ளுறதும், அவ்வளவுதான். இதை நினைவு கூருவதற்காகவே ஒக்டோபர் 15ஆம் திகதி வெள்ளைப் பிரம்பு தினம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில நான் பற்குபற்றத் தவறுவதில்லை.”

“அன்றைய தினத்தில் உங்களுடைய பங்கு என்ன” என்று வினவிய போது ரேணு தன் கையில் அந்தக் காகிதத்தைக் காட்டி “கவிதை வாசிப்பது” என்றாள். ராமுவின் அன்பான வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய ரேணு, கவிதை மடலை திறந்துவிட்டாள்.

விழியில் ஒளியில்லை - ஆனால்
 துளியும் பயமில்லை
 வாழ்வில் விருப்புண்டு - எமக்கு
 வாழும் துணிவுண்டு
 வழியில் இருள் உண்டு - ஆனால்
 ஒளிரும் வழிகள் உண்டு
 மனதில் எண்ணம் வேண்டும் - எம்மை
 முழு மானிடராய் மதிப்பதற்கு.

அவளின் கவிதையும், அவளின் கண்ணீரும் அவன் உடலை நனைத்துக் குளிராக்கியது. அவள் கூறிய கவிதை நளினத்தில் தன்னையே மறந்திருந்தான், ராமு!

‘பார்வையில்லாதவள்’ என எண்ண அவன் மனம் முற்றாக மறுத்தது. தன்னம்பிக்கையை அவளின் கம்பீரக் குரலால் அறிந்து வியப்புற்றான். ஆமாம் என்ன திடம், அவள் மனதில் ஊன்றியிருக்கின்றது. இந்து உறுதியே அவள் உடம்பெல்லாம் பார்வையாய் ஒளிக்கிறதே. மற்றவர்கள் பாவப்படுமளவுக்கு பார்வை இல்லை என்ற தாக்கம் அவளில் தென்படவேயில்லை - வெகு இயல்பாகவே இருந்தாள்.

மறுநாள்.. காலைப் பொழுது கப்பலினுள் விடிந்தது. தரைதட்டும் நேரமும் அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘முடிவெடுத்தேயாக வேண்டும்’ எண்ணிக் கொண்டான் ராமு! ரேணுவின் தாயார் தன் வயதொத்தவரோடு ‘ஊர்க்கதைகளில்’ தன்னை மறந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

தருணம் நல்லதெனக் கண்டு பேச்சைத் தொடங்கினான் ராமு! “உங்களை ஒன்று நேரடியாகக் கேட்கப் போகின்றேன்” எதுவித சலனமுமின்றி மௌனமாக இருந்தாள். “நான் உங்களை விரும்புறன், கல்யாணமும் செய்யப்போறன், உங்களின்ர முடிவு என்ன?”

எதையுமே அலட்டிக் கொள்ளாத அனுபவஸ்தர் போன்று ரேணு பேசினாள்.

“என்னை விரும்புவதற்கு என்ன காரணங்கள்?” ராமு அடுக்கினான்.

உங்களிடமுள்ள திறமைகள், ஆழமான அறிவும் அடக்கமும்!

மற்றது உங்களின் மேல் ஏற்பட்ட பரிதாப உணர்வு -

அதனால் ஏற்பட்ட அனுதாபம் எல்லாவற்றையும் விட உங்களை மணம் செய்வதால் என்ற ‘தியாக உணர்வு’ மற்றவர்களுக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமையவேணும்.”

மனதுக்குள் எரிந்து கொண்டாள் ரேணு. என்னை ஒரு அனுதாபப் பொருளாக்கி தன்னை ஒரு தியாகியாக்க முற்படும் ஒரு விளம்பரம் விரும்பி. எப்படியெல்லாம் எம்மை இச்சமூகம் எடைபோடுகின்றது. ‘பார்வையில்லை’ என்பதில் தானே நாங்கள் வேறுபடுகின்றோம். வேறு எவ்விதத்திலும் சளைக்கவில்லையே.

சராசரி மனிதர்களோடு எம்மையும் சேர்த்துக் கொள்ள இச்சமூகம் எவ்வளவு சங்கடப்படுகிறது. என் உடலையும், குறையையும் எண்ணாது உள்ளத்தின் உள்ளார்ந்த உணர்வுகளுக்காக மட்டும் தன்னைத் தரக்கூடிய கணவனையே தெரிந்தாக வேண்டும்.

இவைகள் எதுவும் ரேணுவின் மனதைப் புண்படுத்தவில்லை. ‘வாழ்ந்து காட்டவேண்டும்’ என்ற உணர்வுதான் மேலோங்கி நிற்கிறது. ஆனால், உணர்வுகளை மதிக்காத ஜடங்களுடன் அல்ல வாழ்வு.

நான் - எம் போன்றவர்களுக்காக வாழ்ந்து காட்டவேண்டிய வழிகாட்டி.

“‘காபர்’ வரப்போகுது. என்ன பேசாம நிற்கிறீர்கள், முடிவைச் சொல்லுங்க” துரிதப்படுத்தினான் ராமு.

“என்னில அனுதாபப்பட வேண்டாம். நீங்க மட்டுமல்ல, மற்றவர்களும் தான்! எங்களை ஒரு சராசரி மனிதர்களாகப் பார்த்தால் போதும்.”

“நான் உங்களை விரும்பவில்லை. மன்னிச்சிடுங்கோ.” நறுக்கென்று முடிவு சொல்லவும், கப்பல் இறங்கு துறையைத் தட்டவும் சரியாக இருந்தது. வெள்ளைப் பிரம்பை ஒருதரம் தொட்டுப்பார்த்துக் கொண்டாள். குழப்பங்கள் எதுவும் தீண்டாதவள் போன்று தாயுடன் கைலாகு கொடுத்தவாறு மெதுவாக கப்பலைவிட்டு இறங்கி கடல் பயணத்திற்கு இதயத்தால் ‘பயணம்’ கூறுகிறாள். சிந்தனைத் தெளிவை கற்பித்த பயணம் அல்லவா - அது!

‘கல்யாணமென்றால் என்னைப் போல பார்வையில்லாதவரோடுதான்! உறுதி மேலீட்டால் அவள் உதடுகள் மெதுவாக அதை உச்சரித்தன.

(தினமுரசு)

பத்து ரூபாய்க்கு

சீரகித்திய மண்டலப் போட்டியில் எனது சிறுகதைக்கு பரிசு கிடைத்திருக்கிறதென்பதை அறிந்தவுடன் தலைகால் தெரியாது உள்ளத்தில் உவகை உணர்வுகள் தாண்டவக் கூத்தாடியது.

என்னோடு பழகியவர்கள், அறிந்தவர்கள் என்னைப் பார்க்கும் போது பரிசு பெற்றதை அறிந்துதான் பார்க்கிறார்கள் என மனம் எண்ணி எண்ணித் துள்ளியது.

வாலிபத்தையும் தாண்டி முடிந்த நான் எத்தனை விரைவாக சிறு குழந்தையாக மாறிவிட்டேன். என் சிந்தையைத் தட்டிப்பார்க்க உள்ளூர் வெட்கமும் அத்தோடு ஒரு சராசரி எழுத்தாளனின் உள்ளார்த்தமான பலவீனமும் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டது.

“பரிசுக்கு என் கதை அருகதையா?” என மனம் தோற்றிய வினாவுக்கு விடை தேடினேன்.

ஏதோ நான் கடந்து வந்த கரடு முரடான அகதிப் பாதையில் ஏற்பட்ட தொடர் அனுபவங்களுக்கு சிறிது கற்பனைக் கலவையைச் சேர்த்து மினுக்கி பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினேன். அது கதைகளாகியது. குறிப்பாக இலங்கையின் வடகிழக்கு பிரதேச வாசிகளுக்கு இவைகள் கதைகளில்லை. நாளாந்த மீட்டல் நினைவுகள். ஏதோ இந்த ஆதங்க வெளிப்பாடுகள், என்னையும் எழுத்தாளர் பட்டியலில் இணைத்துவிட்டது. அதில் ஒரு பரம திருப்தி.

இதைவிட வேறு பிரத்தியேக தகைமையோ, ‘பண்டமோ’ என் கதைகளுக்குள் இல்லை. ‘பரிசுக்கு அருகதையா என் கதைகள்’ என என் இதயம் ஓலமிட்டதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்தது.

இருப்பினும் உணர்வுகளால் கைதியாகிய ஒரு சராசரி மானிடனாக சனிஸ்வர ஆலயத்திற்கு ஓடுகின்றேன் - நன்றி அர்ப்பணிப்புக்காக.

சிவசம்பு சாத்திரியார்! அவர்தான்.. பெருத்த வேளாண்மைச் செய்கைக்காரர். நாட்டு அனர்த்தத்தினால் அல்லல்பட்டு

தற்போது அகதி அந்தஸ்துடன் வாழும் அவர், காலத்தின் தேவையறிந்து, கையளவு அறிந்ததை கடலளவு அறிந்தது போல் காட்டிக் கொண்டு பிடிபடாமல் மிக சாதாரியமாக செய்யும் தற்போதைய தொழில் சாஸ்திரம். 'எனக்குச் சனி பகை' என்று அவர் கூறியது இன்றுவரை என்னுள் உறைந்திருந்தது. எனவே, 'பகைவனை' தாஜா பண்ணியாக வேண்டும். நாலா பக்கத் துன்பங்கள் நாஸ்திகனையும் நம்பவைத்துவிடும்.

ஆலய வாசலில் கால் வைத்துவிட்டு சன நெருக்கத்திற்குள் என் கண்கள் சுற்றும் முற்றும் தேடுகின்றன. அதோ 'கற்பூரம் விற்பவர்கள்' தென்படுகின்றனர். புரட்டாதி இறுதிச் சனி இன்று. கற்பூரமும் நல்லெண்ணை வியாபாரமும் பரபரப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு கற்பூரம் மட்டும் தான் வேண்டும். அந்த அளவுதான் நிதியும். "கற்பூரம்.. கற்பூரம்.." என்ற குஞ்சுக் குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறேன். ஐந்தாம் ஆண்டு பயிலும் என் இளைய மகன் போன்று - ஒரு சிறுவன். என்னை அறியாது அவனில் ஓர் இரக்கம்..

அவனிடம் பத்து ரூபாயைக் கொடுத்து இரு கற்பூரக் கூடுகளை வாங்குகின்றேன். மீண்டும் வெளிக்கிளர்ந்த இரக்கம் - இப்போது அது அனுதாபமாகிறது. அவனிடம் வாங்கிய கற்பூரக் கூடுகளை உடனே அவன் கரங்களில் திணித்துவிட்டு நடக்க முற்படுகின்றேன். ஏதோ பெரிய தருமம் செய்த நினைப்போடு!

"ஐயா.. ஐயா.." என்ற அவனின் உச்சஸ்தானக் குரல் என்னை தடுத்து நிறுத்துகின்றது. "கற்பூரத்தை விற்காமல் யாரிடமும் சும்மா காச வாங்கக்கூடாது என்று அம்மா சொல்லியிருக்கா. அது பிச்சை எடுக்கிறமாதிரியாம். இந்தாங்க ஐயா ஒங்கட காசு."

என் கைகளுக்குள் அந்தப் பத்து ரூபாவைத் திணித்துவிட்டு என் பதிலுக்கு காத்திராமல் நகர முற்பட்ட போது அடைத்திருந்த எனது குரல் தட்டுத்தடுமாறி ஓர் கேள்வியுடன் புறப்பட்டது.

"தம்பி அப்பா என்ன செய்கிறார்." "அப்பாவைச் சுட்டுப் போட்டானுகள்." அந்தப் பிஞ்சுவின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட

வார்த்தைகளில் ஆக்ரோசமும் அவனது கண்களில் தோன்றிய பிரகாசத்தில் தன்னம்பிக்கையும், தன்மான உணர்வும் கலந்து ஆக்கிரமித்து இருந்தது. என்னையறியாது பிரமித்துவிட்டேன்.

மெதுவாக திரும்பி சனிஸ்வரனை நோக்கி அந்தப் பிஞ்சுவிற்சூழ மட்டும் பிரார்த்தித்துவிட்டு வெளியேறுகிறேன். எனது பரிசு பெற்ற இன்ப நினைவுகள் காலைப் பனிபோல் கலைய ஆரம்பித்தது. வாசலிலே நின்று மீண்டும் அவனைப் பார்க்க வேண்டும் போல் ஓர் உணர்வு.

“கற்பூரம்.. கற்பூரம்..” எனக் கூவும் குரல் தொலைவில் கேட்டாலும், கெம்பீரமாக கேட்கின்றது. “ஐயா பிச்சை போடுங்க” என்ற சுகதேகிகளான அந்த யாசகர்களின் குரல் என்னைச் சுய நினைவுக்கு கொண்டு வருகிறது.

கையில் இருக்கும் அந்த பத்து ரூபாவைப் பார்க்கிறேன். பத்து ரூபாய்க்கு எத்தனை பெரிய பாடம் படித்தாயிற்று. மனத்திற்குள் எண்ணியவாறு இறுக்கமாக அந்தப் பத்து ரூபாவை என் கரங்களுக்குள் பொத்திக் கொண்டு கோவிலைவிட்டு வெளியேறுகின்றேன்.

ஆனால், என் இதயச் சிறையிலிருந்து அந்தக் ‘கற்பூரப் பிஞ்சு’வின் விம்பத்திற்கு ஆயுட்காலம் வரை விடுதலையே இல்லை.

யொள்ளாடை

படுத்திருந்தபடியே தனது வலக்கரத்தால் அந்த 'சூட்கேசைத்' தொட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறார் பிறைசூடி. 'இந்த அகதி முகாம் வாழ்விற்குள் முடங்கி இம்மாதத்தோடு பதினான்கு வருடங்கள் வெற்றிகரமாக முடிகிறது.'

மனதிற்குள் ஏக்கத்துடன் எண்ணியவை ஒரு நீண்ட பெருமூச்சாக வெளியேறியது. பிறைசூடி என்ற பெயர் - தாமாகவே சூடிக் கொண்ட புனைபெயர்.

இப்பெயரில் வெளியாகும் சிறுகதைகளுக்கும் கவிதைகளுக்கும் எத்தனை மவுசுதான் இருந்தது. பரந்த இப்பூவுலகின் நெளிவு, சுளிவுகளை, கவிதைகளுக்கும், கதைகளுக்கும் இரசனை குன்றாது, பல்வேறுபட்ட கோணங்களில் அவரால் எப்படித்தான் அடைக்க முடிந்தது?

தனது ஆக்கங்கள் பிரசுரமானதும் அது பற்றிய விமர்சனங்கள் மடல் மூலம் கிடைப்பதில் எத்தனை பெருமையிருந்தது பிறைசூடிக்கு!

ஒரு சராசரி கலைப்படைப்பாளியின் மன உணர்வு - அதாவது சமூக மட்டத்தில் உயர்ச்சியாய் அடையாளப்படுத்தப்படும் போது உண்டாகும் அந்த உவகை உணர்வு இருக்கிறதே - அது விலைமதிப்பற்றது - நிரந்தரமானது.

பிறைசூடியின் இந்த உயர்ந்த வாழ்க்கையை திசை திருப்பியது 1983ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் - அதாவது எம்மவர் என்றும் ஆவணத்திரட்டாக வைத்திருக்கும் 'கறுப்பு ஜீலை!'

அந்த அகோர வன்செயலின் போது அவரால் காப்பாற்ற முடிந்தது, தன் குடும்பத்தின் நான்கு உயிர்களையும், 'சூட்கேஸ்' பெட்டியையும் தான். அன்றிலிருந்து அவரால் பேனாவிற்கு ஓய்வு கொடுக்க முடிந்ததே தவிர, அவரின் எழுச்சிமிகு சிந்தனைகளுக்கல்ல.

பதினான்கு வருடங்களைப் பூர்த்தி செய்தமையால்
அவ்வகதிகள் முகாமில் நிரந்தர அங்கத்தவராக

பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார் பிறைசூடி. இதற்குள் எத்தனை மாற்றங்கள்! தன் இரு புதல்வர்களில் ஒருவன் சென்ற திசை புரியாது - திசையறிந்து தேடியும் திரும்பாது கைவிட்ட நிலை அது!

மற்றவன் அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கடல் கடந்தவன். 'பார்சல்' அனுப்புவது போல் பெண் அனுப்பித் திருமணம் செய்ததோடு, பிறைசூடியின் குடும்பத் தொடர்பையும் அறுத்துக் கொண்டவன்.

இவை அனைத்தும் வழமையானவைகள். இதில் புதுமையும் இல்லை. அதனால் பிறைசூடிக்குத் தாக்கமும் இல்லை. ஆனால், கடந்த மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அவரின் மனைவி சடுதியாக மரணமடைந்தது..!

மரணம் பொதுவானது; அது பெரிதாகப்படவில்லை; வெற்றிகளுக்கெல்லாம் படிக்கட்டாக வாழ்ந்தவளை - தான் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடமாடிய அந்த சொந்த மண்ணில், அவ்வுடலை அடக்கம் செய்ய முடியவில்லையே.. என்ற ஏக்கமும் தாக்கமும் வெகுவாகப் பிறைசூடியை வியாபித்திருந்தது. என்ன செய்வது?

மெதுவாகச் சூட்கேசைத் திறந்து உள்ளே பார்க்கின்றார் பிறைசூடி. அதனுள்ளே அவர் பொக்கிஷப்படுத்தியிருக்கும் அவரின் ஆக்கங்களில் நோட்டம் விடுகிறார்.

கடந்த கால நினைவுகளை மீட்டும் போது தான் ஒரு மனிதன் இயல்பாகவே தன்னை மறக்கிறான். எத்தனை இரணமான தடங்கள்..! எத்தனை சுவாரசியமான ஆக்கங்கள்..! தனக்குள் மட்டும் தான் ஆனந்திக்க முடிகிறது. இப்போதெல்லாம் பிறைசூடி என்ற சிருஷ்டிப்பாளர் ஒருவர் இருந்ததோ, இருப்பதோ மக்களுக்குத் தெரியாது.

காலத்திற்குக் காலம் மக்கள் புதுமையை நாடுவது இயல்பு. ஆனால், பழமைகள் தூக்கி எறியப்பட்ட செல்லாக்காசாகக் கிடப்பதைத்தான் அவரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்த ஆதங்கத்தில் மூழ்கி படுக்கையில் சாய்ந்திருந்த பிறைசூடியின் நினைவுகளை திசை மாற்றியது அந்தக் குரல்.

“பிறைசூடி ஐயா வணக்கம்! உங்களிட்டத்தான் வந்தனான்.”
படுக்கையில் இருந்து மெதுவாக எழும்பி பாயில்

உட்கார்ந்தவாறு வந்தவர்களை உற்று நோக்கினார். வயோதிபமும், பார்வைக் குறைவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“என்னாலை என்னப்பா ஆகணும்?” ஆறுதலாக வினவினார் பிறைசூடி.

“ஓண்டுமில்ல வாற இருபதாம் திகதி தியாகிகளிட நினைவு தினம். அதில பலருக்கு பொன்னாடை போர்த்த இருக்கிறம். எழுத்தாளர் என்ற வகையில் உங்களுக்கும்தான்!” வந்தவர்கள் ஏதோ சலுகை செய்பவர்கள் போன்று பேசினார்கள்; சென்றார்கள்.

பிறைசூடிக்கு புரிந்துவிட்டது, தேர்தல் காலம் அண்மித்துவிட்டதென! தன் முதுகு ஓர் அரசியல் மேடையாகப் போகிறது. இருப்பினும் உள்ளூர ஒரு குதூகலம். அந்திம காலத்திலாவது எழுத்தாளனுக்குரிய கௌரவம் கிடைத்திருக்கிறதே!

இருபதாம் திகதி. வாகனத்தில் வந்திறங்கிய பொன்னாடைக்குழு திகைத்து நின்றது.

அந்த அகதிகள் முகாமில் - பிறைசூடியின் இருப்பிடத்தைச் சுற்றிக் கூட்டம். அதில் ஒருவரின் குரல்கள் மிகத் தெளிவாக பொன்னாடைக்குழுவின் செவிகளில் விழுந்தன.

“சும்மா கிடந்த மனுசனுக்கு பொன்னாடை ஆசை உண்டாக்கிவிட தலைகால் புரியாமல் சந்தோசப்பட்டு இருதயம் வெடிச்சப் போயிற்று.”

“நாம கிடக்கிற கெடக்குள்ள இதெல்லாம் தேவைதானா? அவருக்கும் இதெல்லாம் பொருத்தமில்லை எண்டுதான் அந்த ஆண்டவனும் அழைச்சிட்டார் போல.”

குழு நழுவுகிறது. இப்போது பிறைசூடியின் உடல் துணியால் போர்க்கப்படுகிறது. அது பொன்னாடை அல்ல. அகதிகளின் கூட்டுறவுப் பரிசு. தலையை மூடினால் கால் தெரியும். கால் வரை மூடினால் தலை தெரியும். எம்மவர் வாழ்க்கை நிலை போன்று.

(தினமுரசு)

சுதேசியம்

“கமோன்! அடிதான் அது. நெருங்கேலாத அடி” குமாரும், தரனும் மாறி மாறி புகழ்ந்த வண்ணம் அன்றைய கிறிக்கெட் போட்டியை தொலைக்காட்சியில் ரசித்தவாறு அந்தக் கூட்டத்தினுள் அமர்ந்திருந்தனர்.

பாடசாலை இளவட்டங்கள் கூட்டமாக எதை இரசித்தாலுமோ அதில் ஓர் இனிமையான சுகம் இருப்பது இயற்கைதான். இருப்பினும் அக்குழாமில் குமாரும், தரனும் மட்டும் தான் சொந்த நாட்டின் நேசம் கொண்டு இலங்கை கிறிக்கெட் அணியினருக்கு கைதட்டி ஆதரவு வழங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

“பெளன்றி ஆ.. அடுத்தது சிக்ஸர்..” குமாரும், தரனும் சொல்வது போல் இலங்கை அணியினர் விளாசிக் கொண்டிருந்தனர். போட்டியும் அமோக வெற்றியுடன் முடிந்தது. இவர்களைத் தவிர மற்றைய நண்பர்கள் அனைவரும் மெளனம்.

இப்போது இந்த இளம் கூட்டம் போட்டி பற்றிய விமர்சன வர்ணனைகளுடன் பிரதான வீதி சந்திக்கு வந்துவிட்டார்கள். எதிரே! இரண்டு ‘ஆள்பிடி’ கனரக வாகனம் இவர்களுக்காக காத்திருந்தது போல் இறுமாப்புடன் நின்றிருந்தது.

“ஐயா! மாத்தயா! நாங்கள் ரீ.வி.யில கிறிக்கட் பார்த்திட்டு வாறம். நாங்கள் மாணவர்கள். ஒண்டிலையும் தொடர்பில்லை ஐயா..!” அந்த இளவல் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்து ஓலமிட்டாலும், சற்றும் சிலாக்கியம் கொள்ளாத காவலர்கள் வழமையான மரியாதையுடன் அனைவரையும் வாகனத்தில் தள்ளி ஏற்றினார்கள்.

வாகனம் பயணிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. விடுதலையின் விரக்தி அவர்களின் முகங்களில் புரையோடிக் கிடந்தது. அதில் ஒரு குரல் மெதுவாகப் பேசியது.

காருண்யம்

அந்த சாம்பல்தீவு பாதுகாப்பு முகாமை நோக்கி, ஓடி வந்த சனங்களைக் கண்டதும் முகாம் பொறுப்பதிகாரிக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. 'ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டது', என்ற திடமான நம்பிக்கையோடு சற்று கவனத்துடனும், உசார் நிலையிலும் உற்று நோக்கினார் பொறுப்பதிகாரி.

'பயப்பட ஒன்றும் இருக்காது! தலைவர் வேலாயுதத்தின் தலைமையில் தானே சனங்கள் ஓடி வருகிறார்கள்.' - இது பொறுப்பதிகாரியின் தருணத்திற்கு தக்க சாத்வீக எண்ணம்.

"ஐயா! புலி.. ஊருக்குள்ள - வந்திருக்கு பிடிபட்டிருக்கு" தலைவர் வேலாயுதத்தார் கீழ் மூச்சை வேகமாய் வாங்கியதால் சொற்கள் தறிக்கப்பட்டு வந்தன. அவரின் பின்னால் நின்று உதயன் "எப்படியாவது சுட்டுப்போடுங்கோ" பொறுப்பதிகாரிக்கு உற்சாகமூட்டினான். இவை எதையுமே பொறுப்பதிகாரி காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

வேலாயுதத்தாரின் வசனத்தில் வெளிவந்த அந்த 'சொல்' ஒன்றே அவருக்கு உத்வேகத்தையும், தேசிய பற்றையும் ஊட்டிவிட்டது. முற்றுகைக்காக ஒரு படையே ஆயத்தப்பட்டது.

சனங்களின் வழிகாட்டலில் படை நகர்ந்தது. குறித்த இடத்தை அடைந்ததும் பொறுப்பதிகாரியின் 'மக்கள் எம் பக்கம்' என்ற கற்பனைக் கோட்டை கவிழ்ந்தது! முகம் சிவப்பேறியது.

பயிர்களை நாசம் செய்யும் காட்டுப் பன்றிகளுக்காக வைத்த கண்ணி வலையில் சிறுத்தைப் புலி ஒன்று சிக்கி அறுக்கும் தறுவாயில் நின்று கறுவியது. "ஐயா! எப்படியாவது சுட்டுப்போடுங்கோ. அறுத்து வந்தால் எல்லோரையும் சரிக்கட்டிப்போடும்." தேசிய மொழி இரண்டும் இணைந்த சனங்களின் கூப்பாடு அது.

தீச்சுவாலையாக வெளிவந்த ஆத்திரத்தை அடக்கியவாறு
பொறுப்பதிகாரி பதிலளித்தார். “இந்த புலியைச் சுட
எங்களுக்கு சட்டமில்லை.”

“இந்த கஷ்டம் தாற நாலுகால் புலியை சுட சட்டமில்லை.
ஆனால், ஆதாரம் இல்லாம இரண்டு கால்.. அதுக்கு..
சட்டமிருக்கு!”

சனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மெதுவாக ‘கிசுகிசு’த்துக்
கொண்டனர்.

(தினமுரசு)

துடை

“கலா! நாம கல்யாணமே கட்டியிருக்கக்கூடாது.” அந்த இரவில் நடந்த நீண்ட நேர உரையாடலின் இறுதியில் சேகரினால் வெளியான முடிவு அது!

சேகரும், கலாவும் திருமணமாகி ஒன்பது மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. ஆனால் வழமைக்கு மாறாக இத்தனை வேகமாக வாழ்க்கையில் வெறுப்பேற்பட்டதேனோ? அதுவும் தந்தையாகும் நிலையில்! வெறுப்பா விரக்தியா?

இரண்டையும் பிரித்தரிய முடியா நிலையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். உடலில் பலமிருந்தும், உள்ளத்தில் உரமிருந்தும், உழைக்க நிலமிருந்தும் அவனால் வறுமையை விரட்ட முடியவில்லை. நாடு பிளவுபடாமல் தடுப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்புகள் தற்போது சேகர் போன்ற பலரின் தொழிலை ஸ்தம்பிதமடையச் செய்துவிட்டது.

நித்திரையின்றி பாயில் உழன்று கொண்டிருந்த தன் சேகரின் காதுக்குள் மெதுவாக பேசினாள் கலா! அமைதியாக கேட்டான்!

“இஞ்சேருங்க! ஒண்டையும் பெரிசா யோசியாதீங்க! வாற மாசம் நடுப்பகுதியில புள்ள பொறந்திடும், என்ன செய்யிறது? பால்மா முத்திரையும் கிடையாது. ஒண்டும் கிடையாது. அதுக்கொரு யோசனை வைச்சிருக்கிறன். நம் இனத்திற்குச் செய்யிற பெரும் பிழை தான். ஆனா வேற வழியில்லை.”

மெதுவாக திரும்பிய சேகர், கலாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். விழிவெள்ளம் முகத்தை நனைத்திருந்தது. மூச்சு உஷ்ணமாக வெளிவந்தது. அவள் தொடர்ந்தாள்! ஆனால் உள்ளத்தில் உறுதி ஊன்றியிருந்தது. ‘உண்மை’ பயன்றது என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

கலாவின் கையில் ஐந்தாம் நாள் குழந்தை! துவாயினால் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு கச்சேரி நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். கர்ப்பத் தடைக்காக செய்யப்பட்ட சத்திர சிகிச்சையின் வேதனை ஒரு புறம்; இனி குழந்தையே இல்லை

என்ற வேதனை மறுபுறம்! இரண்டிற்கும் நடுவே கோணேஸ்வரத்தின் தலைவாயிலிலே - கேட்கப்பட்ட அடையாள அட்டை! என்ன செய்வது? கர்ப்பத்தடைக்கான காசு பெற்றாக வேண்டுமே! சிசுவைப் பிடிப்பதெவ்வாறு? அட்டையை கொடுப்பதெவ்வாறு? ஒரு கணம் அந்த கோணேசர் பெருமானை நோக்கி பிரார்த்தித்தாள் கலா!

“இறவை! இந்த சித்திரவதைகள் எப்போது ஓயும்?”

(நவமணி)

[Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side.]

மாமிக் கு.....!

வெளி விறாந்தையில் கிடந்த அந்த சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறு, இனிப்பில்லாத தேநீரை சுவைப்படுத்திக் கொள்ளாது, அருந்திக் கொண்டிருந்த பார்வதி அம்மாளின் எண்ணங்கள் நாலா திசையிலும் பறந்து கொண்டிருந்தன.

‘சீ என்ன காரியம் செய்துவிட்டாள்?’ பார்வதி அம்மாளின் நெஞ்சில் அலைகள் புரண்டு புரண்டு அடித்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தது. திரும்பும் திசையெல்லாம் அந்த அவமான நிகழ்வு கைதட்டி நகைப்பது போல ஒரு பிரமை.

வாசலில் மணியடித்த தபாற்காரன், அவரின் பிரமையின் பிடியைத் தளர்த்தினான். தபால் உறையின் எழுத்துக்கள் பார்வதியம்மாளுக்கு பரிட்சயமான எழுத்துக்கள். அவரின் பெயருக்கு கடிதம்.

நிதானத்தை இழக்காத ஆத்திரத்துடன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

அன்புள்ள மாமிக்கு,

நலம்! நலமாக பிரார்த்திக்கின்றேன். நான் ஏற்படுத்தியதாக நீங்கள் கருதும் அந்த ‘அவமானத்தை’ எண்ணி புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இக்கடிதம் எழுதுவது பொருத்தமில்லை என்று நான் உணர்ந்தாலும், என் நிலையை வேகமாக உங்களுக்கு தெரியப்படுத்தும் நிலையில் உள்ளேன்.

நான் இந்த திருமண முடிவிற்கு வந்தமை, சுடுபட்டு இறந்துபோன என் கணவருக்கு, அதாவது உங்கள் மகனுக்கு துரோகம் இழைக்கும் எண்ணமல்ல. இதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். என் கணவர் இறந்ததன் பின்னர் உங்களுடன் நானும், எனது மகனும், வாழ்ந்த போது ஏற்பட்ட துன்ப நினைவுகளை எல்லாம் எழுத முற்படின் இது கடிதமாகாது, சோக காவியமாகும்.

நானும் உங்களைப் போல ஒரு பெண் தானே! எனக்கும் உணர்வுகள் உண்டு என்பதை ஏன் எண்ண மறந்தீர்கள்? கணவன் இல்லாத பெண் என்றால் சமூகத்தின் பார்வை

தரக்குறைவாகவா இருக்க வேண்டும்? கணவருடன் நான் வாழ்ந்த போது எத்தனை பக்குவமாக என்னுடன் நடந்து கொண்டீர்கள். அவரின் மறைவிற்குப் பின்னர் என்னை வேலைக்காரியாக பயன்படுத்தியிருந்ததைக்கூட நான் பெரிதுபடுத்தவில்லை. ஆனால் அடிமையாக, சகுனத்திற்குதவாதவளாக, என் நடத்தையில் எந்நேரமும் ஐயம் கொண்டவராக நீங்கள் நடத்தியதை எண்ணும் போது தான் என்னால்.. ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை..

இவைகள் தான் என்னை மீண்டும் ஒரு திருமண வாழ்விற்கு வழிகோலியது. இதை நியாயப்படுத்துவதற்காக இக்காரணங்களை சோடிக்கவில்லை. ஏன்.. என்மனதில் வாழும் உணர்வு இருக்கக்கூடாது?

நீங்களும் உங்களது கணவரும், அதாவது எனது மாமனாரும் எப்போதாவது தனித்தனியே படுத்திருப்பீர்களா? இந்த வயதிலும், மகனைப் பிரிந்த பின்னரும் கூட..!

இவற்றிற்கு நான் மட்டும் விதிவிலக்காக இருக்க வேண்டும் என்ற உங்கள் எண்ணம், எத்தனை சுயநலமிக்கது?

உங்கள் இளைய மகன் அண்ணி, அண்ணி என அழைத்துக் கொண்டு என்னை ஆள முயன்றதை எப்படிச் கூறுவேன். அண்ணியை தாயாக எண்ணுவது எம் பண்பாடு. இப்படியான கேவலங்களிலிருந்து விடுபட்டு, என் மகனின் எதிர்காலத்திற்காகவும், ஒரு சராசரி பெண்ணாகவும் வாழ்வதற்காக இத்திருமணத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

‘பொட்டழிந்தவள்’ என்று எத்தனை தரம் திட்டியிருப்பீர்கள்? இப்போது.. குங்குமப் பொட்டு வைக்கிறேன் தெரியுமா..? உங்களை வேதனைப்படுத்த இதனை எழுதவில்லை. எம்போன்ற அனைவருக்கும் இது ஒரு திருப்புமுனையாக அமைய வேண்டும் என எழுதுகின்றேன். முடிக்கின்றேன்.

இப்படிக்கு, என்றும் மறவா,
திருமதி.க.பரமேஸ்வரி

பார்வதி அம்மாளுக்கு உலகமே சூனியமாகிவிட்டது போல் தோன்றியது. மெதுவாக கடிதத்தை மடித்து பத்திரமாக கைக்குள் சிறைப்படுத்தினாள். அதை காலம் காலமாக வைத்து பாதுகாக்க வேண்டிய பொக்கிஷமாக எண்ணி!

(தினமுரசு)

99

‘குமுறல்கள்’

கணகசபை - தேவகடாட்சம்

நாம்

“தம்பி சேகர்! என்ன வெளிக்கிட்டாச்சோ..” உற்சாகமாய் இருந்தாள் தாய். பெண் பார்ப்பதற்கு நான்காவது இடத்திற்கு சேகரை அழைத்துச் செல்ல ஆயத்தமாக நின்றிருந்தார் தரகர்.

வெளிநாட்டிற்கு சென்று இந்த ஆண்டோடு ஐந்து வருடங்கள் முடிகின்றது சேகருக்கு! அங்கு பார்சல் திருமணத்தால் படும்பாட்டையும், தரகர்கள் அனுப்புசின்ற பெண் படமும், திருமணத்திற்கு போய் சேருகின்ற பெண்ணும் மாறுபட்டிருப்பதால் ஏற்படும் முரண்பாடுகளையும் பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டமையால் தனக்குரிய பெண்ணை தெரிவு செய்து, கொண்டு செல்ல நேரடியாகவே சேகர் இங்கு வந்துவிட்டான்.

இரண்டாம் முறையாக கோவிலை தரகருடன் சேகர் சுற்றி வந்தாயிற்று. “இந்தப் பொம்பிளையே எண்டாலும் இவன் ‘ஓம்’ எண்ட, நீ தான் அருள் புரிய வேண்டும்.” அங்கலாய்ப்புடன் அன்னை காளியிடம் வேண்டினார் தரகர்.

“இன்னமும் காணவில்லையே” என்ற ஏக்கத்துடன் நிமிர்ந்த தரகர் கண்முன் அவர் காட்ட வேண்டிய பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள். சேகரும் உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டான். மகிழ்வால் மலர வேண்டிய தரகர் முகம், ஆத்திரத்தால் சுருங்கியது.

“சீ..! வரும் போது இவள் ‘டை’ அடிச்சி வந்திருக்கலாமே; ஓளவைக் கிழவி போல் வந்தா சரிவருமே! இந்த முறையும் தோல்விதான்..” தரகரின் மனம் கொதித்துக் கொண்டு கூறியது.

“ஏண்டா சேகர்? எவ்வளவோ நல்ல இடமெல்லாம் வேணாமெண்டு போய் இந்த நரைச்ச பெண்தான் வேணும் என்று நிக்கிரே! உனக்கென்ன விசரே?” அம்மா பெரிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்.

சேகரால் இவ்வளவுதான் கூற முடிந்தது. “அம்மா! நரைக்கு காரணம் அவளினர் வயசில்லை. இந்த நாட்டு அனர்த்தம்தான். அவளினர் தகப்பனையும், தமையனையும் சுட்டுக் கொண்டதில்

அவள் இதுவரைக்கும் என்ன பாடுபட்டிருப்பாள், அந்த யோசினைதான் அவளை இந்த நிலைக்கு கொண்ட வந்தது. அப்படியிருந்தும் தன்னை மறைச்சி ஆடம்பரமாக வெளியில் வர வேண்டுமென்றால் செயற்கையாக அழகுபடுத்தி வந்திருப்பாளே.. அம்மா! நான் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது வெளிநாட்டு 'பார்சல்' கலியாணத்தோட தான்.

அதாலை நான் 'ஏமாறவில்லை' என்ற திருப்தியே போதும்.

சமூக கடமை உணர்வு அவன் கண்களை ஈரமாக்கியது.

அம்மா வேகமாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார். காளி கோயில் ஐயரிடம் சென்று விரைவாக வருகின்ற நல்ல நாளில், திருமணத்தை வைப்பதற்காக!

(நவமணி)

பீரமைகள்

திருக்கோணமலை துறைமுக இறங்கு துறையில் கால்கள்
பதித்துவிட்டு தன் மனைவி பரிமளத்தையும் மகள்
வினோதினியையும் கைலாகு கொடுத்து கப்பலில் இருந்து
மெதுவாக இறக்கிவிட்டார் பாலேந்திரன்.

திருக்கோணமலையை பல வருடங்களுக்கு முன்னர்
பார்த்திருந்தாலும் வியக்கத்தக்க மாற்றங்கள்
அடைந்திருப்பதை உணராமலில்லை. குறிப்பாக
நுழைவாயிலில் வரவேற்கும் குளக்கோட்டம் கட்டிடம்
புராதனத்தை பாலேந்திரனுக்கு மீட்டியது. அது எம்மவர்
சின்னம்.

அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் - திருக்கோணமலை
எப்படியெல்லாம் இணைந்து பிணைந்து இருந்தது.

இந்த சமுத்திரப் பயணம் தற்காலிகமாக நில இணைப்பைத்
துண்டித்திருந்தாலும், என்றோ ஒரு நாள் 'இணையப்போகின்றது'
என்ற உறுதியோடு உண்டான ஆதங்கம், பாலேந்திரனின்
உள்ளத்தின் ஊற்றாக ஓடியது!

ஒரு சராசரி மனித உணர்வோடு, தன் யௌவன புதல்வியை
கையில் கோர்த்த வண்ணம் மனைவியோடு வெளியேறிக்
கொண்டிருந்தார்.

'எப்படியாவது இன்று கொழும்பு பஸ்சை பிடித்திடவேண்டும்'
என்ற எண்ணம் மிகையாக மேலோங்கி இருந்தது
அவர்களுக்கு. எந்த அணர்த்தங்களும் பாலேந்திரன்
குடும்பத்தை அவர்தம் சொந்த இடமாகிய அரியாலையில்
இருந்து இடம்பெயர்க்க முடியவில்லை. நசிவுகளுக்கும்
பிசைவுகளுக்கும் முகம் கொடுத்து அங்கே வாழ்ந்தார்கள்.
சிற்சில இடையூறுகள் ஏற்படினும், மகள் வினோதினி
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற
கொண்டுதான் வந்தாள்.

சூழல்களின் தாக்கங்களினால்தான் ஆற்றல்கள் முழுமையாக வெளிப்படுத்துகின்றது. அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, கல்வியில் விவேகமாக ஒளிர்ந்தவள் - வினோதினி.

‘இம்முறை ஏ.எல்லில் ஒரு கலக்கு கலக்குவாள்!’ இது பலரின் எதிர்பார்ப்புகள். அதற்குள் கலங்கிவிட்டது - அக்கல்லூரி மாணவிக்கு - அதாவது அவளின் தோழி ஸ்ரீசாந்திக்கு ஏற்பட்ட பாலியல் வல்லுறவு மரணம்.

தொடர்ந்து கற்க அக்கல்லூரிக்குச் செல்ல மாட்டேன் என்ற வினோதினியின் அடம்பிடிப்பு!

இடம்பெயர்ந்து வேறு பாடசாலையில் சேர்க்க முடியாதவாறு நிதி நெருக்கம்! மகளுக்கு பல வழிகளில் ஆறுதல் கூறி மீண்டும் கல்லூரிக்கு அனுப்ப எடுத்த முயற்சி தோல்வி காண்பதை கண்டுகொண்ட பாலேந்திரன், பலவந்தமாக அனுப்பும் முயற்சியை பிரயோகித்தார்.

உறங்கியிருந்த உண்மை உணர்வுகள் விஸ்வரூபமெடுத்தன வினோதினிக்கு! ‘கல்வியை விட மாணம் பெரிது! அது பாதிக்கப்படும் போது உயிரும் போய்விடும்!’ இந்த உணர்வு உச்சமானபோது - அவளின் உச்சியிலே தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

இப்பொழுது பொருத்தமில்லாத ஏதோ கதைகளையெல்லாம் அதிகமாக கதைக்கின்றாள் வினோதினி. இப்போது இவள் ஒரு மனநோயாளி! வழிகளில் வழிந்த நீரை தன் ஆட்காட்டி விரல்களால் சுண்டிவிட்ட பாலேந்திரன், பஸ்சின் யன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார். வண்டி கொழும்பிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது - வினோதினி, தாயின் தோளில் லாவகமாக சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் சேட் பையினுள் இருந்து எடுத்த துண்டை ஒருதரம் பார்த்துக் கொண்டார் பாலேந்திரன். காணப்போகும் வைத்தியர் விலாசம் அது! மனோதத்துவ வைத்தியர் - அவர் எம்மவராய் இருப்பதால் மொழிப் பிரச்சினையும் இராது! திருப்திப் பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது.

அந்த தனியார் வைத்தியசாலையில் வினோதினியோடு அமர்ந்தனர். சுற்றுச்சூழ இருந்தவர்களை நோட்டம் விட்ட பாலேந்திரனுக்கு ஒரு தெளிவும் திருப்தியும்! ‘மற்றைய

நோயாளிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் தன் மகள் எவ்வளவோ மேல்,' இது நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இனபேதமின்றி ஏற்பட்டிருக்கும் வியாதி. இதன் அடிப்படைக் காரணிகள் யார்? இந்நாட்டின் அகோர நிலைதான்! மனதுக்குள் வெந்து கொண்டார் பாலேந்திரன்.

வைத்தியரால் வினோதினியின் பெயர் அழைக்கப்பட்டது. சிகிச்சையைவிட பணத்திலேயே கண்ணாக இருந்தார் அந்த வைத்தியர் எம்மவர் என எண்ணியது எத்தனை தவறாயிற்று! எம் நிலையை வைத்தியர் சிறிதளவேனும் உணர்ந்ததாய் இல்லை - இவைகள் தனக்கு 'அவசியமற்றது' என்பதை வெகு அலட்சியமாய் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஐந்து நாட்கள் சிகிச்சை வினோதினிக்கு! கொண்டு வந்த பணத்தோடு, பாலேந்திரன் மனைவி பரிமளத்தின் பரம்பரை நகைகளும் கழன்று கொண்டிருந்தன. 'மரத்தால் வீழ்ந்தவனை மாடு மிதித்தல் போல்' - அவர்கள் நிலை.

பாலேந்திரன் பஸ்சின் சாரளத்தினூடாகப் பார்த்தார். கொழும்பை விட்டு அகன்று கொண்டிருந்தது அந்த பஸ் - அவரின் குடும்பத்தோடு! 'இலைகளைந்த வாழை' போன்று அவர் மனைவி ஆபரணங்கள் அற்ற அங்கங்கள்.

இப்போது அவர் மனைவி பரிமளம் பொருத்தமில்லாத பேச்சுக்கள் - அதிகமாய் இருந்தது - மகள் வினோதினியின் நிலை - தாய் பரிமளத்திற்கும்! பாலேந்திரனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அந்த மனநோயாளிகளின் பட்டியலில் அவர் மட்டும் தற்காலிகமாக தப்பியிருந்தார். 'முருகா! சொந்த ஊர் சேரும்வரை என்னைக் காப்பாற்று!' இதயக் குமுறல்கள் பிரார்த்தனையானது.

(தினமுரசு)

கனதெய்யோ

“என்னெண்டாலும் வெளியில் இறங்கி ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருவதில் உண்டாகிற நிம்மதியும், இன்பமும் எதிலுமே கிடைப்பதில்லை.” நேற்றைய பிரதான பாதையில் ஏற்பட்ட கண்ணிவெடி தாக்குதலை மனதிற்குள் அசைபோட்டவாறு அந்த அகதி முகாம் மூலையில் படுத்திருந்தார் செல்வநாயகம்.

பெயர் தான் செல்வநாயகம்! பெயர் வைத்த பெற்றோரின் வாயில் கற்கண்டு போட வேண்டும். இதை எண்ணி அவர் தனக்குள்ளே நகைக்காத நாளே இல்லை. காரணம், இப்போ அவர் தொழில் எவரின் சிபாரிசும் இன்றி கிடைத்த தொழில் - தெருத்தெருவாக யாசகம்.

செல்வநாயகம் இந்த அகதி முகாமில் அங்கத்தவராவதற்கு சுமார் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு தரமான வேளாண்மைச் செய்கைக்காரன்! ‘ஓகோ’ என்று வாழாவிடினும் பஞ்சமென்று வாழாதவர்.

மனைவியின் மரணத்திற்குப் பின் மகளின் குடும்பத்தோடு இணைந்து வாழ்ந்தவர். அன்று மறக்க முடியாத நாள்.

அவரின் மகளும், மருமகனும் தமது ஒரு வயது மகளை அவரிடம் விட்டுவிட்டு சேருவில சந்திக்கு பொருட்கள் வாங்கச் சென்றவர்கள் திரும்பி வரவில்லை.

இருவரின் உடல்களும் பக்கத்து காட்டில் கிடக்கின்றது என்பதை பிறர் கூறி அறிய முடிந்ததே தவிர, வேறு எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அனர்த்தத்தின் அகோரம் எங்கும் வியாபித்திருந்தது.

அந்த ஒரு வயது குழந்தையுடன் புறப்பட்டது தான்! இப்போது பள்ளி செல்லும் பேத்தியுடன் இந்த அகதிகள் முகாமில் காலம் தள்ளுகிறார்.

“பிள்ளையாரே! நேத்துக்கும் இண்டைக்கும் தொழில் கெட்டுப் போச்சு. நாளைக்காவது நிலமை சரியாகிவிட வேணும்.” அவரை அறியாமலே பிரார்த்தனை வெளிப்பட்டது.

அவரது இஷ்ட தெய்வம், அந்த பிரதான பாதையில் வீற்றிருக்கும் விநாயகர்தான்! கேட்டதை விட கூடக் கொடுப்பவர். தினம் தோறும் தனது வழமையான யாசகதொழிலை முடித்துவிட்டு அந்தப் பிள்ளையாரின் ஆலயம் வருவது வழக்கம். பிரதான பாதையிலுள்ள ஆலயம் என்பதால் பயணிகளுக்கும் வியாபார வாகனங்களுக்கும் குறைவேயில்லை.

குறைவே இல்லாத வசதி வர வேண்டுமென வரம் கேட்டு பிள்ளையாருக்கு அள்ளிப்போடும் காணிக்கைகள் மாலையில் செல்வநாயகபுரத்திற்கே சொந்தமாகிவிடும். அது அந்த பெற்றோர் அற்ற பேத்தியின் கல்விக்கு துணை செய்யும். குற்றங்களை பொறுக்கும் பிள்ளையார் இதையும் மன்னிப்பார் என்ற அசையா நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது.

நாட்கள் நான்கு நகர்ந்தன. “இன்று தொழில் கம்மி” என்று நினைத்துக் கொண்டு ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தார் செல்வநாயகம்.

“ஐயோ! இதுவென்ன பிள்ளையாரே! உன் இருப்பிடத்தை அழித்துவிட்டார்களே பாவிகள். இனிநான் எப்படி பேத்தியை படிப்பிக்கப் போகிறேன். மதபேதமின்றி ‘கண தெய்யோ, கண தெய்யோ’ என்றிருந்த உனக்கா இக்கதி? இந்த குண்டு வெடிப்புக்கும் ஆலய அழிப்பிற்கும் என்னதான் தொடர்போ?”

மௌனமாக தனக்குதானே மட்டும்தான் கேட்டுக் கொள்ள முடிந்தது செல்வநாயகத்தால்!

(நவமணி)

Uppuveli Public Library

0002302

Acco no: 2302

Ch: 494811.

கிலக்கியத்துடன் கிவர் .....

சீறுகதை கிலக்கியத்தின் பரப்பு மிக விசாலமானது. அதன் எல்லையை நிர்ணயம் செய்வதென்பது கிலகுவானதொன்றல்ல. அவ்வகையில் சீறுகதை கிலக்கியம் பிரபல்யம் பெற்று சாமானிய அறிவு கொண்ட பாமர மக்களையும் தன்பால் கவர்ந்துள்ள தென்றால், அது சமகால 'நிகழ்வேடும் எதிர்கால நடப்பியல்போடும்' 'ஒன்றித்துப் போவதுடன்' சிறப்பான கருவுடனும், செழுமையான சொல்லாட்சியுடனும் சுருங்கவும், விளங்கவும் கூறும் எளிய நடைமுறையில் தான் தங்கியுள்ளது என்பது என் கருத்து. கிவ்வழியில் மிகக் குறுகிய காலத்துள் ஜனரஞ்சன அந்தலத்தைப்பெற்று பெரு வெற்றி கண்டவர் மல்லிகைத்தீவு முகூரைச் சேர்ந்த என் நண்பர் கனகசபை தேவகடாட்சம் ஆவார்.

'தினமுாசு' பத்திரிகை வாயிலாக சீறுகதையில் தடம்பதித்த கிவரின் பல்வேறு நக்கீரத் தன்மையான ஆக்கங்கள் ஈழத்தின் பல பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகியுள்ளது. 1998 கில் வெளியான கிவரின் முதல் நூலான 'காலக்கீறல்கள்' சீறுகதைத் தொகுப் பின் விற்பனைவருமானத்தை விழிப்புலனற்றவர் களின் கல்விக்கு ஈர்ந்தமை சிறப்பான தரும் சீந்தையாகும்.

கிந்த கிரண்டாவது தொகுப்பான 'குமுறல்களையும்' பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் கல்விக்கு வழங்குவது காலத்திற்கு ஏற்ற நற்சேவையும், முன்னெ

பான வழிகாட்டலுமாகும். கிதன் சிறப்பான வெற்றி உங்கள் ஆதரவினால் தான் முழுமை பெ என்பதைக்கூறி அவையனைத்திற்கும் முத்துக்குமரன் அருள் நல்க வேண்டி அன்புடன் நிற்கும்,

செல்லை நவசோதிராசா
திருக்கோணமலை